

BOOTSTRAP- AETHER EXISTS

SOLUTION OF THE PHYSICS

$$\sum E_T = 1$$

$$\sum E_{T2} = E_{T1} + E_{\text{ext}(T2-T1)} = 1$$

Írta: Vörös Imre Flórián

**Approach of one thought
in consistent system of inherence**

SELECTED WRITINGS

$\sum E_T = 1$ (Existence relative system-side)

$\sum E_{T2} = E_{T1} + E_{(ext)T2-T1} = 1$ (Existence relative system-side)

Our Existence is onefold full closed in itself with circumstances of the local extensions in every World-Time moment. The Alien civilization they are thinking similarly. See this crop circle which made at Wiltshire, England 2000. year.

Vörös Imre Flórián

SUMMARIZE THE RESEARCHING

THE REAL THEORETICAL PHYSICS

ACCORDING TO THE KNOWN BASE-PRINCIPLES

Szeged, 2016

TARTALOMJEGYZÉK

A megértés útjában álló tévedéseinkről	6
Fülszöveg	14
A fizikát megbénító tévedésről	16
Tudósok és a matematika	18
Előszó	23
Immanuel Kant	32
Az érzékek objektuma	38
Max Planck	45
Albert Einstein	47
Isaac Newton	49
Geoffrey Chew	66
A mindent összefűző kapocs	68
A tudatos véletlen	73
A gondolkodó ember problémája	84
A logikus gondolkozás útján	97
A következtetések kiteljesedése	121
Bizonyítás	125
Kutatókhoz írt leveleimből	130
Az alkalmazott Eukleidész geometria következménye	134
A Bootstrap Aether létező!	138
A természet dolgai értése	141
Az igaz paradoxon	143
Az élet jelenségről	144
Geofizika	157
Fritjof Capra professzor úr	159
Az oktatásról	173
Függelék - benne a "semmi" fogalma tisztázása	183
Nehézion-fizika	203
Zárószó	208

A kozmosz maga az éter

Bootstrap-Aether exists!

Írta:

Vörös Imre Flórián

***Az elméleti fizika - benne az ősrobbanás
elmélet, továbbá más - tévedések feltárása.***

A megértés útjában álló tévedéseinkről

Avagy: Vádbeszéd az önfejű, hiúsággal párosuló tudatlanság ellen

Az elméleti fizika jelenleg is aktuális törekvése, kutatás területe létezésünk eredetének megoldása. Ez a tény éppen úgy a napi realitás része, mint az ősröbbanás elfogadása mellett ezer fokon égő védekezők küzdelme már azok ellen is, akik az ügyben kérdéseket tesznek fel. A tudomány ezen kéretlen igazságosztó félistenei gátat emelnek a legelemibb, létező, már elfogadott tudás elemek szóba hozása előtt is. Holott, ha minden tanított és tanult alapismeretünket a helyén kezelünk, akkor elérjük a remélt célt, létezésünk objektív megértését. Kísérletet tettem felvetni ezeket az összefüggéseket nyilvános fórumokon, köztük egy világszerte ismert szócikk gyűjteményben, de "lelkes" emberek elérték azok törlését. Pedig csak a szócikk vita lapon tettem meg észrevételeimet a szerkesztők számára. Azért van vitalap a szócikk mellékletében. Nem a szócikket szerkesztettem. Már ez is kiváltotta mély ellenszenvüket. Egyáltalán: miféle igazolt objektív, a végsőkig védendő kiindulás állapot, körülmény ismeret az, amikor maguk a tudósok is megfelelnek a legelemibb relativitás,

állapotváltozás részletekről? Mindegy lenne a standard modellben, hogy egy „matematikai pontból” indult volna az ősrobbanás, vagy mint a legújabb nézet szerint egy „fekete lyukból”? Mind a kettő alapos elvi tévedés. Azzal az új elvi ismeretet nem is kívánó megoldással szemben, ami szerint egyszeres létezésünk önmaga számára megoldhatatlan határ- és kezdet kiterjesztés állapotban van minden időpillanatban. Egyszerű, jól ismert okokból történő ismétlődő helyi aszimmetriák miatt. De lám, az ősrobbanás elmélet hízelgő védelmezőiben ez az új kiindulás változat sem kelt gyanút. Ez a megértés nélküli új próbálkozás. A tudósok hallgatnak. A hízelgők hada harsány, minden kételkedőt idiotának tituláló védelmétől övezve, fényesre csiszolva. Ettől eltérően az alkotó ember, mindenki a maga területén megérdemel minden elismerést az alkalmazott tudományok területén, holott mindent ugyanazon alapelvek ismeretében tesznek. Nagyon nagy az ellentmondás! Miért?! Miért? Mert mi a létezés rendszer folyamat belső terében létező több száz milliárd külön helyzetben létező sejtünk egymás közötti kölcsönható információ kapcsolatában és nem egyetlen külső szemlélők vagyunk tudatunkkal! Egy emberben több száz milliárd megfigyelő él, akik megosztják a helyi érzékelés, változás történet adataikat. Ez a testi felépítésünk teszi lehetővé változó környezetünk folyamatos észlelését. Földi úrhajósként része vagyunk ennek a rendszernek.

A vitatott témakör: Kozmológia. Szokás úgy is értelmezni, hogy a Kozmoszról (=rendezett világról) való értelmes beszéd. Arisztotelész mindenre kiterjedő filozófiai tevékenysége alapozta meg ezt az iskolát. Amely magába foglalja az észlelésen alapuló dialektikus, valamint az értelmünket meghaladó eredet, prioritás kérdéseket. Az ő mindenre kiterjedő filozófiáját foglalták keretbe utóbb Metafizika címszó alatt.

Némiképpen tömörített idézet Immanuel Kant (1724-1804) A tiszta ész kritikája című munkájából: "Azt gondolnám, a matematika s természettudomány példája, melyek egyszerre létrejött forradalom útján lettek azok , amik,... a tárgyak (objektumok, állapotuk, kapcsolatuk a térben) melyeket csak az ész, mégpedig szükségképp gondol, de amelyek (legalább úgy, mint az ész őket gondolja) a tapasztalatban meg sem is adhatók, ezeknek gondolása (gondolni csak kell őket tudni) pompás próbaköve lesz annak, amit a gondolkodásmód megváltozott módszerének mondottunk, ti., hogy a dolgokról csak azt ismerjük meg, mint priori, amit magunk helyeztünk beléjük." Egy mondat ehhez Szent-Györgyi Albert Nobel-díjas biokémikusunktól: „Ha jól tesszük fel a kérdést a természetnek, az válaszol rá.”

A lényeg, ami összefűzi a két kutató elme gondolatát a megismerés folyamatában annak elfogadása, hogy elménk adottsága és képessége éppoly priori, mint

maga a létezés objektumai összes megnyilvánuló prior tulajdonsága. Tehát hinnünk kell abban, hogy értelmünkkel képesek vagyunk fedésbe hozni a természet objektumai, valamint az emberi értelem által képzett fogalmak sorából álló igazolt prioritások teljességét.

Van válaszunk minden alapkérdésre? Kiderült, hogy van. Csak türelmetlenül átsiklunk azokon. Ha figyelembe vesszük Newton mindenre kiterjedő állapotváltozás törvényeit, ha értjük a relativitás rendszer minden időpillanatban létező egyszeres teljességünkből levezethető összefüggéseit - nem csak a látszatjelenség területén alkalmazott einsteini relativitást - a mindenkor tapasztalt változás lokális kölcsönhatásokban tetten érhető trigonometriai érték eltérések következményeit, úgy már mindenre van prior megoldásunk. Könnyen felismerjük, hogy a "tér" fogalom a Kozmosz, a létezés relatív rendszeroldal lokális változások tudati összegzése. Az "idő" fogalom pedig a változások folyamata szinonim fogalma. A folyamatos változás ténye arra int, hogy a rendszer valamiért soha nem jut szimmetria nyugalom egyensúlyba. Az okok nyilvánvalóan objektív körülmények. Okosan tesszük, ha ezt a tényt is igazolt objektív ismeretként fogadjuk el. A mindenkori okozat halmazt tartjuk prior jelenségnek szemben az abszolút lokális adatokkal határolt alapfolyamat tartalmával. A természet nem adja össze kétszer, nem összesíti lokális abszolút, véges értékeket tartalmazó állapot adatait.

Mint teszi azt az ember a testében lévő, térben a létezés rendszeroldal eltérő lokális helyzeteiben tartózkodó százmilliárdnyi idegsejt kölcsönható kapcsolata virtuális képalkotás képességével.

Összegzésként: sem itt, sem weblapomon nem hozakodok elő új elmélettel, mint amivel örökösen megvádolnak. Csak meg kell érteni valóban, hogy a létezés rendszeroldal lokális ok eseményeit ugyanazon adott pillanatban nem érdekli az ott törvényszerűen bekövetkező, a megmaradás elv szerint lejátszódó halmaz tartalom gyarapodás kiterjesztett relatív, helyileg abszolút (vagyis határértékek) összesítés következménye. A létezés prior kérdésekre megoldást kereső valamennyi lokális eseményben testet ölt mindaz, amit tudatunk összegzésében keresünk. Ámulva "nézzük" ezt a virtuális csodát, amit agyunk még ki is színezt. Benne az "élet" evolúcióját, ami valójában a teljesség folyamat lineáris változás okozat egy halmaz szerveződés szakasz átrendeződés lehetősége.

Hol és mi a megértést akadályozó hiba?

Létezésünk rendszerének van egy állandó kényszer alap folyamata egészében objektív törvényeken alapulva. Ezek egyenértékű törvények. Az egyik a relativitás rendszer. A másik az állapotváltozás kötöttség. Ehhez kapcsolódik a megmaradás törvény. A harmadik a térfogatszámításokban felmerülő

trigonometrikus eltérések kihatása mindenféle szimmetria lehetőség kizárására. A belülről érzékelt rendszer valósága.

Az alap folyamat - mivel nincs tudata, csak mennyiségileg értékelhető adat tartalma - mit sem tud az összeadódó lokális tartalom változásai halmaz megjelenés okozatról. Az agyunkban, a testünkben bárhol, de a tér eltérő helyzeteiben lévő százmilliárdnyi idegsejt hálózata egymás közötti kölcsönhatásban jeleníti meg ezt a számunkra gyönyörűséget, életteret adó Világegyetemet.

Hogyan foglалhatjuk össze? Először is az alapfolyamatnak van egy elméleti fizikája, ami egy önálló abszolút rendszer. Másodszor az okozat halmaz rendszer kiterjedés gyarapodásának van véletlenszerű, de rendszerben érvényesülő (reproduktív tartalom) alkalmazott fizikája. Ki kell hangsúlyoznom, mert 35 év kutató munkám során a mai napig tapasztalom, mennyire nem értik a tudósok az összefüggéseket: Nem az okozat látszatjelenség változataiban lehet keresni létező rendszerünk megoldását. Az alapfolyamatban csak egyetlen fizikai állandó van: a törvények hatálya miatt állandó aszimmetrikus kiterjeszkedés. Ennek okozata a létezés rendszeroldal állandó térfogat kiterjedés növekedés. Az okozat rendszerben már csak az érzékelésünk szerint megfigyelt, általánosított virtuális fizikai állandók vannak. Ezek alkalmazásával semmi baj nincs, ha

azokat csak a maguk konstruktív alkalmazás területein használjuk. És nem az okrendszer magyarázatára.

Amit nem volna szabad tenni: összekeverni, fogalomalkotásban összevonni a létezés rendszer elkülönülő tartalom részeit. Ám most - ki tudja megérteni a miértet - egy át nem gondolt, minden érvelést csírájában elfojtó, az ősrobbanás elméletet védelmező "ismeretterjesztés" tevékenység elszenvedői vagyunk. Ami jelenség pedig már Neil Turok, Roger Penrose és mások által is elismerten sem egy matematikai pontból "indult" valami rejtett okból bekövetkezett szimmetria sérülés miatt. Ma már az is igazolt ismeret, hogy Világegyetemünk lineáris gyorsuló sebességgel tágul. Holott az nem volna lehetséges a gravitáció hatására. A legújabb feltételezés szerint (ismét egy rendszeren kívüli nézőpontból ábrázolva) Világegyetemünk története egy fekete lyuk állapotból kezdődött. Az új elvet felvető személy több fantáziával azt is mondhatta volna, hogy egy fekete lyukban élünk. Az abban korábban elnyelt anyagkészlet kibontakozásában. Az ősrobbanás elmélet hívei az asztalon táncolnának örömükben. Egy teljesen új inflációs modellen lehetne gondolkozni. Új irányt venne a tévút. Ezt leírva szinte látom eme útra lépés kinos esélyét.

A történelem megismétli önmagát. Amit megélt korábban Galileo Galilei, Giordano Bruno, Max Planck is az ő idejében. Max Plancknak is megvolt erről a

véleménye, hogy "az uralkodó eszmét a hízelgők hada védelmezi..." Még jó, hogy senki nem küldte ezért a kijelentésért máglyára Max Planckot. De sajnálatos tapasztalatunk még ma is a létezés alapkérdések megválaszolásában béna kacsaként viselkedő tudósok hátránya a teremítő istenhitet vallók veszélyes, békétlen szorításában.

„Objektív” ismeretünk a létezés magyarázatára részben a feje tetején áll. A relativitás elv és Newton megállapítása, hogy önmagától nem történik állapot változás elsődleges alapelvek a folyamat megértéséhez. A létező egyszeres természet tudósokat megszegyenítő türelemmel igyekszik önmaga tökéletes nyugalom állapotát elérni, ami nem történhet meg a lokális esemény aszimmetriák miatt. Ezen okból teljességében is állandó aszimmetrikus állapotban, határ és feltáruló kiterjesztés kezdet állapotban van. Mindezt nem értettük eddig. E folyamat rejtélye, a meg nem értett kiterjeszkedő (és nem felfúvódó) gyarapodó változás okozott teljes zavart a világ fizikusai körében. Max Planck tömören, közérthetően foglalja össze a zavaró változó jelenségeket 1926. február 14-n Düsseldorfban tartott előadásában (Forrás: Max Planck válogatott írásai, Typotex Kiadó Budapest 2010), amelyek a mai napig érvényesek maradtak. Könyvemben feltárom a hiba eredetét, amely nem máshoz vezetett el, mint annak

felismeréséhez, hogy a tudósok a látszatjelenség határán belül törekedtek mindenféle adatból természeti prior törvényeket alkotni ahelyett, hogy komolyan vették volna az egyszeres létezés rendszeroldalt vezérlő két alapelvet: a relativitás és az állapotváltozás alapelvét mindenkor ugyanazon időpontokban.

Fülszöveg

Tapasztalom a szövegszerkesztő előtt ülve, hogy nem létezésünk magyarázata a legnehezebb dolog, hanem azt röviden és tömören ajánlani az olvasónak. Kavarog a fejekben az „objektív” kollektív ismeret: könyvtárak polcain sorakozó adatok halmaza bálványozott nevekkal, mítosz teremtett világképekkel, az elméleti és alkalmazott tudományok fogalom áradata elegyével. Valami elkerülte a kutatók figyelmét. A létező világ tudós okoskodás nélkül is működik mindenkor és mindörökké. A természet viszonyítás rendszerben létező oldala minden időpillanatban aszimmetrikus kezdet- és határ állapotban van. Lényeges annak szórend cserével is leírható említése is: határ- és kezdet állapotban van. Az állandó változás kényszer lokális változásai érzékelésünkkel felfogható okozat megoldásokat produkálnak. A tapasztalt

változatosság, alkalmazott tudományunk lehetőségei sokfélesége a megértést nehezítő „káosz”, nem pedig a prior ok, a létező egyetlen bármi kitöltés lokális térfogat alak- és mozgásérték adat eltérések. A létezés relatív rendszer oldal prior törvénye szerint is egyetemleges érvényű Isaac Newton minden változás elé korlátokat állító elvi gondolata: Önmagától nem történik állapot változás. A természet tudja ezt anélkül, hogy egy tudósna kellene belemagyarázni ebbe bármi „nem ismert” prior magyarázatot. Ez az Immanuel Kant által megfogalmazott gondolat munkált bennem, amikor 1982. augusztus hónapban elhatároztam, hogy megvizsgálom, megkeresem, kézzel érintem azokat a „rejtelmes” létező prior természeti törvényeket. Megértem a hivatalból az ősrobbanás elvén alapuló fogalom rendszerhez ragaszkodó tudósokat. De be kell látniuk, hogy ez az elképzelés nem hozott áttörést a létező prior kérdések megválaszolásában. Mindenkit és mindent megértve emeltem ki könyvem előszavában: „Tisztelet a gondolkodó embernek”. Tovább kellett keresnünk a válaszokat.

Nyilvánvaló, hogy az új válasz, egy új logikai rendszer nem épülhet egy megoldatlanságot hátrahagyó fogalom rendszerre.

Legutóbbi kritikusom éppen ezt az alapvető indoklásomat hagyta figyelmen kívül, utasította el elméletemet. Véleményem szerint kényelmi szempontból, mivel nem létezhet elismert tudós ezen a bolygón, aki beismerné a tudomány tévedését ebben a nagy horderejű témában. Tisztelve a múltban végzett munkát, tovább lehet és kell lépnünk az új gondolat megismertetésével. Interneten, e-bookban, nyomtatott könyvben mindenki számára hozzáférhetően.

A fizikát megbénító tévedésről

Ahogyán túltettük magunkat a Földközpontú világgépen, hasonlóan túl lehet tenni magunkat az „ősröbbanás” fogalmán. Felejtethető. Nem okoz maradandó zavart az ember tudatában. Ám a „felfúvódó világegyetem” fogalom elterjedés visszazsorigítása már közvetlen érdekeket sért. Általánosán elterjedt fogalom a hivatalos tudományban, nem kevésbé a „hízeltgők hada” körében. Nincs az a tudományos szaklap, könyv, Wikipédia szócikk, amely nem objektív igazolt ismeretként említene ezeket. Az a bajom velük, hogy ez a két fogalom prior alapelvet sért. Elsősorban

Newton mindenre kiterjedő állapotváltozás elvét: Önmagától nem történik állapot változás. A létezés relatív rendszer oldal bármely önálló, elkülönülő térfogat tartalom entitása önmagától nem képes megváltoztatni mozgás vektorfolyam állománya (szakaszok, irányok és értékeik) adatait. A relativitás megoldását követő Newton állapotváltozás elv kizárja a „felfúvódás” fogalom bármiféle használatát. A létezés rendszer oldal térfogat entitásokkal, azok lokális értékeivel megvalósuló kiterjeszkedés oka éppen a relatív rendszer megoldásban érvényesülő newtoni alapelv kötöttség. A rendszer tartalom egymástól távolodó lokális térfogat helyzeteiben keletkező kiterjesztés térfogat-quantumok kitöltő közegének még nincs fogalommal meghatározott megnevezése. Megdöbbentő tényt mondok: Az objektív igazolt ismeretek adattára az „anyag”, a feltárulkozó kölcsönhatások kitöltő közegére sem tartalmaz azonosító fogalmat! Nem feltűnő? Senki nem foglalkozott vele, ezzel a létezés rendszeroldal prior állapottal. A kitöltő közeg pedig ugyanaz az egyszeres abszolút közeg a létezés rendszer oldalban! Még nincs fogalmunk rá. Sokszor gondoltam rá az évek során, kell-e foglalkoznom dolgozatomban a létezés lokális térfogat entitás mozgás vektorfolyam

ábrázolásával? Mindig arra jutottam, hogy tudósaink sértésnek vennék azt. Annyira egyszerű.

Tudósok és a matematika

Titkársága útján üzent nekem a Magyar Tudományos Akadémia megkeresett szakosztály illetékese, hogy elméletem matematikai leírás, levezetés nélkül értelmezhetetlen. Nyilvánvalóan nem egy titkárnő közvetítésével szerettem volna bárkivel megbeszélni a részleteket.

Vegyük sorra a tényeket.

Létezésünk egyszeres (tehát végelességgel határolt egyszeres tartalom) jelenség egy meghatározott időpillanathoz tartozó állapotában. Existence (E) minden időpillanatban (T) egyenlő egyetlen (1) halmazhoz tartozó mennyiség és érték adat összességével:

$$\Sigma E_T = 1$$

Matematikához értő szemlélő láthatja, hogy az egységnyi állapotban lévő halmaz tartalom mennyiség- és érték adat lokális határait a természet

kiterjeszteni kényszerül (extension) Newton állapotváltozás kötöttsége, továbbá a rendszer relativitás szemléletű elvei alapján! A megvalósulás szükségszerű aszimmetrikus lineáris változás folyamat okozat. De ez az esemény okozat már egy másik időponthoz tartozó állapot.

A továbbiakban vegyük figyelembe, hogy az idő fogalom a változás fogalom szinonim jelentése.

$$\sum E_{T2} = E_{T1} + E_{(ext)T2-T1} = 1$$

Nyugodjanak meg a matematika alkalmazását követelő tudósok! Külön kell választani a természetben történő lokális változás jelenségeket a tudós tudata összegző halmaz ábrázolás kényszerképzet igényétől! A létezés rendszer oldal lokális változások egyszerű ok-okozat lineáris változás abszolút jelenségek. Tudatunk pedig összegez. Agyunk felépít egy exponenciálisan kiterjeszkedő, külső határral rendelkező virtuális halmazt. Nincs értelme gondolkozni bármilyen egyesített képlet megoldáson. Minden lokális változás abszolút

jelenség önmaga tartalmazza a relatív összegzés teljes információját térben és időben. Lényeges: Ez a másodlagos, tudati összegzés már a látszaton alapul a teljes fogalom alkotás és matematikai kifejezés rendszerével! Ezért az már nem a filozófiai értelemben vett megoldást leíró elméleti fizika. Rendben? Véletlenszerű benne minden változás. Két példa. Egyik az élet mutációja. A másik sokkal izgalmasabb egy fizikus számára. Mégpedig az, hogy a csillagok belsejében miért nem alakul át a teljes hidrogén készlet héliummá néhány pillanat alatt, holott változatlan értékű a hőmérséklet és nyomás? Könyvemben választ adok erre a kérdésre is. Ami lényeges, mint a két alapelv: Minden ugyanabban a T időpontban történik!

A természet kitöltő alapfolyamata nem adja össze kétszer abszolút érték adatokat tartalmazó lokális mennyiségeit!

Ugyanis a T_2 - T_1 idő alatt a megfigyelt határ- és kezdet helyi S-mátrix kölcsönható kapcsolatban lévő szerkezetkép változás a hordozott mozgás vektorfolyam szakaszok eltérő adataival szó szerint áttanszformálja magát a létezés halmaz valamilyen

másik okozat helyzet állapotába. *Mivel nincs tudata* teljesen érdektelen számára, hogy hol van, mi a szerepe a létezés rendszer oldalban, csak a lokális körülmény okokra reagál késedelem nélkül. Az összeadódó lokális okozatok halmaza a tapasztalt létezés jelenség.

A létezés rendszer kölcsönható, tudatunkban objektív képben megjelenő bármely jelenség valamennyi állapot (határ)adat értéke nem annak saját eredendő tulajdonsága! Ellenkezően, az azt övező külső kölcsönható befoglaló rendszer által kikényszerített értékek lokális (megfelelés) eredője. Akkor járnánk el helyesen, ha a kölcsönható körülményeket is számba vennénk! Erre pedig gyakran nincs is szükségünk. Elegendő csak megérteni az adott lokális események természetét. Ezt szolgálják azok az örök érvényű elvi igazságok, amelyeket elődeink egyszer már ki is mondtak. Nem kell újra felfedezni azokat. Az elméleti fizika fogalom rendszere teljes megújításra szorul. Részleteiben nagyon sok a felesleges. Az elkülönülő entitásokként nyilvántartásba vett rövid ideig észlelt részecskék sokasága a folyamat során megsemmisülő változás jelenség hulladék. Az elektronok csak az atommagok jelenléte által okozott örvények a mag körül tovább fejlődő modulált kölcsönható

folyamatban. A proton és a magasabb rendszámú „kémiai elemek” atommagjai keletkezésében két meghatározó tényező játszik főszerepet: az egyik a lokális belső aszimmetria, továbbá a külső kizáródást eredményező egyidejű folyamat kölcsönhatás. Erről bővebben a Bizonyítás című fejezetben írok. A gravitáció sem tömegvonzás, a felülkerekedett külső moduláló erők eredő hatás vektor iránya a tartalom változás folyamatban kizáródott, alulmaradt lokális halmaz (tudatunkkal a látszat érzékelés szerint létező égitest objektum) „tömegközéppont” irányában. Nincs abban semmi rendkívüli, amikor két „objektum” egyesül a kölcsönható erők hatására, illetve ha egy „objektum” felhasad, ez esetekben a változásokról hűen informáló modulált változás hullám terjed szét a létezés rendszerben. Ez így van atommagok egyesülésekor, molekulák képződésekor ugyanúgy, mint két galaxismag ütközésekor. A létezés rendszer folyamatban nincs külön említendő gravitációs hullám terjedés. A lokális változások közötti nagyságrend különbség nem indokolja a külön fogalmak alkalmazását. Ugyanaz az elektromágneses mező a közvetítő modulált közeg, **a preapolátor közeg.**

Tisztelet a gondolkodó embernek

Előszó

Az ember kezdetben azt gondolta, hogy Isten teremtette a Földet és az eget. Klaudiosz Ptolemaiosz kevésbé időszámításunk kezdete után az Almageszt című művében foglalta össze az akkor elterjedt uralkodó világnézetet a geocentrikus, a Földközpontú világról. Ez az elképzelés még további közel ezerötyszáz évig uralta a gondolkozást. Akkor, ezerötyszáz körül Nikolausz Kopernikusz felújította és megalapozta a heliocentrikus, Napközpontú világképet, amelyben elveszett a Föld központi szerepe. A távcső feltalálásával kitágult látóterünk. Felismertük a Napunkhoz hasonló távoli csillagokat.

A XX. Század új fordulatot hozott világszemléletünkben. A kezdetet nevezném egy új felvilágosodásnak, amikor Edwin Hubble 1924-ben bebizonyította a Tejútrendszerünkön kívüli galaxisok létezését. Ezen túlmenően 1929-ben felfedezte a távoli galaxisok színeképe távolságukkal arányos vöröseltolódását. Felismerte a Kozmosz táguló folyamatát. Nyolcvan évnek kellett eltelnie napjainkig annak igazolására, hogy a Kozmosz lineárisan gyorsuló sebességgel ma is tágul.

Nyolcvan évvel ezelőtt a tudósok arra a kézenfekvő következtetésre jutottak, hogy a galaxisok anyaga valaha egy központi objektumban tömörülhetett a végtelen nagy gravitáció hatására. És ez a központi objektum aztán valami okból felrobbant, anyaga térben ma is érzékelhetően kiterjeszkedik. Ez az ősrobbanás elmélet és a szétterjedő anyag közötti kölcsönható változások felderítése uralja ma az Elméleti Fizika tudományágát. Sok tudós kapott Nobel-díjat egy-egy részlet magyarázatáért. Ám a részletek nem vittek közelebb minket az alapkérdések megértéséhez, megoldásához. Ellenkezően. Korunk tudósai számára éppúgy nincs válasz a létezés egyetlen fontos kérdésére sem, mint volt száz évvel ezelőtt.

Miért van ez így?

Mert a tudósok közössége makacs módon ragaszkodik az elvhez, hogy semmiből nem lesz anyag. Más híján marad az isteni teremtetés elmélet. Illetve a bolyongás az ősrobbanás elmélet kiúttalan rengetegében. Munkám során jutottam arra az alternatív megoldásra, amely szerint van mód és lehetőség újragondolni a tudatunk alkotta világképet egy új alapelv bevezetésével. Aminek a lényege, hogy a Kozmosz,

létezésünk halmaza minden egyes pillanatban a keletkezés kezdet- és határállapotában van a kiterjeszkedés szükségszerű okozatával. Éppen azért tapasztaljuk a változás folyamatot, mert abban bizonyos alapvető okokból nem alakulhat ki szuperszimmetria állapot.

Elemző vizsgálatom során kerestem és meg is találtam azokat az alapvető okokat, amelyek miatt ez így történik. Tudósaink számára képtelenségnek tűnik ez a speciális, tudatunkkal érzékelt létezés állapot.

A Kozmosz megoldás alapja a relativitáselv főszabálya önmagára nézve is megkerülhetetlen törvénye. Mihez képest van határral létező rendszeroldala? Az emberek általában kijelentik, hogy semminek sem kellene lenni. Semmi rendszeroldal csak akkor (nem) létezhet, ha azon kívül mindent kitölt egy egyszeres létezés rendszeroldal. Önmagában egy változatlan határok nélküli semminek nincs sem elvi, sem gyakorlati realitása.

Az alapvető okokról és azoknak az új alapelv kimondás lehetőségére gyakorolt hatásáról röviden. Áttörést értem el, amikor hosszas eredménytelen térfogat kitöltés elemzést követően áttértem a létezés rendszerben ugyancsak tapasztalható mozgás

összetevők vizsgálatára. Különösen annak felismerésével, hogy önmagam valamennyi lokális belső részecskéjében hordozom mindazt a lokális mozgás vektorfolyam vektorszakasz készlet tartalmát, ami az adott időpillanatban az egyetlen és egyszeres kitöltésű Kozmosz összetett mozgásrendszerében az én tartózkodási helyemben van.

A megfigyelők alapvető tévedése, hogy megfelelnek erről a főszabályról. Leköti vizsgáló figyelmüket a közeli objektumok közötti lokális relatív mozgások követése.

Ebben a pillanatban értettem meg az egyik, Newton 1. axiomájában lefektetett tény jelentőségét a kiterjeszkedés következtetések levonásában. Lényege, hogy önmagától nem történhet fizikai állapotváltozás.

Ezt követően vizsgáltam a legmélyebb lokális kölcsönhatás kialakulás körülményeket. Következett a második alapok felismerés a rendszer folyamat tartalomban. Tudjuk, hogy az anyag jelenség érzékelés tudatunkban és műszereinkben egyaránt kölcsönható kapcsolat által keletkezik. Objektumokat látunk, tapasztalunk, dolgozunk velük, holott azok csak kiragadott térbeli jelenségek a mindenséget kitöltő folyamatban. Igen ám, de mi tölti ki az egyszeres

ugyanazon minőség kitöltéssel bíró Kozmosz relatív rendszeroldalt, amiben eredetileg nem lehet teremtetett „anyag”?

Felmerült a létezés rendszeroldal kitöltés vizsgálata.

Miután jól ismerjük az elektromágneses sugárzás távoli objektumok képét hozzánk hézagmentesen eljuttató természetét, ezért gyanúba került maga a „foton” jelensége is. Miért nem keveredik össze a hordozott adattartalom? És mi van, ha a jelenség mögött „csak” egy egyszerű, gyors, mindent átjáró, változásokat követő, a tartalmat minden rendszerbeli lokális helyen újraíró, másoló folyamat áll?

Eleinte előttem is nyilvánvaló volt, hogy „semmiből nem lesz anyag”. Természetesen megoldást kerestem erre a problémára. Nyilvánvalóan nem lehet bárki által teremtetett anyag. De mégis mi a megoldás? Csak kell lennie megoldásnak!

Minden leegyszerűsödött, amikor felismertem a természet relatív létezés megoldás kényszer

törvényét. Térfogata mihez képest létezik, illetve kell-e relatív rendszer oldal megoldás a „semminek sem szabadna létezni” állapotnak? Rá kellett döbbernem, hogy tudósaink értelmetlenül tabuként kezelik ezt az objektív feltétel rendszert.

Természetesen magam is sokat törtem rajta a fejemet. Milyen kitöltő anyag az, ami maga a lét? Ami csak ugyanaz az egyetlen valami lehet. Különösen zavart az, hogy alapjában véve a tudósok kezében volt a megoldás. Még gyerekként, úgy hatvan évvel ezelőtt olvastam az abszolút állapotban lévő térfogat kitöltés jellemzőiről. Nincs belső szerkezete, mint egy atommagnak. Nem létezik abban semmiféle belső erő. Se adhézió, se kohézió, se gravitáció. Nincs relatív kölcsönható kapcsolata a külvilággal.

Hol találkozunk ilyen abszolút állapotú térfogat kitöltéssel az egyszeres létezés tartalomban? És egyáltalán, vegyük figyelembe hogy ezen abszolút állapot jelenségre is vonatkozik Newton állapotváltozás törvénye! Nem önmagától kerülhet a létezésbe. Nem önmaga választhatja meg belépése lokális helyét. Nem önmaga alakíthatja geometriai formáját és mozgásállapot jellemzőit. Hanem

mindenkor a már meglévő kölcsönható környezet objektív szerkezet adatai.

Ezekről az alapvető megállapítások figyelembe vételétől jutottam el például annak kimondásához, hogy „Az uralkodó folyamat kölcsönhatóan modulálja a benne kizáródott alulmaradt folyamat tartalmát, miközben az visszahat az uralkodó folyamat szerkezetére. Kölcsönhatóan modulálják egymást.”

Ezek nagyon fontos megállapítások! E kötöttségek miatt van a folyamatnak lokális „objektum” reprodukció képessége. Ennek köszönhetjük életfolyamatunk reprodukcióját. Ugye milyen messzire vezetnek ezek az alapvető vizsgálatok?

Kölcsönható ütközés bekövetkezés feltétele, hogy abszolút értelemben ne legyenek képesek együtt egyszerre kitölteni ugyanazt az egyszeres térfogatot. Milyen egyszerű feltétel! Nyilvánvaló, hogy eme tulajdonságot tekintve a kölcsönható ugyanazon kitöltéssel bíró lokális térfogatok (legyen bármi az, akár a „semmi” jelenlét is lehet) ütközésben egymással szemben összenyomhatatlan folyadékként viselkednek. Az egyszerű egyszeres kitöltés azonosság maga a tökéletes megoldás a természet számára.

Halhatatlanná téve Newton felismeréseit. A természet önmaga nyugalom állapotát akarja elérni, de az állapotváltozás törvényeit ő sem hagyhatja figyelmen kívül. E törvények érvényesülése tartja fenn a rendszer folyamatos kiterjeszhetőségét, teret adva a mozgásrendszer változáshoz. A rendszeren belül nincs felütköző felfúvódás. A mozgásrendszer valamennyi lokális adata véges. Ezekből a kötöttségekből következik mindaz, amit van szerencsénk megélni. Tudom, tapasztalom is, hogy tudósaink nem szívesen foglalkoznak a rendszer elemzéssel. Ha röviden írtam a lényegről, az volt a baj. Ha részletekbe menően mutattam be a mozgás elemzésre támaszkodó megoldásomat, azért tették félre anyagomat. Hogy sok részlet már túltárgyalt alapismeret.

Végezetül jegyzem meg azt, hogy a könyvemben leírtak az idézet hivatkozásokat kivéve saját szellemi termékem. Mint például az „igaz paradoxon” a lokális határ- és kezdet állapotok lehetséges helyzeteiről a létezés folyamat rendszerben. Látom az interneten, hogy valaki a honlapomra hivatkozva nevet is adott az általam megfogalmazott paradoxonnak: „bootstrap paradoxon”. Megjegyzem helytelenül. Mert én az egyetlen Kozmoszt megjelenítő Éter folyamat lokális határ- és kezdet állapot helyzetei lehetőségéről

állapítottam meg ezt a paradoxont. A dolog tovább gondolható lényege, hogy a folyamat szub mélységében találhatóak a legnagyobb mozgásvektor szakasz érték adatok, a legnagyobb előforduló aszimmetriák, amelyek a magasabb dimenziókban, mint életterünk „Univerzum” méretarányában termodinamikailag eredő szinten kiegyenlített, konszolidált halmaz állapotot eredményeznek. Ugye milyen egyszerű összefüggést találni az atombomba működés során tapasztalható hatalmas felszabaduló energia eredetére? A részecske fizika is azt a tartományt kutatja. A nagy energiák tartományát.

Szó esik minderről.

Immanuel Kant

Idézet A tiszta ész logikája című művéből:

"Azt gondolnám, a matematika s természettudomány példája, melyek egyszerre létrejött forradalom útján lettek azok, amik, talán mégis eléggé nevezetes arra, hogy a gondolkodásmód ama fordulatának velején, mely annyira hasznukra vált, elmélkedjünk, s őket, amennyire mint észismereteknek a metafizikával való analógiájuk megengedi, legalább kísérletképp utánozzuk. Eddig föltették, hogy ismereteinknek a tárgyakhoz kell alkalmazkodniuk; de e föltevés mellett dugába dőlt minden kísérlet, hogy a fogalmakból róluk valamit mint priorit állítsunk, ami tudásunkat bővíti.

Próbáljuk tehát meg, nem járunk-e jobban a metafizika föladataival, ha fölteszük, hogy a tárgyaknak kell ismereteinkhez alkalmazkodniuk, ami a priori megismerésünk követelt lehetőségeivel is, melynek mielőtt adva vannak, kell tárgyakról valamit állítani, jobban összevág. Hasonló ez Copernicus első gondolatához, ki miután nem boldogult az égi mozgások magyarázatával, ha föltette, hogy a csillagok serege a néző körül forog, megpróbálta, nem sikerül-e majd jobban, ha a nézőt forgatja, a csillagokat meg nyugalomban hagyja. A metafizikában pedig, ami a szemléletet illeti, hasonló eljárást próbálhatunk. Ha a szemléletnek a tárgyak mivoltához kellene alkalmazkodnia, nem látom át, miképp tudhatnánk róla valamit a priori, ellenben, ha a tárgy (mint az érzékek objektuma) szemlélőképességünk mivoltához alkalmazkodik, egészen jól el tudom magamnak e lehetőséget képzelni. Minthogy pedig e szemléleteknél, ha azt akarjuk, hogy ismeretekké legyenek, nem állhatok meg, hanem mint képzeleteket valamire, mint tárgyra kell vonatkoztatnom őket, s e tárgyat ama képzetek által meg kell határoznom; vagy azt tehetem föl, hogy a fogalmak is, melyek által e meghatározást végzem, alkalmazkodnak a tárgyhoz, s akkor megint nem tudom miképp tudhatok erről valami priorit; vagy pedig fölteszem, a tárgyak, vagy

pedig, ami ugyanaz, a tapasztalat, melyben egyedül (mint adott tárgyak) megismertetnek, alkalmazkodik e fogalmakhoz, s akkor könnyebben talállok kiutat; mert a tapasztalat maga a megismerés módja, melyhez értelem szükséges; az értelem szabályának pedig bennem, még mielőtt tárgyak adva volnának, tehát a priori kell meglennie; e szabály a priori fogalmakban fejeztetik ki, melyekhez tehát a tapasztalat minden tárgyának szükségképp igazodnia kell, s melyekkel meg kell egyeznie. Ami pedig olyan tárgyakat illet, melyeket csak az ész, mégpedig szükségképp gondol, de amelyek (legalább úgy, mint az ész őket gondolja) a tapasztalatban meg sem is adhatók, ezeknek gondolása (gondolni csak kell őket tudni) pompás próbaköve lesz annak, amit a gondolkodásmód megváltozott módszerének mondtunk, ti., hogy a dolgokról csak azt ismerjük meg mint priorit, amit magunk helyeztünk beléjük."

A prior ok-okozat megértése

Immanuel Kant előbb idézett gondolat levezetése létünk lényege megértése szempontjából rendkívüli, teljes, tökéletes. Ez a lényeg körülírás meg nem haladható. Ilyenre szokás mondani: abszolút. Vajon az

ember képes arra, hogy helyes logikai sorrendben gondolja végig, írja le a kutató munka során használt fogalmakat a tapasztalt lét részleteit, a változások okozat folyamatát? Vajon az ember képes arra, hogy a tapasztalatból levezethető megállapításai és megoldás eredménye éppoly teljes, tökéletes, objektív, abszolút, Kant gondolatával azonos szintű legyen? Meglehetősen egységes priori vélemény uralja a tudományos gondolkozást: "Semmiből nem lesz anyag." Mégis kényszerítő hatással van ránk a tapasztalat, a változatos "kézzel fogható" formában körülöttünk érzékelt kozmosz. Ez az anyag megjelenés nem lehetne általunk mégis megválaszolható prior jelenség?

Ha valamit meg akarunk érteni - amit eddig nem értettünk - úgy felül kell vizsgálni az eddig bevezetett, használt fogalmainkat. Utat kell engedni akár a korábban használt, elvetett, de talán új jelentés tartalommal mégis használható fogalmak számára!

Amikor 1982. augusztus hónap egy nap nagyon meleg éjszakáján kinn álltam házam teraszán tűnődtem el azon, vajon a tudósok miért nem találták meg eddig a megoldást a tapasztalt lét magyarázatára? Hiszen az alkalmazott tudományok területén szinte mindenre

képesek vagyunk! Tobzódunk az alkalmazott elméleti ismeretekben. Kezünkben a matematika kiterjedt eszköz-rendszere. Mindez nem lehetne, ha nem lenne adekvát összhang a természet és tudásunk rendszerében. Elhatároztam, hogy választ keresek az alapvető kérdésekre. Abból indultam ki, hogy ha ilyen mélységben, ennyire széles terjedelemben vagyunk képesek a természet fizikájával összhangban élni, akkor bizonyosan a válasz, a megoldás részletei is előttünk vannak. Rossz helyen keresgélünk? Vagy csak tévesen rakosgattuk össze a megoldás puzzle elemeit? Bizonyosnak gondoltam, hogy ez utóbbiról lehet szó.

Lényegében mint gonosz krimi ajánló "lelövöm" a poént, amikor most néhány szóban leírom kutatásom végeredményét. Igazolást adok Max Plancknak, hogy az általa a Maxwelli elektrodinamika elméletén alapuló fény-éter (az elektromágneses sugárzás teljes spektruma) és benne az ő (Planck) által feltételezett (keresett, de általa meg nem talált) legkisebb anyag entitás létező! Mindez mint okozat következik az egyszeres létező halmaz összefüggő mozgásállapotából. Amely változó halmaz egyúttal a lokális véges abszolút értékek halmaza. A megértés útja, módja matematikai feladvánnyá egyszerűsödött.

Ez a felismerés vezetett el engemet a megállapításhoz: A kozmosz - létünk halmaza - önmaga folyamatos megoldhatatlan térfogat állapotában minden időpillanatban (változás állapotban) az alaphelyzet, a teremtettség határ- és kezdet állapotában van! Tehát az nem köthető egyetlen adott idő pillanathoz, teremtettséghez. Ki kell mondjam az igazságot: nem történt ősrobbanás, nincs teremtettség isten.

A lét halmaz – mint mindenkor teljes relatív rendszer oldal - 3 dimenziós. Which it's made by consciousness as an abstract perception. A biophysics summing-up process. Kitérítése ugyanaz az egyszeres bármely közeg. Ezen belül(!) a 4. dimenzió a lokális kiterjesztés kényszer adottság, amelyben a megváltozó fogalom jelentés tartalommal felruházandó neutrínók (= megfoghatatlanok, mivel a létezés rendszeroldalban lépésük időpillanatában még semmivel nincsenek kölcsönható ütközés, mint érzékelés állapotban) töltnek be egy eddig el nem ismert szerepet. A tapasztalt anyag (Planck's light-aether, in it with the closed out objects) jelenség pedig a lokális ütközés kölcsönhatások változó mátrix rendszere. Inside the S-matrix of particles.

I've think that our scientists don't want to understand the simple aether reality. They have a fear to come into conflict with own's mistakes. There is develop possibility for the present theoretic physics on base mine this theoretic bootstrap presentation.

Az érzékek objektuma

A tudatunk alkotta legnagyobb illúzió tehet arról, hogy az alkotásaira, képességeire oly büszke ember nem tudta a megoldást a kozmológia, a létezés alapvető kérdéseire. Miért van, mióta van, mi a mozgató forrása a tapasztalt anyag megjelenésnek? Eleve tisztában kell lennünk azzal, hogy az illúzió alkotás lényege a testünkben lévő sok milliárd idegsejtben és azok között megvalósuló moduláció kölcsönhatások együttes folyamatában keltett tudati kép a külvilágról mindenkor ugyanabban az időpillanatban. Az ember hajlamos megfélekezni e fontos tényről. Környezetünk tárgyai is éppen azért vannak ott és a megjelenésükben tapasztalt állapotukban, mert az azokat alkotó lokális tartalmak ott vannak kölcsönható érzékelés kapcsolatban velünk ugyanabban az időpillanatban. Ez az alapvető igazság. De megfélekezünk arról is, hogy bennünk és

környezetünk közegében adott mennyiségben vannak jelen a tudatunkkal érzékelt külvilág összetevői. Amelyek önmaguktól sem fizikai állapotukban, így alkotó tartalmukban, mennyiség összetevők számában nem változnak. Nem változhatnak. A legnagyobb gond az, hogy az ember azt hiszi, hogy környezete tárgyai tartalma mindenkor ugyanaz ami volt tegnap, ami ma és ami holnap lesz. Nagyon sok ember, nagyon sok tudós előtt itt záródik be a kapu a kozmosz megértése felé vezető úton. Mert eleve azt gondolják, hogy amit szemmel látnak, az mind egyszer valamikor keletkezett. Azt gondolják, hogy régen valamikor keletkezésnek, teremtésnek kellett lennie.

Vágjunk rögtön az általam készített, vitára felkínált megoldás közepébe. A történet arról szól, hogy a természet önmaga próbálja megoldani térfogat nyugalom állapot megjelenését minden egyes időpillanatban, de nem sikerül neki. Amikor azt "hinné", hogy megoldódott a helyzet, akkor egy egyszerű matematikai, trigonometriai okból visszaáll az alaphelyzet: Bármilyen térfogatot képező halmaz a külső határán kiterjeszthető. További térfogattal bővíthető a meglévő állomány. Tudatunk elemzésében a létezés akár van, akár nincs, ám mindkét feltételezés megkerülhetetlen része a térfogat létezés viszonyítás

alap szükséges volta. Mihez képest van, illetve nincs. A természet alapvető kényszere ez a viszonyítás alap rendszer. Ez a kényszer ok-okozat folyamatot generál. Azáltal, hogy a létezés egyetlen és egyszeres rendszer, meg kellett találnom azokat a konkrétumokat, objektív igazságokat, amelyek alkalmasak az elméleti megoldás bizonyítására. Az egyik igazság önmaga a létezés megélése. A másik igazság a mozgás tapasztalása. A harmadik igazság matematikai: Nincs és nem is lehet szimmetria sem a folyamatok lokális területein, pláne nem a kiteljesedő halmazban. Az oktatási rendszerek csúnya hibája, hogy objektív ismeretként tanítja a szimmetriát. És még azt terjesztik, hogy a matematikát nem lehet mellőzni a fizikai jelenségek leírásából. Az alkalmazott fizika más dolog, ott szükség van a matematikára. Ám a létezés megértéséhez a matematika azon igazsága kell, amely teljes terjedelemben objektív. A trigonometria éppen az a bizonyíték, hogy törtszámokkal, irracionális szám értékekkel nem lehet az egymástól függetlenül létező lokális kölcsönható kitöltő halmazokban és azok között szimmetrikus, illetve egybevágó ismétlődés az egyszeresen létező folyamatban. Márpedig éppen ez történik a kozmoszban. A kozmosz ettől örök. Mivel objektív okokból nem képes végső nyugalom állapotba jutni, van szerencsénk magunk is létezni abban.

A fentiekben vázolt körülmények alapján állíthatom, hogy a kozmosz folyamatosan egy speciális kezdet- és határ önmegvalósító állapotban van. Abban benne van mindaz a térfogat tartalom, amely a múltban került, továbbá a jelenben kerül az egyszeres rendszerbe. Továbbá nyitva áll az ajtó a további térfogat kiterjeszkedés előtt. Ami belekerült a rendszerbe, az benne is marad. Az anyag megmaradás törvény ezen része igaz. Mindenből az következik, hogy semmiféle egyszeri teremtés, semmiféle ősrobbanás nem volt.

A tudatunk alkotta illúzió a tárgyak, objektumok kontúros érzékelése úgy az érzékszerveink, mint az ember alkotta műszereink által. Testünkben, a természet jelenségében létező valamennyi érzékelt objektumban kizárólag az azokat alkotó kémiai elemek atommagjai azok, amelyekre - durva megközelítéssel - igaz, hogy tartalmukban, megjelenésükben állandó jelenségek az adott fizikai körülmények között. Minden, az atommagokon kívül lévő tartalom az általunk érzékelt tárgyak belsejében elektromágneses sugárzás jelenség formájában kölcsönhatóan cserélődik a külső térben lévő hasonló, de más szerkezetű folyamat tartalommal. A kölcsönható

folyamat okozata, hogy az atommagok térbeli helyzeteit folyamatosan áttranszformálja a tér új helyeire. Mi ezeket a változásokat az objektumok mozgásaként érzékeljük. A komplex változás vizsgálatára és leírására alkalmazott tudományág a dinamika. Az atommagok térfogatuk méretét tekintve csak száz-milliomod részét teszik ki a tárgyak, az objektumok kontúrokkal felfogott teljes térfogatának. Műszereink is úgy vannak beállítva, hogy azon fizikai mező különbségeket jelezzék, mérjék nekünk, amire és amilyen mélységig vagyunk kíváncsi a világban lévő dolgokra.

A tudományos dogmák védelmezői nagyon nem szeretik, ha bárki úgymond magán alapon új elmélettel jelentkezik az úgynevezett igazolt ismeretekkel szemben. Tessék mondani mi igazolja az "ősrobbanás" megtörténtét? A tapasztalt tértágulás? Mint majd a következőkben olvasható kutatás anyagomban levezetem, az egyszeres abszolút rendszerből fakadó objektív következmény a létezés rendszeroldal szükségyszerű bővülése, térfogata kiterjeszkedése az adott időpillanatban létező valamennyi lokális helyen, ahol nem kölcsönhatást okozó ütközés, de meglévő,

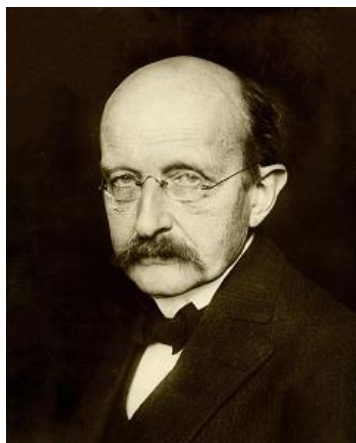
oda behatolást végző tartalom hiányában kitöltetlen űr keletkezik az éppen széttartó mozgásvektorok okozataként. Vagy mit bizonyít a mikrohullámú háttérsugárzás? Miért ne lehetne az a kozmosz tartalom folyamat időben állandóan létező jelensége? Az elektromágneses sugárzás folyamatosan kitölti a táguló teret. Hézagmentesen látjuk az égbolt jelenségeit. Az egyszeres teremtés nélküli kozmosz rendszeroldal soha nem fog kiterjeszkedni akkora térré, hogy anyagtól (elektromágneses sugárzástól is) mentes legyen. Az egyszeres létezés nem fog önmagától felszívódni, mint egy vakbéltünet.

Vita indítóként még egy dologgal foglalkoznék. A neutrínó mibenlétével. Két dolog miatt nem vagyunk képes kölcsönhatásban kimutatni azt, holott átjár mindent, a dinamikai mérések igazolják jelentős mennyiségű előfordulásukat, tömegüket. A helyzet az, hogy a neutrínók azok a kozmosz lokális kiterjesztés „legkisebb objektum” entitások, amelyekről anyagomban szólok. Amint megjelennek az egyszeres lét rendszerben objektív feltevés, hogy a halmazba kerülésüket követő pillanatban valamely oldalról kölcsönható ütközést szenvednek el egyszerű

mozgásvektor készlet eltérések, valamint a trigonometrikus aszimmetriák miatt az egyszeresen kitöltött térben. A kutatók által eddig nem tudottan az elektromágneses mező részévé lesznek, amely az anyag entitás egy megjelenés formája. Ezek a lokális előfordulások mindenhol vannak, újra lesznek a lét minden helyén. A Földben, a levegőben, a világűrben, minden kémiai elem atomjában, bárhol a világon. De mivel a kutatók még nem jutottak el az elektromágneses mező, a sugárzás valós természete, szerkezete teljes vizsgálata végére, ezért tűnik ennyire különösnek ez a jelenség, ez a látszólag kölcsönhatás nélküli entitás. Azért megfoghatatlan, mert nincs alkalmazható viszonyítás rendszerünk a kimutatásukra. Műszereink érzékelő anyagában ugyanolyan az elektromágneses mező változás tartalom, mint abban a közegben, amelyben azt keressük.

A megértéséhez vezető út kezdete

A kvantumelmélet Max Planck álma szerint

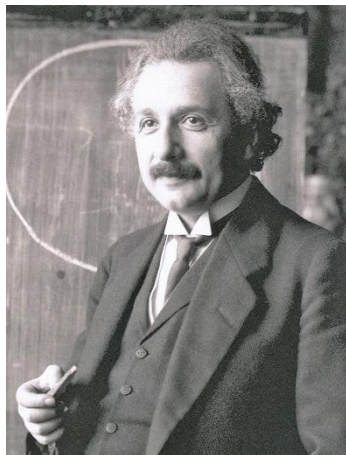
Max Planck

Német elméleti fizikus 1858-ban született Kielben, és 1947-ben halt meg Göttingenben. Legjelentősebb eredményeit a termodinamika, a hősugárzás, a kvantumelmélet, a relativitáselmélet és a természetfilozófia területén érte el. Foglalkozott a fizika történetével és módszertanával is. Kezdetben hangtani, majd a hőtani kérdések, 1896 táján pedig a

hőmérsékleti sugárzás érdekelte. Planck a hőmérsékleti sugárzás két alapvető törvényének, a Rayleigh-Jeans-féle és a Wien-féle törvényeknek a pontatlanságát akarta kiküszöbölni. Elméleti vizsgálatai 1900-ban olyan új sugárzási törvényhez vezették, amely az előbbi két törvényt speciális esetként foglalja magába, és a sugárzás minden hullámhosszára helyes eredményt szolgáltatott. A Planck-féle sugárzási törvény alapja az az elképzelés, hogy a sugárzási energia is atomos szerkezetű, az egyes energiaértékek csak az energiakvantum egész számú többszörösével különbözhetnek egymástól. A nem folytonosan változó energia gondolata a fizikában forradalmi változást hozott, és a fizikai szemléletünket is megváltoztató kvantumelmélet megszületését jelentette.

Plancknak jelentős része volt a másik nagy forradalmi fizikai elméletnek, a relativitáselméletnek nemcsak elismertetésében, hanem alkalmazásában is. Ő vezette be a "relativitáselmélet" elnevezést is. 1907-ben a speciális relativitáselmélet alapján kidolgozta termodinamika általánosítását.

Továbbá

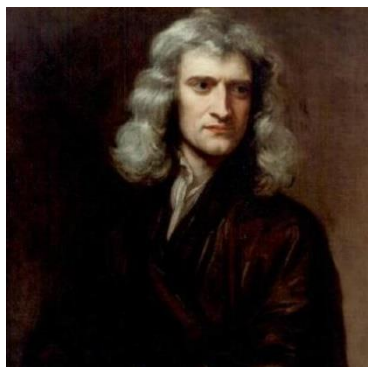
Albert Einstein

A tudós, akit mindenki érinthetetlennek tart. Holott ő is tévedett, különben tudta volna a választ a létezésre vonatkozó alapvető kérdésekre. Többször idézek tőle, mert néhány gondolata valóban figyelemre méltó. De az is kiderül, hogy a gondolkozásunkat megtévesztő látszatjelenség rajta is kifogott. Illetve önmaga is behódolt foglya lett az energiakvantum hatás felismerés megdicsőülésnek. A kvantumfizika a tévedés útja lett, mert éppen úgy nem az alapkérdésre, a legkisebb természetes anyag entitás

megoldására adott feltáró jellegű megoldást, mint amelyik kifogott Max Planckon is. Max Planck emberi tartását bizonyítja, hogy a megoldatlanság miatt egész életében a háttérben maradt. Ezzel szemben Albert Einsteint a hízelgők hada kissé túlzóan piedesztálra emelte. Nem vitte rá a lélek, hogy tisztázza helyzetét. Értsünk bármit ezen megállapítás alatt. Más rakta le előtte a relativitás elméletek alapját is, mint Hendrik Antoon Lorencz. A fényelektromos hatás jelenséget pedig Philipp Lenard ismerte fel. Megoldás hiányában Einsteinre hivatkozva elvetették az **éter** tulajdonságai további kutatását. Rosszul tették. Mert később bárki rájöhetett volna arra a megoldásra, amelyre magam találtam rá saját kutatásom során, írok le arról minden részletet ebben a dolgozatomban. Az is kiderült ezzel szoros összefüggésben, hogy a kozmoszban nem a fénysebesség a legnagyobb sebesség. A relativitás elvet a minden időpillanatban létező teljesség mozgásrendszerében (valamennyi lokális térfogat kvantum entitásnak saját mozgás vektorfolyam adattartalma van a rendszerbe kerülés pillanatától kezdve) lehet és tudjuk vizsgálni. Annak tartalmát, topológiáját a legkisebb lokális részletekig agyunkkal, tudatunkkal, idegrendszer hálózatunkkal képesek vagyunk felfogni. Természetesen Isaac Newton szigorú állapotváltozás törvénye érvényesülésével. Mert ez a

főszabály az egyszeres létezés rendszeroldal bárminemű kitöltése, jellege, egyedi azonossága tulajdonságára is vonatkozik.

Továbbá

Isaac Newton

A Wikipédia tömören foglalja össze életművét a mechanika tudományában, amelyet alapelveket jelentő megállapításával egyetemben félresöpört az alkalmazott kvantummechanika felmagasztalása a XX. Század elején. Bűn volt tenni azt vele. *Principia* című könyvében írta le megállapításait a térről, az időről, a tömegről, a mozgásról és az általános tömegvonzásról.

Elméletének lényeges mozzanata az égi és a földi fizika egysége. A legnagyobb jelentőségű gondolata: Önmagától nem történik semmiféle állapot változás. Ez az alapelv egyenértékű gondolat a mindenkori teljességre vonatkozó relativitás alapjával. A két alapelv érvényesülése okozza a folyamatos határ és kezdet lokális állapot változásokat, amelyeket idegsejt hálózatunk objektív módon érzékel. A változás érzet egyben az idő változás érzete. Tehát szinonim fogalmak.

Az „objektív ismeretek” fogságában

Bevezető gondolatok

A Hubble űrtávcső, s azt felváltó más, űrbe telepített, az elektromágneses sugárzás egyre tágabb spektrumaiban a környező világegyetemről készített képfelvételek sokfélesége és sokszínűsége elkápráztatja a csillagászokat és az égbolt látványosságai után rajongó érdeklődőket. Az ember tudata nem tud betelni ezzel a gyönyörűséggel. Értelme egyre többet és távolabb akar meglátni ebből

a környező gyönyörű világból. Az ember tudatát ma éppúgy lenyűgözi ez a csodás lét jelenség, mint az ókorban. Az ókor viszonyai között szerencsés volt az akkori ember, mert az égi jelenségek, változások megfigyelését nem korlátozta légszennyezés. Nem voltak füstöt okádó gyárak, nem volt éjszakai villanyvilágítás. Akkor is voltak az égbolt jelenségeit hivatásból feljegyző csillagászok, a természeti jelenségeket, az események okozati összefüggéseit kereső tudós elmék. Ne legyünk nagyképűek, ha arra gondolnánk, hogy le lehetne nézni az ókori, nyugati és keleti tudósok ismereteit a mai hivatalos ismereteinkhez viszonyítva. A mai tudós éppúgy nem tudja, miért van anyag, mi az anyag és miért van folyamatos változás, mint az ókori tudós. A mai tudós éppúgy nem tudja, miért van élet, mi az élet létrehozó és fenntartó folyamata, mint az ókori tudós.

Bölcs az a mai tudós, aki legalább hallgat arról, hogy éppen megválaszolatlan alapvető kérdéseink bizonyítják azt a tényt, hogy fenntartással kell kezelni mindazon ismeretünket, amelyekről sokan, nagyon sokan úgy beszélnek, hogy ebben, vagy abban a témában igazolt objektív ismeretünk van. Kíváncos lenne, hogy mindazok, akiknek bármi köze, kötődése van az oktatáshoz, kutatáshoz, ismeretterjesztéshez

tudatosan alkalmazná tevékenysége folyamatában azt az egyszerű, ám mégis egyértelmű elvet az egymástól elkülönülő elvi és gyakorlati témák tartalmáról és érvényesség terjedelméről, amit Albert Einstein ekként fogalmaz meg a Hogyan látom a világot című könyve V. Tudomány fejezet Mi a relativitáselmélet című anyagban:

"A fizikában különféle elméleteket különböztethetünk meg. Közülük a legtöbb konstruktív elmélet. Ezek arra törekszenek, hogy egy relatíve egyszerűen megalapozott formalizmusból összetettebb jelenségek képét alkossák meg. Amikor azt mondják, hogy sikerült a természeti jelenségek egy csoportját megmagyarázni, az alatt mindig azt értik, hogy olyan konstruktív elméletet alkottak meg, amely a szóban forgó jelenségeket felöleli."

Vezető elméleti gondolkodók körében (nem kevésbé köszönhetően az újabban felismert különös, egyre növekvő értékű univerzum tágulás sebességnek, továbbá a ciklikus, egymás hatásától független univerzumok elképzelés, mint lét térbeli kiterjedtség rendszer gondolat), mint pl. Stephen W. Hawking, Paul J. Steinhardt már rég megkérdőjeleződött a klasszikus

ősrobbanás elmélet. (Steinhardt Alain H. Guth-tal közösen dolgozta ki a felfúvódó univerzum elméletet.) Tisztában vannak az elmélet azon alapvető hiányosságaival, amelyről a fentiekben szóltam. Azon túl tudatában vannak azon felmerülő alapvető kérdéskör megválaszolatlan összefüggéseknek, amely az egyszeres lét térfogat kitöltés lehetőség térbeli (kiterjedés) korlátra, a kezdet- és határállapot jellemzőkre, továbbá mindezen változások számára helyet (egyszeres kitöltéssel nem rendelkező űrt, ürességet) adó végtelenre, mint felmerülő nélkülözhetetlen relatív rendszerre vonatkoznak.

Miért írok ezekről, s kapcsolom össze ezeket a témaköröket? Azért, hogy világos legyen álláspontom arról, hogy ha csillagász szemmel nézzük, látjuk, vizsgáljuk, csoportosítjuk, soroljuk, osztályozzuk, csodáljuk az égbolt csillagászati jelenségeit, úgy megfelelünk Einstein konstruktív elmélet tartalomra vonatkozó elkülönítés módszertanának. De a csillagász (bárki más jóhiszemű ember) ne hivatkozzék oly elméleti részletekre, amelyekre a nemzetközi kutató laboratóriumokban dolgozó elméleti fizikusok még keresik a megfelelő válaszokat. Említhetem a CERN-

ben éppen folyamatban lévő előkészületeket. Az alapvető elméleti kérdésekre választ kereső kutató intézetek, egyetemi tanszékek kutatói, munkatársai nem hisznek abban, hogy egyszerű válasz adható a lét általam fentebb megjelölt alapvető kérdéseire. Nem hisznek benne, különösen azon előzmények után, hogy kik és mennyi ideig törték rajta agyukat, eddig sikertelenül. Mi mindent tudunk, mi mindenre vagyunk képesek a tudomány és a technológia területén. Mi mindent ismerünk, alkalmazunk, amit megcsinálni nem tudnánk, ha nem lenne adekvát összhang tetteink és az egyszeres létfolyamat tartalma között. Sok részletet tudunk. Hogyan, milyen feltételek között jönnek létre az egyre nagyobb rendszámú kémiai elemek. Hogyan születnek a csillagok. Hol rejtőzik a nagyon nagy energia az atommagban. Hogyan lehet atomerőművet és atombombát készíteni, a folyamatokat céljainknak megfelelően kézben tartani. Csak azt nem tudta senki emberfia, hogy honnan eredően tárolódik ilyen nagy energia az atommagok belsejében. Amely tárolt energiát - eddigi elméletünk szerint a maghasadáskor a szétrobbanó, az atommagot alkotó elemi részecskék visznek magukkal a környezetbe. Ha egyértelmű lenne ez a tapasztalaton nyugvó elmélet, nem volna szükség a CERN-ben tervezett kísérletekre. Ugyanis az eddigi gyorsító

kísérletek tapasztalata nem egyértelmű. A lokális ütközés-bomlás eseményekből nem lehet egyértelmű következtetést levonni. Nem eldönthető, hogy valamiféle folyamat moduláció láncreakció történik, vagy a részecskék mozgása hagy fényképezhető nyomot a reakciókamrában. Mindennek tetejében megjelölt fő célként keresni fogják azt az elemi részecskét, a Higgs-bozont, amely kölcsönhatásban az anyagot jellemző tömeget adja, adta az ősrobbanás eseményben a lokális kölcsönhatásoknak. Szerintem abszurd teória, hiszen bármilyen fizikai kölcsönhatás során megjelenik a moduláció okozta változás, ahhoz nem kell harmadik közvetítő részecske. Persze a dolgok jelenlegi állása szerint ugye semmiből nem lesz anyag. A tudósok ezért keresik lázasan azt a valamit, amire e szerep ráhúzható. Ha már egyszer létező anyagi világban élünk.

De kell-e nekünk ragaszkodni ehhez az elmélethez? Nem lehetne felváltani ezt az egyetlen állandó anyagmennyiséget feltételező, ismeretlen okból létező anyagi világot (később ciklikusan a kozmosz távoli térségeiben hasonló történések között lejátszódó több hasonló) valami mással, valami

racionalíssal, a természet számára éppúgy megfelelővel. Rájöttem, hogy van megoldás alternatíva. Minden felfedezés után szokás mondani, hogy miért nem jutott ez eszünkbe már korábban. Most is ez a helyzet. Miről van szó?

Albert Einstein könyvéből idézek ismételten:

"Meggyőződéseim szerint tisztán matematikai konstrukciók által megtalálhatjuk mindazokat a fogalmakat és törvényszerű kapcsolatokat, amelyek a természeti jelenségek megértésének kulcsául szolgálnak. A gyakorlati matematikai fogalmakat meg lehet ugyan a tapasztalat által közelíteni, de azok sohasem vezethetők le a tapasztalatból. A fizika részére a matematikai konstrukció használhatóságának egyetlen kritériuma természetesen a tapasztalat. De a tulajdonképpeni alkotóprincípium a matematikában rejlik. Bizonyos értelemben lehetségesnek tartom tehát, hogy a tiszta gondolkodás egyedül is felfoghatja a valóságot, amint azt a régiek megálmodták."

Bizonyosak lehetünk abban, hogy az embernek azért nem sikerült eddig megfelelő és végső választ adni a lét kérdésére, mert valami okból mindig és valahol elment a választ rejtő kapu mellett. Már közös megegyezés van abban, hogy a világban minden mindennel összefügg, a szubatomi létezés energiamező folyamatok kölcsönható rendszere, semmint különálló részecskék halmaza. A kvantum elmélet szerint is nem részecskéről, hanem hullámcsomagról beszélünk. A relativitás elv összeköt minden eseményt, bárhol változzék bármi a világon. Az anyag összefüggésrendszer. Hogy mi köti össze minden időpillanatban egyszeres létezés teljességet, s annak mi az okozata, elméleti és gyakorlati jelentősége, az a következő. Itt van ez a mondat Einsteintől: "A gyakorlati matematikai fogalmakat meg lehet ugyan a tapasztalat által közelíteni, de azok sohasem vezethetők le a tapasztalatból." Nos bebizonyítom ennek ellenkezőjét, mi több, bizonyító jelentőségét, mindazt, amit a világ fizikusai mindeddig figyelmen kívül hagytak.

Újabb idézet Einstein könyvéből, Max Planck 60. születésnapján elmondott beszédéből:

"A fizikus legfőbb célja tehát azoknak az általános elemi törvényeknek a kutatása, amelyekből - tiszta dedukció útján - a világképet megalkothatjuk. Ezekhez az elemi törvényekhez azonban nem logikus út, hanem csakis a tapasztalati beleélésen alapuló intuíció vezet."

Nem vagyok teljes egészében biztos abban, hogy pontos a magyar nyelvre történt fordítás e két mondat esetében az 1934-ben Amszterdamban MEIN WELTBILD címen kiadott könyv alapján. Ugyanis - beleképzelve magamat Einstein helyzetébe, amikor e mondatokat fogalmazza íróasztalánál - nekem feltűnt volna a két mondat tartalma közötti antagonizmus, ami a fogalom használatot illeti. Ugyanis az első mondatban szóba hozott "tiszta dedukció útja" (ha érti, mit jelent a dedukció: következtetés az általánosból az egyes esetre) szerint a második mondatban nem tagadnám meg a megtapasztaláson alapuló intuíció logikus következtetés lehetőségét. Mindannyian így lennének ezzel, nemcsak én. Minthogy Einstein is emberből volt, ő is tévedhetett, ő is elment a megértést rejtő kapu mellett.

Lépünk a tapasztalati beleélés logikus útjára. A csillagászok óriási energiát fektetnek manapság a műszereinkkel belátható univerzum környezetünk, a látható jelenségek, galaxis objektumok térbeli helyzete feltérképezésébe. E térképről csak az hiányzik, ami a fizikusokat a leginkább érdekelné: az objektumokban található mozgásvektor vektorfolyam állományok egy adott időponthoz tartozó térbeli adatai. A ma megismételt mérési adatok szerint baj van az ősrobbanással. Ahelyett, hogy a gravitáció hatására lassulna a galaxisok egymástól való távolodás sebessége, egyre nő ez az érték. Műszereinkkel egyre távolabb látunk az univerzum mélységébe, s Einstein anyag mozgás maximális sebességre vonatkozó korlátja miatt éppenséggel csökkenteni kényszerülünk a távolodás sebességet jelölő Hubble adatot. Ha ugyanis a galaxisok egymástól való távolodás sebessége egy lineáris skálán állandó, úgy a távolban észlelt galaxisoktól mért távolodás sebesség adata már többszörösen meghaladta volna a fény terjedés sebességét. Téves elmélettel befolyásolt tapasztalatunk komoly ellentmondást jelez: amennyiben a létezés általunk be nem látható teljességére is gondolunk, akkor a Hubble adatnak így szinte 0-ig kellene csökkennie. Nyilvánvaló, a fizika, a kozmológia tévedésben van. Különösen a ciklikus

univerzumok elképzeléssel. Be kell látni, nincs mindenre kiterjedő objektív ismeretünk. Vagy mégis van megoldás, amit eddig nem vettünk figyelembe? Igen, van alternatív megoldás.

Környezetünkben tapasztaljuk, hogy mindenféle mozgásban, a mozgásban bekövetkező ütközés kölcsönhatásban, a bolygók és holdjaik mozgásában, az űrhajók mozgásában rend és rendszer létezik. A mozgások rendjét Newton írta le számunkra örök érvényűen. Tévedésben vagyunk korlátozni a newtoni mechanika mindenre kiterjedő érvényességét, mert igenis a létezés alapvető entitásokból épül fel, azok gyarapodó, rendszeroldalban maradó halmaza, összefüggésrendszere, mátrix mezőben kapcsolódó szerves organizmusa, amely okszerű folyamatban kielégíti a kvantummechanika (mint konstruktív elmélet), továbbá a relativitáselmélet valamennyi ismervét. Csak tudnunk kell, mi ez az entitás. Önmagában az, hogy még nem fedezték fel eddig, az nem lehet kizáró ok.

A természet alapvető kényszer folyamat megértéséhez nem kell bármi különlegesre gondolni, csupán arra, hogy egy fizikus más tulajdonságait, jellemzőit vizsgálja egy valós számmal kifejezhető mennyiségű

tagból álló természetes halmaznak, mint egy matematikus. No ez az, ami miatt szükségesnek mondanám a párbeszédet a matematikusok és a természettudósok között. Egyszerűsége miatt nem is gondol rá senki, milyen bizonyíték van a matematikus kezében.

Nos, az elvi és jelenségében lényegi különbség rövid összevetésben a következő. Kutatásom kezdetén a kozmosz egyszeres létezés térfogat kiterjeszthetőséget vizsgáltam a számegyenes kiterjeszthetőség analógia szerint, vagyis hogy a számegyenes csakis a két végén terjeszthető ki. Ez megegyezik az általános világgépünkkel. A matematika eszközével kerestem a halmaz kiterjesztés belső megvalósulás lehetőségét a kozmosz kiterjeszthetőség számára. A geometria egy vizsgált halmaza annyiban különbözik a számegyenes analógiától, hogy három dimenziós, így térbeli kiterjedéssel rendelkező objektumok halmaza. E halmaz kiterjeszthetőség lehetősége éppen úgy csak a halmaz külső határán van mód. Már mellékes, hogy mennyi idő kellett a kézenfekvő megoldás felismerésére. Természetes egyszeres létünk a mozgás tulajdonsággal párosul, amiből következik, hogy a létezés folyamat tartalma bizonyítottan nincs egyensúlyban. Ebből az is

következik, hogy a matematika csak a statikus, nem változó állapotok leírására alkalmas, amelynek viszont az az előnye, hogy szemléletesen tárja elénk a kiterjeszthetőség kényszer lehetőség helyzetét. Kiemelem: "a kiterjeszthetőség kényszer lehetőség helyzetét". Annyira nyilvánvaló, hogy mindeddig figyelmen kívül is hagytuk. Pedig alapvető objektív igazoló tény a kozmosz észlelt folyamatos "tágulására", a kiterjeszkedésre.

Hogyan lehet kiterjeszteni egy adott időpontban véges számú tagból álló halmazt a külső határán úgy, hogy az ne mint egyetlen központból induló jelenség valósuljon meg? Mint az erőltetetten történik az ősrobbanás elmélet végtelen sűrű fekete lyuk, minden ma észlelt anyagot tartalmazó "ősatom" elképzelés esetében. És mi volt/van az ősatom körül? Miben nyilvánul meg az elkülönülő egyszeres entitás? Mert csak így van objektív értelme egy viszonyítás rendszernek. Vizsgáltam a gömbökkel kitöltött halmaz ábrát és megpróbáltam válaszra bírni. Milyen összefüggés, adekvát azonosság lehet a létezésben tapasztalt, egy időponthoz kötötten bizonyosan véges számú tagból álló csillagászati objektumok halmazával?

Létezés térfogat megjelenésünk bizonyosság. Számomra az is kétségtelen, hogy annak kitöltése egy és ugyanazon kitöltés állapotban lévő közeg lehet, hiszen tagadom a valami "felsőbbrendű" által teremtetett többféleség előfordulást. Nekem az is nyilvánvaló, hogy a természet számára éppen úgy létezik a mihez képest vagyok, vagy nem létezem viszonyítás rendszer alapvető kérdés, mint Einstein relativitás elméletében az objektumok esetében, ill. a newtoni mechanikában. A dolgok nem önnön adottságukból eredően vannak ott, ahol vannak, ill. változtatják meg állapotukat. Ez a mindent kitöltő közeg nyilvánvalóan képes energiatartalmat hordozó anyag tulajdonság megjelenítésre, hiszen ez is objektív tapasztalatunk. Milyen közeg az, amelynek az esendő ember megközelítésben "semminek kellene lennie", de mint érzékeljük az mégis létező változatos világ? Reál gondolkozás képességgel megáldott ember értheti meg igazán az egyszerűen létező térfogat közeg azon jellemzőjét, hogy kitöltése hézagmentes, homogén, nyilvánvalóan úgy viselkedik, mint az összenyomhatatlan folyadék. Mert egy ugyanolyan tulajdonsággal rendelkező közeg nem foglalhatja el egy másik, úgyszintén olyan tulajdonsággal rendelkező közeg által már birtokolt helyet. Ezért ütközés kölcsönhatásban képes mozgásjellemzők kölcsönható

modulálására, továbbá alak deformációra. Ezt nevezzük abszolút állapotban lévő közegnek. Az is ebből következik, hogy adattartalma kitörölhetetlen a létezés rendszerből. A kitöltés létezés állapot viszont minden pillanatban okot szolgáltat a geometria halmaz rajzról felismert térfogat bővülés okozatra minden kiterjeszthetőség irányban. A természet tartalom folyamatában nincs kivárás szünet, minden jelentkező ok azonnal kiváltja az okozatot. Csak hogy ebben a kiterjesztés folyamatban soha, sehol, semmilyen irányban nem létezik és létezhet szuperszimmetria. A folyamatos aszimmetrikus kiterjeszkedés szétveri, szétrázza a meglévő rendszert. Viszont a halmaz belsejében kialakuló eltérő mozgás jellemzők (mozgás vektor irányok és értékek) váratlan, de előnyös okozattal szolgálnak, tagjai ütköznek (kölcsönhatnak), vagy eltávolodnak egymástól: a teljesség halmaz külső határa itt jelenik meg, mint a halmaz kiterjeszthetőség. Ezen mód tökéletesen adekvát megvalósulása a halmaz külső határnak. A létezés halmaza minden időpontban kiterjeszthető, de az ok-okozat összefüggés miatt önmagában záródó.

Tévedésben vagyunk, ha a létezésben külön választjuk az érzékszerveink által elkülönültnek látszó identitás, anyag részecskéket, objektumokat a nem látható, de

azok tartalmával folyamatosan kölcsönható elektromágneses sugárzás térkitöltéstől az egyszeres kozmoszban. A kozmosz egyszeres lét rendszeroldal térfogat kitöltése egy és ugyanaz a minőség. Abszurd dolog lenne, ha önmaga egy terjedelem részét létezőnek, míg más részét nem létezőnek minősítené. Objektív tudásunk szerint nem létezhet oly egyszeres állapotváltozás mentes térfogat jelenség a természetben, amelynek határát ne lehetne kiterjeszteni. Ez a jelenség eleve nem lehetne nyugalomban. Ne feledjük, a lét számára is kikerülhetetlen a viszonyítás rendszer kérdése, az, hogy mihez képest van, vagy nincs. Nem megfelelő kijelenteni, hogy semminek sem kellene lennie. A természet számára sem lényegtelen a mihez képest kérdése. Az csak érzékszerveink által a tudatunkban keltett hamisérzet, hogy a kozmoszban a látható anyag által elfoglalt térfogaton kívül csak üresség van. Bátrabb emberek szerint elektromágneses sugárzás tölti ki az objektumok közötti teret. Még bátrabb emberek odáig mennek, hogy a kétféle kitöltés a sugárzás ugyanazon megjelenés formái, csak egyik helyen sűrűsödés van e folyamatban, míg máshol nyitott a folyamat szerkezete.

Maga Stephen Hawking is felteszi önmagának az elvi kérdést a híres Az idő rövid története című ismeretterjesztő könyvében: "Lehet, hogy csak sugárzás létezik."

Még náluk is bátrabb emberek már tudni vélték a megoldás kulcsát (csak kár, hogy meg is rettentek a felismerés közelségétől) mint például:

Geoffrey Chew

Még a XX. század közepén(!) kidolgozta a "bootstrap" elméletét. Ez az elmélet abból indul ki, hogy a természet nem vezethető vissza alapvető entitásokra: például részecskékre és mezőkre. A természetet sokkal

inkább összefüggéseiből kell megérteni, hiszen minden összetevője az összes többi összetevővel és önmagával is összefüggésben áll. Több fizikussal együttműködve e szellemben megfogalmazta a részecskék specifikus modelljét az S-mátrix elmélet keretében. A bootstrap filozófiában csúcsosodik ki a kvantumelméletből következő természetszemlélet, amelynek az a felismerés áll a középpontjában, hogy a világ minden része kölcsönös összefüggésben áll az összes többi résszel. E szemlélet dinamikus jellege a relativitáselméletből következik.

Ha Chew és munkatársai rájöttek volna arra a lényegi dologra, ami a tapasztalatnak megfelelően, fizikai és matematikai tartalom teljességben összefűzi az egyszeres rendszert, célba érték volna. Ehelyett megakadtak egy önmaguk által felállított csapdában. A bootstrap elmélet ugyanis tagadja az "anyag" alapvető összetevőinek létezését, nem hajlandó elfogadni semmiféle fundamentális entitást sem, legyen az törvény, egyenlet, vagy elv. Ezzel felszámolja azt az eszmét, amely évszázadokon át a természettudomány lényeges része volt. A kvantummechanika elvetette a newtoni mechanikát, a bootstrap elmélet elveti

mindkettőt. Tévedésük lényege, hogy ezeket az elméleteket inkább közös nevezőre kellett volna hozniuk.

A mindent összefűző kapocs

Természetesen, mint mindenki más úgy magam is rengeteg időt fordítottam a kérdésre adható válasz keresésére. Végül is sikerült megtalálnom azt, ami miatt körülöttem megfagyott a levegő. Megkapom a magamét, hogyan merészelek szembefordulni Einsteinnel, az istenített bálvánnyal. Hogyan meréselem kijelenteni, hogy a mozgás sebesség korlátozása (anyag mozgás sebessége nem haladhatja meg a fényterjedés sebességet), továbbá, hogy fénykvantumja tévútra vitte a kvantumfizikát. Az rendben van, hogy "energiacsomag", de alapjában ez nem felelt meg Max Plancknak sem, nem illeszkedett feltételezett részecske kvantum entitás megoldásba. Mint tudjuk, élete végéig kétségei voltak e tekintetben. Valószínűleg érezte, hogy még szerepe lehet a newtoni mechanikának az energiakvantum hordozója leírását tekintve. Az egy dolog, hogy valamely dolog alapállapota tartós modulált megváltoztatásához (egy elektron kiütéséhez fémlap

felületéről) meghatározott energiacsomag kell. A bizonytalan fennmaradt helyzetet jól támasztja alá a témakörben tovább kutatók (Heisenberg, Bohr, Schrödinger) munkássága.

Ez az Einstein által pályára állított kvantumfizika, kvantummechanika egy speciális konstruktív elméletté terebélyesedett. Sajnálatos következménye lett mindennek Newton mechanikai alapelveket tartalmazó megállapításai feledésre ítélese. Éppen Einsteinnek kellett volna észrevennie az összefüggést saját relativitás elvével. Amely önmagában ugyanúgy az állapotváltozás kötöttségek elvi leírása térben és szigorúan ugyanazon időponthoz tartozó állapotban.

Létezésünk egyetlen és egyszeres rendszer.

Belegondoltam, minden mozgásban van. Itt állok a Föld felszínén, a Föld halad Nap körüli pályáján, a Naprendszer a Galaxis ismert helyén, Galaxisunk együtt mozog közeli galaxis társaival egy Metagalaxis részeként a Nagy Mozgatonak nevezett

rendszer felé és így tovább. Meghatározott helyemen benne vagyok az egyre kiterjedtebb és összetettebb rendszerben annak egy meghatározott helyén az általunk be nem látható Teljességben a vizsgált időpillanathoz tartozó állapot jellemzőkkel. Ami azt jelenti, hogy testemben tartalmazom mindazon mozgásvektor állományt, ami a teljesség lokális szerkezetéből eredeztethető. Testemben tartalmazom a rendszer lokális helyén meglévő abszolút, minden tekintetben objektív, topológiaiilag értékelhető adatokat. Ez a tény azt is jelenti, hogy nem szükséges távcsővel fürkésznem a világűr távoli messzeségeit, nem kell várakoznom a gyorsító berendezés reakciókamra ablaka mellett, csak elő a józan ésszel a logikus dedukció útján.

Felmerül a kérdés, miért történik mindez, miért nem kölcsönhatás (anyag) mentes ez a specifikus folyamat. Most fordulunk bizonyítékért a matematikához. Tulajdonképpen szembe kényszerülök menni a matematikusok konvenciójával. A természetben egyszerű trigonometriai okból nem létezik egybevágó térfogat, szimmetrikus lokális ismétlődés (azonos

reprodukció) esély. Nem létezhet, mert - ez a matematikai bizonyíték - a természet számára nem megoldás az öt, vagy akárhány tizedesig figyelembe vett törtszám azonosság. Teljes egybevágóságra volna szükség egy nyugalmi állapotkörülmény esélyéhez. A matematika felületes ebben a kérdésben. E helyzet - párosulva az eltérő mozgásvektor tartalmakkal tartja fenn a folyamatos aszimmetriát, létkörülményünket.

Végezetül jegyzem meg - visszatérve a bootstrap elmélet hibájára - az anyag részecske entitás igenis létezik a lokális kiterjesztés kvantumok helyzetében. E nélkül nem lenne állandó jellemzőkkel rendelkező "elektromágneses sugárzás", annak egy fizikai állandónak tartott moduláció terjedés sebessége. Mert nem "fotonok" áramlanak az űrön át, hanem a teljes rendszer van tartalomban cserélődő specifikus folyamat bootstrap állapotban. Ezért lehetséges az atomóra sokáig tartó pontossága is. A túgulással nem ürül ki az "univerzum" tere. Lévén, hogy nincs és nincsenek egymástól elkülönülten létező univerzumok a mindenkori egyetlen kozmosz teljességben. A fogalom kiterjesztett értelmében is "félelmetes"

menyiségű fogalmat vezetett be és használ az elméleti fizika az alkalmazott tudományok szükségleteit meghaladóan. Tudatosult állapot, hogy minden eddigi erőfeszítés részeredménye "objektív ismeret téglá" a teljes megismerés épületében. Holott, mint kiderül, az egyetlen kérdésre, a "Mi a lét?" alapvetően egymondatos választ feltételezünk. A megoldásból következik a felismerés, hogy tudatunknak nagy szerepe van abban, hogy alkotó részekre bontsa a látszó egyetlen létfolyamatot alkalmazkodó igénye szerint. A tudós bele is esett a látszatjelenségben elkülönülő dolgok leltározása, fogalmi elkülönítése csapdájába. Így például abba, hogy az "idő" elkülönült fogalom, valójában a "változás" fogalom szinonimája. Más a lokális változás ideje a rendszerbe lépő kiterjesztés kvantumtérfogatnak a létezésben, mint a teljes kiterjeszkedő lét halmaznak. A "tér" fogalom pedig a lokális véges határ- és kezdet események tudatunk által halmazba foglalt összegzése.

Geoffrey Chew ezt írja az emberi tudat szerepéről a megértés folyamatban:

"Ha logikailag végigvisszük a bootstrap feltételezést (az S-mátrix bootstrap elméletet eredetileg

kifejezetten az erős kölcsönhatás leírására fejlesztették ki) akkor azt kapjuk, hogy a tudat létezése - a természet többi vonatkozásával együtt - szükségszerű a teljesség, a részek kölcsönös harmóniája érdekében."

Az S-mátrix elmélet is kiteljesedik: az éter létezik, mint kettős kölcsönható mátrix bootstrap folyamat, amelyben az egyik S-mátrix mező a lokális ütközés kölcsönhatások hálózata, míg a másik S-mátrix a lokális kiterjesztés kvantumok helyzetei halmaza (ezek az entitások valójában az új értelmet, fogalom jelentés tartalmat nyert neutrínók) ugyanabban a tudatunk által kiválasztott időpontban (szinonim fogalommal: változás állapotban).

Gondolataim egy újságcikk kapcsán

A tudatos véletlen

A Délmagyarország napilap 2010. február 13-ki "napraforgó" című mellékletében a Csillagászat tudományág körébe tartozónak jelölve Fábíán György tollából olvasható a "Volt egyszer a Nagy Bumm" című ismeretterjesztőnek szánt dolgozat. Tömören

megkapjuk mindazt a misztikus körítést, amitől az átlagolvasó elájul, s egy életre elmegy a kedve attól, hogy fiatal korában érdeklődjön a fizika iránt, és hogy élete derekán össze merje mérni megoldó képességét a képen látható urakéval. Bolyongásra utalt a képzelet az ősatom felrobbanása okán keletkezett, érzékelésünk által tudatunkban felfúvódó halmaz alakzatot tükröző térben. Az írás tartalmára rányomja bélyegét a tekintélyét óvó ismeretközvetítő ember jellemzője – ami ugyanígy jellemezte a korábbi korok idején a tudás hatalmát birtoklókat – függetlenül attól, hogy nem ismeri a lét legfontosabb kérdéseire a választ mégis úgy kell tennie, mintha a látszatjelenségre adott eleve korlátozott érvényűnek tekintett válasz egyértelműen korrekt, objektív lenne. Amikor az érdeklődő ember utánanéz, mit gondolnak ezek a képükkel megidézett nagy becsben tartott emberek a végső megoldásról, a lét mibenléte magyarázatáról kiderül, messze nem tekintik magukat valamiféle istennek, csak oly gondolatok kimondóinak, ami csak egy logikus lépés a megoldás felé vezető úton. Önéletrajzi könyvében maga Albert Einstein hívja fel követői figyelmét arra, hogy a maguk helyén kell kezelni a kiragadott jelenségcsoportok viselkedése leírására vonatkozó megállapításainkat. Érdekes módon ez az elv jutott kifejezésre minden alkalommal,

amikor a saját kutató munkám közben próbáltam kapcsolatba lépni csillagással, elméleti fizikussal, alkalmazott fizikussal, matematikussal, mikrogenetikussal. Anélkül, hogy bárminemű pejoratív gondolatom is lenne tudósainkkal szemben rá kellett jönnöm, hogy bizony a király ma is meztelen.

Általános alkalmazkodó tudásunk tiszteletre méltó a ma létező civilizációban, ezért nincs helye a tekintély diktálta mellébeszélésnek. Mert a csillagász részéről szükségtelen mellébeszélés az ősrobbanás elmélet létjogosultságára való hivatkozás, amikor környezetben ma is észlel galaxis-közi hatalmas kiterjedésű hidrogénfelhőket, porfelhőket, amelyek manapság is csillagok, galaxisok keletkezés helyei.

Mindent lát és érzékel a sugárzástól kezdve az 1990-ben a Rosat műhold (Roentgen Satellite) által lefényképezett (általam 1986-ban dokumentáltan feltételezett) gigantikus objektumig (képmelléklet). Minden látható és helyén kezelve értékelhető az állandó létezés jelenség teljes keresztmetszetében. Mint hogy a térfogatában (tartalom mennyiségében is) kiterjeszkedő egyszeres létjelenség egy örökös szimmetria elérhetetlen állapot ok-okozat

következménye, így az nem köthető semmiféle ősrobbanáshoz. Tudatunk sok milliárd idegsejt összeköttetésben lévő hálózatában összegzi a lokális energiamező állapotokat előállítva az objektív környezetképet. E biofizikai folyamat agyunk és (legfőképpen) szemünk által alkotott kölcsönhatás, adekvát formája a holográfia. Tanulmányaim alapján jutottam ama következtetésre, hogy az egyszeres létezés rendszerben a lét térfogata megjelenésében is csak egyszeres kitöltésű lehet, ezért badarság arra gondolni, hogy a mai kiterjedésben érzékelt univerzum egyszeres teljessége valaha egy dinnye kiterjedésű ősatomban foglaltatott. Ráadásul környezete kölcsönhatásától függetlenül.

Ugyanezen indokok alapján szükségtelen hivatkozni az alkalmazott fizikusnak a nem létezett ősrobbanásra, mert minden alapismeret adott felismerni az egyszeres lét rendszer abszolút állapotát. Már elnézést kérek, de a fizikusoknak ma már ismerniük kellene azokat a lokális rendszerbeli összefüggéseket, a létező rendszer topológiáját, amely az abszolút állapotból könnyen levezethető. Csak úgy kell nézni a rendszerre, hogy az egy összetett mozgást végző egyszeres halmaz

jelenség. Amiben két tényezőnek van kitüntetett szerepe a lét jelenség szerkezetkép formálásában. Az egyik a lokális mozgásvektor készletek közötti folyamatbeli eltérések. A másik pedig a lokális, a mozgásvektor szakaszok közötti széttartás körülmények okozta lét térfogat kiterjesztések megvalósulása új, a rendszeroldalba beépülő térfogat kvantumokkal. Az egyszeres lokális kiterjesztések a rendszeroldalba kerüléskor (az egymástól távolodó tartalom részek által kijelölt térfogatról beszélünk) az esemény jellegéből adódóan még nincsenek kölcsönható ütközésben, ezért pillanatnyi állapotuk, tartalmuk minden vonatkozásban indifferens. Ám amikor törvényszerűen találkoznak (ütköznek) létező szomszédjaikkal kiderül, hogy önmaguknak ugyanúgy van egyszeres térfogat jelenlétük, saját lokális helyzeteikből eredeztetett egyedi mozgásvektor készletük. E megvalósulás az abszolút rendszer szempontjából teljes egészében egyenértékű a teljesség külső határán való kiterjesztéssel. Így tehát a mindenkori lét halmaz valamennyi lokális helyzetében minden időpontban önmagában záródóan teljes.

Ezen ismétlődő lokális eseménysor halmazati jelensége, előfordulása a tapasztalt elektromágneses sugárzás, beleértve a mikrohullámú háttérsugárzást is.

Ki kell egészíteni az eddig elfogadott anyag értelmezést. A természetben valamennyi kölcsönhatás anyag. A létező halmaz kiterjesztés folyamatban új lokális kölcsönhatások keletkeznek fenntartva az okozat rendszer látszólagos átlagsűrűségét. Úgy hogy teljesen felesleges pénzkidobás és szellemi befektetés keresni "a tömeg kölcsönhatást közvetítő Higgs bozont" a CERN-ben. E folyamatban alulmaradó, atomokba, bolygókba, csillagokba, galaxisokba kényszerített folyamat tartalmak belső szerkezetében sűrűbb, specifikusan modulált a lokális kölcsönhatások láncolata, mint a nyílt objektumok közötti terekben. Amit az ember úrnak vél látni, az egy nyílt folyamat. Ezen állapot különbségekről hűen tájékoztat bennünket az elektromágneses sugárzás különböző közegekben észlelhető eltérő terjedés sebessége.

A fejezet cím arra vonatkozik, hogy a lét rendszerben bekövetkező tartalom változást a rendszerben lévő objektív lokális folyamatok egyidejűleg figyelembe vett kölcsönhatása modulálja. Vagyis létezésünk valamennyi fizikai, biológiai megjelenése (természetesen e körből kivéve az ember által alkotott tárgyak összességét), beleértve az élőlények

alkalmazkodó tudatát, képességét is ezen önszabályozott folyamat (a tudatos véletlen) terméke. De egyet ne feledjünk: élet mindenhol létezhet és kialakulhatott, ahol a Földhöz hasonló adottságok voltak, vannak, lesznek. De alkotó emberként létezni a szerencse dolga: minden a tápláléklánc alakulásától függ. Ha a dínókat nem öli ki az a 65 millió évvel ezelőtti a Földet eltaláló égi objektum, akkor lehet, még ma is a húsevő raptorok uralnák a Földet.

"Szabad nagyot álmodni!"

Igen, szabad nagyot álmodni. Csak ha mersz, más következtetést vonsz le a lét jelenség magyarázatára, mint a hivatalos álláspont kapsz a fejedre mint én: egyszerűen idiótának nevezett a világ vezető internetes folyóirata minden szakterülethez hozzászóló szakértő népe, akik "áldásos" tevékenységét Max Planck oly szemléletesen jellemzi: "Az uralkodó eszmét a hízelgők hada védelmezi. A téveszmék csak híveik halálával, nem pedig érvek hatására dőlnek meg." Valószínűsítem, hogy az ő véleménye is megélt tapasztalaton alapult.

A "Forró nyomon az űsanyag nyomában" című újságcikk margójára

A valóság az, hogy az egyszeres lét kiterjedésből egyenesen következő folyamatos az új lokális kiterjesztés térfogat összetevők rendszerbe lépése (helyre, helyzetbe jelölése) a neutrínók formájában. Ezek az új entitások az eltérő helyzeti mozgásvektor értékeik, eltérő geometriai tulajdonságaik okozataként azonnal ütközés kölcsönhatásba lépnek a már létező szomszédos entitásokkal fenntartva az "elektromágneses sugárzás" mezőt. E folyamatból a tudósok csak a megjelenésében elkülönülő részleteket látják, vizsgálják. Külön hajsza folyik a neutrínók után, pedig azok a folyamatos elektromágneses mező mátrix állandó kiegészítő, beépülő részei. Ebben az egyszeres tartalom folyamatban lévő egymástól eltérő helyi mozgásvektor állomány készleteik és geometriai eltéréseik okozataként maradnak alul, záródnak ki helyi folyamat tartalmak, amelyeket a tudósok a részecskék tapasztalt megjelenése szerint osztályoznak, csoportosítanak. Számunkra azok a kizáródások a fontosak, amelyek a kémiai elemek létét megalapozzák. A legfontosabb alulmaradt, kizáródott, megjelenésében a legfontosabb entitás a proton. Önmagában nem maradna meg állapotában, ha nem

működne tovább körülötte az a külső modulált szerkezetű folyamat, amelyben kölcsönhatóan kizáródott. Tudni lehet, tudni kell, hogy kialakulásuk kölcsönható folyamatában modulálták egymás szerkezetét, amely ezáltal biztosítja mindkét oldal stabil fennmaradását. A proton körül tovább létező folyamat tartalomban létező aszimmetria miatt alakul ki egy örvény hely, mint egy folyóban álló hídpillér körül látható örvény, ahol létrejön az általunk elektronnak nevezett ideiglenes entitás. Íme itt az újabb csoportba sorolható megjelenés első tagja, a hidrogén elem. És tovább lehet gondolni a létezés folyamata teljes rendszerét. Nos, ebben a rendszerben ha szétverünk egy protont, akkor önmagukban lényegtelen töredékekhez, törmelékhez jutunk, amelyek a kísérletekben is csak milliárdod másodperc időtartamokig észlelhetők. Az alapfolyamat eróziós tulajdonsága felfalja, megsemmisíti, folyamatában lenyeli, megemészti ezeket a keletkezett törmelékeket. Az, hogy hogyan, miként, milyen osztályozható "összetevőkre" bomlik a proton, azt legfőképpen a kölcsönható külső moduláló mező pillanatnyi tartalom szerkezet függvénye. Sokan, nagyon sokan, még a tudósok sem veszik figyelembe azt a tudott tényt, hogy az eddig elvégzett gyorsító hasítás kísérletekben mindig eltérő energia szinteken

regisztrálhatóak a részecske megjelenések. Nem is mindig jelentkezik a várt részecske. A tudósok nem értik ennek okát. Pedig ha rendszerben gondolkoznának már rájöhettek volna a magyarázat néhány fontos részletére. Példaként csak egy figyelembe veendő moduláló összefüggést említek. Nem mindegy, hogy a kísérlet pillanatában mi a térbeli helyzete a Holdnak és a Napnak a kísérlet helyével. Nem a gravitációra gondolok, nem. Hanem arra, hogy mivel a Földet és a Holdat összekötő tengelyre merőlegesen polarizált a kozmosz lokális folyamat szerkezete, ezért az mint okozat kihat a proton belső szerkezetére, így a felhasadás lehetőségére is.

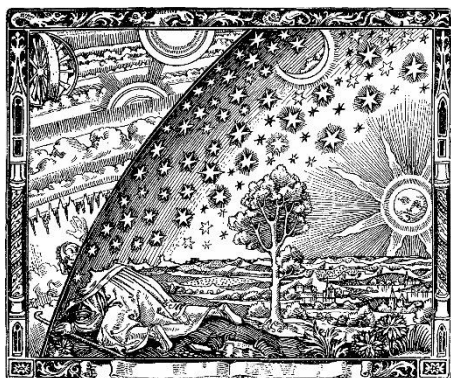
Nem mélyedek bele jobban. Érteni lehet és kell a teljes rendszert. A részletek külön-külön jelentéktelenek. Nincs ősrobbanásból eredő ősanyag. A létezés rendszer az önmaga viszonyítás rendszer állapotában a lokális kiterjeszkedések önmagukban záródó abszolút geometriai helyzeteivel örök. A határ- és a kezdet feltételek állandóan adóttak, lokálisan véges adattartalommal, amelyek önmaguktól eredően nem változtathatják állapot értékeiket. De éppen ez az ok a kiterjeszkedés kényszer okozatra a rendszer halmaz

(lokális) külső határain. A helyi mozgásvektor értékek pedig eleve adják a lokális határ (kiterjeszthetőség) állapot helyeket, a kiterjesztés kvantum térfogat halmazba épülés folyamatos megvalósulásokat. Éppenséggel ezeket a helyi kiterjesztés entitásokat nevezzük neutrínónak amiatt, hogy a rendszer feltáruló nyílt helyein még nincsenek ütközés kölcsönhatásban egyetlen oldali szomszédal sem. Ezért nem lehet észlelni azokat semmiféle műszerrel sem, ezért megfoghatatlanok, megállíthatatlanok, feltételezetten "mindenen áthatolók". A hivatalos tudomány képviselői ma még nem is gyanítják, hogy ezek az entitások a lokális kölcsönható ütközések során az "elektromágneses" mező, a további folyamat szerkezet építő részeivé lesznek. Minden lokális eseményben ott vannak, de önmaguktól semmin sem hatolnak át.

Az éter létezik, mint kiterjeszkedő tartalom folyamat, egy kölcsönható kettős kvantum S mátrixmező bootstrap rendszer az elektromágneses mezőben megnyilvánulva. Önmagában tartalmazza a lokális kiterjesztés térfogat kvantum entitásokat, amely entitásokban (természetesen a fogalom jelentés

tartalmát megújítva) a neutrínókat azonosíthatjuk. Nem zárom ki annak lehetőségét, hogy a kiterjesztés lokális térfogat entitásokat Hubble kiterjesztés kvantum entitásnak nevezzük el. Végül is ő ismerte fel a halmaz kiterjeszkedő tartalom jellegzetességét.

A gondolkodó ember örök problémája:

Hol a létezés határa? Mi van azon túl?

A tudósok problémája szinte ugyanaz az ősrobbanás elmélettel: Van egy, a tudatunk által érzékelt "univerzum" halmazunk, de mi van azon túl? Egymás

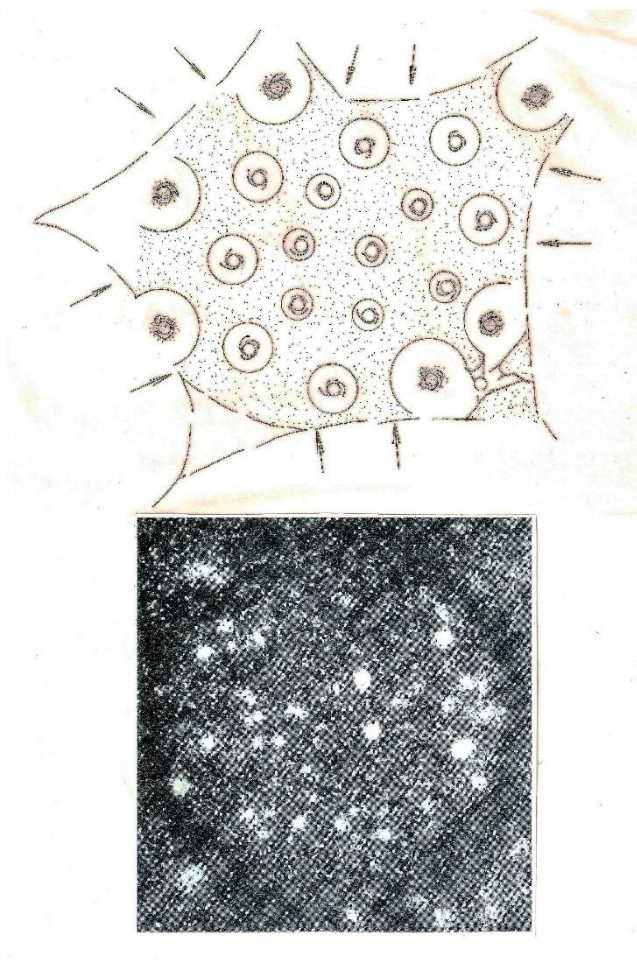
hatásától független ciklikus univerzumok léteznek? Nem jutottunk közelebb a megoldáshoz. Ezt tetézve itt vannak ezek a tudósok gondolkozásában elkülönülten kezelt anyag "objektum", entitások. Az objektumok látszólagos elkülönítése.

Az "ősrobbanás" történet kezdő pillanatában még fontos az egyszeres és teljes kitöltés. De néhány pillanattal később a tudós elkülönít valamit valamitől valamiért az egyszeres tartalomban. Ez a látszaton alapuló gondolkodás uralkodik a fizikában: a tudat által felfogott, megjelenésükben nagyon különböző "objektumok" elkülönülnek egymástól az egyszeres létező rendszer oldalon. A tudósok ma az elődeik által egymástól elkülönített objektumok közötti kölcsönható kapcsolat végleges és teljes megoldását keresik. Az ősrobbanás elmélet csak akadály a felismerés útján.

Szükségünk van egy új megközelítésre, megoldásra tapasztalatunk és tudásunk alapján. Új elméletem a kozmosz számára már 1985-86-ban kialakult bennem. Akkor, ez alapján készült dokumentumban

lerajzoltam egy lehetséges kozmosz objektumot a csillagok, galaxisok keletkezés analógia szerint, amelyet később a NASA és az európai tudósok által 1990-ben üzembe helyezett Rosat műhold megtalált és lefényképezett. A fényképet a Scientific American folyóirat magyar változata, a Tudomány 1991. májusi száma közölte. Az ábrát tartalmazó dokumentumot 1986-87-ben készítettem el magyar és angol nyelven, amelyet akkor megküldtem többek között a NASA-nak és a Magyar Tudományos Akadémia Matematika- és Fizika Tudományok osztályának. Az MTA írásban visszaigazolta, hogy anyagomat irattárba tették. Azért tartottam szükségesnek megjegyezni ez utóbbi tényt, mert hihetetlennek tűnhet bárki előtt is az általam feltételezett teljes megjelenés azonosság:

(Összehasonlító kép a következő oldalon)

A kritika alapja

A tudományos közélet mereven ragaszkodik a formalitásokhoz, az okiratokkal bizonyítható címekhez és rangokhoz, magamat ezek hiányában is elméleti fizikusnak, kvantum-kozmológusnak tartom. Különösen azon általam vizsgált és feltárt eredmények alapján, amelyek e könyv lapjain fehéren feketén olvashatóak, átgondolhatóak és a gyakorlati tapasztalataink szerint legalább oly igazoltak, mint az ősrobbanás erőltetett elmélete, továbbá Einstein néhány feledhető tévedése. A relativitás elve fontos, kritikai észrevételem arra nem vonatkozik. Mint majd látjuk, a relativitás elvnek maradandóan nagy a jelentősége, mint Newton állapot változás törvényeinek. De ezen összefüggésekről majd később beszélünk. A könyvben szerkesztett e-mail részletek vannak, amelyeket a kutatás eredményét leíró részletekhez kapcsolódva (annak szerves részeként) 2005 második felétől amerikai kutatók számára Princetonba, továbbá angol kutatóknak Cambridgebe küldtem. Értékelők anyagomat a Metafizika tudományágba tartozónak sorolják. A tartalom tárgya valóban az alapvető kérdés vizsgálata a létezés

megválaszolására és ok-okozat rendszerének feltárása. Megítélésem szerint munkám az alapismeretek szintéziséen alapuló kőkemény fizika. Meg kell mondanom, hogy miként nekem a legnagyobb nehézséget okozta az alapvető kérdések objektív megközelítésében a XX. században felhalmozott lexikális fogalomhalmaz, megállapításaim mai értékelői a kezdetben rám is erősen nehezedő elméleti, tudománytörténeti kötöttségek okozta morális, "az igazolt objektív ismeretek" meg nem változtatható hatása alatt állhatnak. Sokan hiszik, állítják magukról, hogy tudják, mi a kvantumelmélet valósága a kozmosz tartalom folyamatában. Az igazság az, hogy tévedésben vannak.

A lét (kozmosz): Egyszeres kitöltéssel rendelkező egyszerű halmaz jelenség az önmaga viszonyítás rendszerbeli oldala kényszerű adottságaival. Jellemzője a folyamatosan fennálló határ- és kezdet tartalom állapot. Ezt az állandó tulajdonságát magában a halmaz belsejében létező lokális mozgásvektor állomány eltérő értékek, továbbá a trigonometriai eltérések, összességében a lokális aszimmetriák okozzák. Tekintettel a lokális állapot

értékek abszolút (véges, önmaguktól meg nem haladható, nem változó) értékekre a halmaz a lokális belső határai helyzetében véges, ott kiterjesztheti térfogatát, ami által megvalósul a másodlagos halmaz külső határ szükségességet kizáró egyszeres és egyetlen önmagában záródó halmaz. Az ember tudatával, gondolataiban szabadon átlép ezeken a belső lokális határokon keresve ami nem létezik, a halmaz külső határát. E törekvés megnyilvánulása a párhuzamosan létező univerzumok keresése. A tényleges mozgás vektorkészlet állományok figyelembe vétele ebben az ok-okozat rendszerben abszolút (önmagától nem változó) lokális megoldás lehetőséget tárt fel egy ténylegesen folytonos változás (idő) ugyanazon vizsgált pillanataiban. Newton és Einstein munkássága mélyebb logikai összefüggések feltárására adott lehetőséget. A lentebb tanulmányozható tartalom technikai korlátok miatt nem öleli fel a vizsgált, illetve a tapasztalat által feljegyzett összefüggések teljességét, amelyek a kutató munkát kiteljesítették. Véleményem szerint nem lenne szerencsés egyszerre és ömlesztve tárni az olvasó elé ezeket a részleteket. A dolgok egyszerűsége miatt nem is indokolt. A most közzétett kritikai munka tartalma önmagában is elég felkavaró, a rögzült, objektívnek tartott igazolt ismereteink logikáját

átrendező. Mennyit ér az "objektív ismeret" és logika, amely nem tud választ adni a létre, az anyagra, a mindenkori határ- és kezdet állapotra, mindarra az egyetlen rendszerre, amelynek abszolút ok-okozat összefüggései vannak egy kényszerű viszonyítás-rendszerben?

Jó, ha a kutató tudja, mit keres, mert úgy lehetősége van feltenni a logikai összerakó játék szabályának megfelelő elvi kérdéseket a természetnek. A természet a jól feltett kérdésre az egyszeres folyamat lokális abszolút topológiai, önmagától nem változható adataival részletesen válaszol, nem sértve semmiféle konvenciót. Mert végül is megegyezés hiányzik ahhoz, hogy ne csak a lokális ütközés kölcsönhatás feltárulkozását, mint okozat jelenséget fogadjuk el anyagnak, hanem a kiterjesztés kvantum térfogatokat is (neutrínó) a kölcsönhatás bekövetkezése előtti állapotukban. Nem tehetünk másként a prioritások elfogadása terén, mint az a természetben megtörténik.

Könyvem tartalma külsőségeit tekintve nem tűnhet tudományosnak, de ennek alapvető oka az egyszerű megoldás. A tudósok nem szeretik a létre vonatkozó egyszerű kérdéseket és válaszokat, mert az a beidegződésük, hogy azon a szinten már túl vagyunk, minden eddig vallott ismeretünk a természetről objektív. Bizony tévedésben vannak. Ezzel összefüggésben ajánlom kedves Olvasóm szíves figyelmébe Fritjof Capra elméleti fizikus "A fizika taója" című könyvét tanulmányozásra ((Fritjof Capra: THE TAO OF PHYSICS (Flamingo edition published by Fontana Paperbacks, 1990)). Magam 2000. január 2-án vásároltam meg egy könyvesboltban. Az újévi fáradságokat kipihenendő valami könnyed, a természettudományok témakörébe tartozó könyvet akartam venni, s ezt választottam. Hihetetlen, de amit az előző húsz évben kutattam, s amilyen eredményre jutottam, Fritjof Capra könyve a legmélyebb összefüggésekig és végkövetkeztetésével a legteljesebb mértékig visszaigazolja. Még nem voltunk a teljes ismeretek birtokában. A tudomány az alapkérdések megválaszolásával küszködik, amely, még ha eltérő oldalról és módszerrel megközelítve éppen úgy foglalkoztatja mind a nyugati, mind a keleti tudósokat, filozófiai iskolákat. Komolyan kell venni Capra szavait, aki közelről tanulmányozhatta a

részecskefizikai jelenségeket, beavatott a kutatók gondolkozásába. Szívem szerint idéznék a könyvből, de nem teszem, legyen meg mindenkinek a rácsodálkozás élménye: hol tart ma az igazi műhelymunka és az mennyire más, mint a féltve őrzött ragaszkodás a megoldást nem tartalmazó eszméhez, a lexikális fogalmakhoz.

Magyarázza meg nekem bárki, miért volna szükség fogalmak százai kombinációjára a létezésre irányuló kérdés objektív megválaszolásához? Még ott tartunk, hogy elfogadottabb az az egyszerű magyarázat, hogy a világot Isten teremtette. Mindenki érti, benne van létezésünk valamennyi fogalom kombinációja. Teremtették, tehát van. A világ valójában egy kényszerű viszonyítás-rendszerben megoldatlan teremtés ismétlődően véges (abszolút) állapotban van a folyamatos idő minden pillanatában, aminek gyarapodó okozata a kiinduló állapot lokális ismétlődések (határ- és kiterjesztés helyzet kényszerű önmeghatározás) sora. Térfogat kiterjeszkedés történik, mint okozat ezen a van viszonyítás-rendszer oldalon, amely létezés teljesség neve: kozmosz (alább részletezett specifikus, tudatunkban szerencsénkre összességében és összefüggés rendszerében tükröződő halmaz). A mindenkori létezés teljessége

folyamat tartalom meghatározására egy új fogalmat kell bevezetnünk, amely adekvát módon priori. Úgy néz ki, hogy vissza kell térnünk az éter fogalom használatához, természetesen a száz évvel ezelőtti jelentésétől eltérő tartalommal. De az éter fogalom bevezetését a tudósok (Einstein hatására) elvetették. Mégis azt mondom, hogy a szükség törvényt bont, egyébként is, ismételt alkalmazásával tisztelghetünk a korábban élt tudósok ezen a téren tett erőfeszítése előtt. Max Planck viszont tovább járta a maga útját, megérzése kiteljesítésében Maxwell elektrodinamikájára támaszkodott. Ma már nyilvánvaló, hogy önmagában az elektromágneses tér és az űrben fénysebességgel száguldó foton bevezetése nem oldotta meg az alapvető kérdéseket. Önmagában az elektromágneses mezőnek a tömeg nagyságával arányos deformációja a tömeg középpontja irányába csak a látszatjelenséggel mutat ki adekvát megfelelőséget. De arról még továbbra sem alakult ki semmiféle ismeret, hogy mi a tömegvonzás megoldása, milyen rejtett folyamat tartja pályán az égitesteket, az elektronok miért nem zuhannak az atommagba és így tovább. Ugyanott vagyunk, mint száz évvel ezelőtt voltunk.

Szeretném, ha tudósaink átéreznék, hogy a lét rendszerében nincs benne a részleteket túlzó, elkülönítő specifikus részecske- és fogalomrendszer misztérium, amelyet magyarázatként bevezettek az egyébként csodálatra méltó megértésre törekvés évszázados folyamatban. A lényeg egy egyszerű kizáródást eredményező, mozgásrendszert moduláló, lokális állapot adatai által vezérelt, lineárisan gyarapodó reprodukciós folyamat. Tudósnak és ismeretterjesztőnek egyaránt meg kell értenie az alkalmazott tudományok Albert Einstein által oly szemléletesen meghatározott konstruktív elmélet fogalmak alkalmazás korlátait. Mert ebből ered a megértést hátráltató baj: A specializálódott szakágak követelik fogalomrendszereik bedolgozását az egységes elméletbe. A részletes megértést nehezíti az, hogy a szemlélő, az érdeklődő szinte semmit nem érzékel a természetnek ebből az önmeghatározásában kényszerű kiterjeszkedés folyamatából, a tartalom ok-okozat változásából. "Tárgyainkban", testünkben csak billiomod (10^{-12}) térfogatrész tartalom az, amely az atommagok képében a viszonylagos állandóságot (az atommagokban is történik tartalom változás, de nagyságrendekkel kisebb mennyiségben, mint a magon kívüli modulált folyamatban) jelenti. A többi térfogatanyag kitöltésünk pillanatonként cserélődik

környezetünk változó tartalmával, megújul a mindent átjáró, a kiterjesztés kvantumokkal, a neutrínókkal folyamatosan kiegészülő elektromágneses sugárzás közvetítő folyamatban. Az objektumok, a csillagok, a bolygók, az atomok ebben a közegben léteznek, tartják és változtatják helyüket.

Ezt a jelenséget (az átranzformálódás jelenséget) nem ismertük eddig pontosan, csak a részecske kutatás kísérletek tapasztalatából lokális jelenségre korlátozva (lásd.: alább). Az atommagokban is van anyagcsere a lokális abszolút állapot határértékekből következően. Az anyagcsere transzformáció folyamat szabadsága a vizsgált jelenség sűrűsége (lásd.: alább). A lentebb olvasható anyag tartalma részleteiben és összességében egy új magyarázat elmélet a kozmosz számára, nem lexikális adatok ismételése, nem ismeretterjesztés.

Az alapfolyamattól elkülönített részecske szemlélet hatja át a nyugati tudomány gondolkozását. Ezért kell és lehetett újragondolni a létezés magyarázat logikáját, szem előtt tartva a rendszer dinamikus

tulajdonságait, Newton ezzel kapcsolatos örök érvényű mozgás törvényeit és az események, az okozat folyamatok időbeli relativitását.

A logikus gondolkozás útján

Gondolatban térjünk vissza az egyszeres és teljes kitöltés topológiai vizsgálatához. Rendeljünk konkrét mozgásvektor állomány készleteket a környezetünkben tapasztalt objektumokhoz (nem eredő vektorokat!): a Föld forog tengelye körül, kering a Nap körül a Naprendszerben, a Naprendszer halad a pályáján a Galaxis részeként, a Galaxis halad valamerre egy nagyobb rendszer részeként, stb. A felsorolás így folytatható a minden időpillanatban létező Kozmosz teljességéig. Ebből az következik - ennek megértéséhez kell térlátás, folyamat rendszerlátás, mozgástörvény ismeret képesség - hogy a mindenkor teljes rendszer bármely kiválasztott lokális kitöltés adatállományát vizsgálva véges, önmaguk által meg nem haladható mozgás határértékeket találunk. A kiválasztott lokális kitöltés teljes mozgás adat tartalma pedig ábrázolható egy mozgás vektorfolyam ábrán. Azok a kutatók, akik tudják, ismerik a vektorfolyam ábra jelentését, jelentőségét tudják, hogy a

valóságban, a látszat ellenére kölcsönhatás megvalósulása nélkül nem létezik mozgásállapot változás. Önmagától semmi nem mozoghat körpályán, vagy íven, nem történhet mozgásirány változás. A valóság lokális eseményeiben közvetlen az adatkészlet moduláció, szó nincs arról, hogy elfogadható lenne az alkalmazott tudományok terén használt "eredő változások" értelmezés. Következésképpen a lokális vektorszakasz adatoktól függ, hogy adott esetben mi történik a lokális helyeken: a tartalmak ütközése, vagy távolodása? Ha ütközés, akkor feltárulkozik a lokális kölcsönhatás. Ez alapján érzékeljük a külvilágban történő eseményeket, ez alapján jeleznek műszereink. Ha távolodás, akkor Newton mozgástörvénye értelmében adott a következtetés lehetősége. Ha például két ember az utcán eltávolodik egymástól, akkor közéjük levegő áramlik az üresen hagyott térközbe. Igen ám, de ha a kozmosz egyszeres létező, bárminek is feltételezett, nem teremtett térfogat kitöltése az eltérő mozgásvektorok miatt felnyílik, mi történik itt, a nyílásban? A rés éppen azért keletkezett, mert e pillanatban a szomszédságban nincs olyan, a rendszerben már létező térfogat kitöltés, amelynek a nyiladék irányába mutató mozgásvektor szakasza lenne. Vizsgálódjunk csak tovább, miről is van szó a természet priori megoldásában?

A természetnek meg kell oldania saját viszonyítás-rendszer kérdését még körültekintőbben, mint tette azt Einstein a relativitás elmélete vonatkozásában: Mihez képest van, vagy nincs? Mert bizony az alapkérdés: Semminek kellene lenni semennyi kiterjedéssel. Rendben, de mihez képest? Keressük meg a természet adekvát, priori megoldását. Mert létünk tapasztalt folyamatos változása a bizonyíték arra, hogy folyamatosan, de sikertelenül próbálkozik azzal. Különben nyugalom állapotban lenne objektumok nélkül, azaz szimmetrikus változás termodinamikai egyensúlyban.

Megfogalmazásom már tartalmazza azt az elvet, hogy létezésünk nem egy valamikori teremtés eredménye, hanem annak matematikailag alátámasztható oka van. Meggyőző érveim lesznek e megállapításom alátámasztására. Feltárul előttünk a tapasztalatunknak mindenben megfelelő kozmosz tartalom folyamat, egy permanens, lokális helyeken megvalósuló kényszerfolyamat, lokális határ- és kezdetállapotok ismétlődő jelensége a megmaradás elven érvényesülő látványos okozattal. Mint majd látni fogjuk egyetlen

egyszeres abszolút rendszerről beszélhetünk: egyetlen rendszer-időtlen abszolút rendszerről. Ez a rendszer a mindenkori egységes Kozmosz, tartalma egy folyamatosan változó szövedék lokális kizáródásokkal és az azokon kívül tovább folyó kiterjeszkedő változásokkal. A Kozmosznak, a természetnek, mint élettelen jelenségnek nincs tudata, nincs szüksége türelemre az ismétlődő állapot alaphelyzetek elviseléséhez. Ezek a lokális határ- és kiterjesztés jelenség ismétlődések (közben gyarapodás) időtlenek a megoldás szempontjából. Hogy e jelenség sorozatnak milyen halmaznövelő következménye van önmaga létező viszonyítás-rendszer kérdése megoldása folyamatban, arról semmit sem tud, semmit nem gondol, nem fárad bele, nem unja, nem idegesíti.

Azért van baj az "idő" értésével, mert a megfigyelő önnön tudatát egyetlen kölcsönható érzékszervnek tekinti a kozmosz változó környezet felfogásához. Holott a tudat háttérében sok milliárd idegmolekula dolgozik és küldi a lokális helyzetjelentést a feldolgozó, a virtuális képet készítő agyba, amelyet ugyanúgy átjár a moduláló folyamat, mint az érzékszerveinket. (Nem

tartozik közvetlenül a tárgyhoz, de az érzékszerveink útján továbbított moduláló biofizikai jelek szerepe ugyanaz, mint a holográfiában a lézernyalábnak.) Az idő szükséglet minden lokális helyzetben és állapotban változáshoz rendelt. A kiterjesztés térfogatbővülés helyét kijelölő, egymástól éppen távolodó kvantumoknak nincs változás relatív idejük. Önmagában az a tény, hogy a kölcsönhatások lokális mátrixa mindenkor átszővi a Kozmosz teljességét még nem jelenti azt, hogy e mezőben ne lenne még kölcsönhatás nélküli, állapotváltozás nélküli lokális kitöltés tartalom. A változó folyamatnak tere van, lehetősége van, ami mindenkor éppen az abszolút (véges) állapotból ered. E helyen is ki kell hangsúlyoznom a mozgásállapot jelentőségét. A Kozmosz kiterjesztés (kijelölés rendszerbelépés) időtartama alatt (egyszer és mindörökké) a Kozmosz nyugalom állapotban szeretne maradni, de belső kvantumtérfogataiban létező aszimmetrikus okok miatt (geometriai és mozgásvektor készletek eltérése) újból ütközik, kölcsönhat, előlről kezdődik a lokális kiinduló helyzet, körülmény, állapot. Tudatunk összesíti ezeket a lokális kölcsönhatás változás időszakaszokat egyetlen időfolyamba. Ebben az egyetlen összesített időfolyamban látjuk az ok-okozat folyamat következményét, környezetünket, az

"Univerzumot", valójában a Kozmosz azon lokális kiterjedésű területét, amilyen mélységbeli felbontásra képesek műszereink az elektromágneses sugárzás modulált részletei elemzésével. Ha a lokális szomszédos és ütközésben kölcsönható térfogatkvantumok között matematikailag is igazolhatóan létezne egy belső geometriai, mozgásvektor készlet szimmetrikus megoldás lehetőség, akkor a Kozmosz rendszer objektum okozatok nélkül egyszerű kettős kölcsönható S mátrix (bootstrap) változás folyamat lenne nélkülünk, kémiai elemek nélkül, részecskék nélkül. Rendkívül fontos az esemény sorrend értéke.

Albert Einstein szavait idézem folytatásként a megoldás felé haladó úton.

"A fizikában különféle elméleteket különböztetünk meg. Közülük a legtöbb konstruktív elmélet. Ezek arra töreksenek, hogy egy relatíve egyszerűen megalapozott formalizmusból összetettebb jelenségek képét alkossák meg. Amikor azt mondják, hogy sikerült a természeti jelenségek egy csoportját

megmagyarázni, az alatt mindig azt értik, hogy olyan konstruktív elméletet alkottak meg, amely a szóban forgó jelenségeket felöleli."

A világ fizikusai ennek megfelelően kezelik a lét ősrobbanás eredet elméletet. Már csak mosolygok, amikor az ezen tárgyú előadások végén feltett hallgatói alapvető kérdésekre, mint: mi az anyag eredete, miért és miért akkor történt szimmetriasérülés, miért látjuk hézagmentesen a távoli csillagokat, stb., a tudós előadó csak széttárja a karját és feleli: "Nem tudom." Az első világháború robbanásai friss élménye hatására nevezhették el annak idején az akkor felismert táguló univerzum jelenséget kiragadottan a galaxisok mozgásából visszavezetve.

Az egyszeri keletkezés elmélet minden racionális szempontból hibás. Megoldás hiányában minden észlelt részletet ennek függvényében magyaráznak. Nem zavarja őket az sem, hogy egyre távolabb és többet látunk, ami miatt folyamatos ellentmondás van a "valamiből éppen annyi van, mint a számított" típusú

okoskodásaikban. Arról értekeznek, hogy értik a relativitás elvet a jelenségek értelmezésében, de a gyakorlat ezzel szöges ellentétben áll. Az rendben van, hogy egy szakács a lét eredet magyarázat ismerete nélkül készíti el a fogások sorát. Ő is kémiai elemekkel és molekulákkal dolgozik, mint egy vegyész. A vegyész már ismeri a kémiai kötések rendszerét, tudja mi változik és miért. Nem kívánja tőle senki, hogy ő adjon választ a lét alapvető kérdéseire. A fizikusok (miközben ők sem értik a mértéket) valamilyen morális indíttatásból foggal körömmel ragaszkodnak az ősrobbanás elmélethez. Mert ez a divat, a látszat kielégítése. Szeretném, ha a csillagászok és asztrofizikusok nem értenék félre kritikámat, az nem rájuk vonatkozik. Az ő vizsgálatuk tárgya az elkülönültnek látszó égi objektumok, jelenségek vizsgálata, leírása. Leginkább ők értik és veszik figyelembe Einstein relativitás elméleteit, mert ezek a felszínes látszatra korlátozott relativitás elméletek az ő objektív konstruktív bázisuk. Fogalomrendszerük egy racionális alkalmazott tudományág gyakorlásához megfelelő.

De nem kell feltétlenül a filozófusoktól várni a megoldást. Minden alapvető fizikai és matematikai alaptörvényt, szabályt ismerünk a lét megválaszolásához. Csak mindenki egy bonyolult összefüggés rendszerben keresi a megoldást, ezért úgy száguldanak el a lényeg mellett, mint a puskagolyó. Ki azért, mert a tekintélyelv megköveteli. Ki meg azért, mert nem tud kiigazodni az objektív ismeretnek tartott fogalmak tengerében és nem akar tájékozatlannak mutatkozni.

Amit lentebb leírok, az nem egy egyszeri ötlet eredménye. Nem én vagyok az egyedüli a Földön, aki évtizedeket áldozott a megoldás keresésére a rendelkezésünkre álló tapasztalat adatok közötti, eredményre vezető logikai kapcsolat keresésére. Volt megoldás? Nem volt. Van megoldás? Van megoldás. Csak tessék támaszkodni a józan ész logikájára. Max Planck kvantumos természetű megközelítése ok-okozat rendszere, a lokális események topológiája, relatív rendszere a mai napig feltáratlan maradt. Valójában pedig csak érteni kellene a relativitás elméletet az egyszeres létezés mozgásrendszerben.

Van-e, mi lehet az alternatívája az egyszeri keletkezés történetnek?

A válasz: Van és lehet választható változat. A lét folyamatos határ- és kezdet állapotban van, amely vizsgálható egyszeres materiális (tehát érzékelhető) halmaz formában jelenik meg összegző tudatunkban. Megtévesztő, hogy műszereinknek is ugyanilyen összegző képességük van amiatt, hogy ugyanabban az időpontban egyszerre több pontban vannak kölcsönható kapcsolatban az egyetlen lét energiamező lokális, nem folytonosan kölcsönható állapot adataival.

Mit rejthetett el előlünk ez a láthatatlan mélység? Vagy semmit sem rejtett, mi voltunk a feladvány lényegét túlzó? A csillagászok és asztrofizikusok figyelembe veszik a lét látszatjelenség relatív változásait. Erre mondja Einstein: konstruktív elmélet alkalmazás, mert felöleli az okozat egy specifikus körét a mélyebb összefüggések megértése igénye nélkül. Azt javasolom, ők ne legyenek fogadatlan prókátoraik a több sebből vérző ősrobbanás elméletnek.

Objektív racionális megközelítésből egyetlen létezésünknek egyetlen megoldása van, ha a jelenséget szigorúan egy időponthoz kötött ok és okozat állapotban vizsgáljuk. Ne keressünk okozatot, amíg fel nem tárjuk az okot. E pillanatban, a könyv ezen helyén még nem tudok kellő súlyú nyomatékot adni az ugyanabban az időpontban vizsgálat követelménynek. Remélem, olvasóm a később leírtak alapján meg fogja érteni e felületesen kezelt alapigazság jelentőségét. Nem csak képzetlen, de tanult emberek sokasága értelmezi a látszatjelenség teljességét ugyanabban a megfigyelés időpontban történő állapotnak még azzal a tudatosult ismerettel együtt is, hogy tisztában van a tárgyi objektumok látszó és időkülönbségben valós helyzetei különbségével. Eddig ezzel semmi gond nincs. Azt kell mondanom, hogy a tudósok a XX. század elején alapos vizsgálat, elemzés nélkül elsietve, Newton mozgástörvényei figyelmen kívül hagyásával vezették vissza egy valamikori ősrobbanás eseményre a tapasztalt univerzum tágulás jelenséget. Hirtelenjében újjáéledt egy, a geocentrikus világmépítéshez hasonló centrális felfogás, amely újra gyökeret eresztett az emberek (köztük a természettudósok) tudatában annak ellenére, hogy tudják (természetesen

ismételgetve mondják is), hogy a tágulás centrum nélkül zajló folyamat.

Mi lehet a jó megoldás?

A Scientific American folyóirat adataira támaszkodom. Azt látom az ősrobbanás kronológia ábrán, hogy a 10^{35} . másodpercben a ma megfigyelhető világegyetemnek megfelelő tartomány összes anyaga sárgadinnyényi térfogatban tömörült. Kivételesen fogadjuk el, hogy a ma tapasztalt (40 évvel ezelőtt csak a felét "tapasztaltuk", mert hogy csak addig láttunk el) lét összes anyaga tömörült ebben az adatolt térkiterjedésben. Mit lehet adatolni? Egy létező egyszeres állapotot. Az elmélet lényege az ismeretlen eredetű (változatlan készlet) anyag kérdéses viselkedése. Az elmélethez tartozik az expanziónak lehetőséget biztosító háromdimenziós határtalan űr lehetőség kölcsönhatás nélkül, indifferens állapotban, de szomszédos, nem kölcsönható, a mi ciklikus viselkedésű univerzumunkhoz hasonló világegyetemek feltételezésével. Tapintható a külső halmaz határ kérdés megválaszolatlanság, ami hasonló jelentőségű tétel, mint az "anyag" eredet és mibenlét

megoldatlanság. Ha meg tudjuk válaszolni az egyiket, azzal választ kaphatunk a másikra is.

A tudatunk által elkülönített "anyagnak" prioritást biztosítunk azzal, hogy mellérendelünk egy egyszeresen létező, de azzal kölcsönhatásban nem álló űrt, kiterjedést, ami lehetőséget biztosít az anyag mozgásának. Miért tesszük ezt, amikor kézenfekvő alternatív megoldásra van lehetőség? Miért kellene teremtetett más tartalom kitöltéssel rendelkeznie az anyagnak, mint az űrnek? Miért ne lehetne azonos a kitöltés minőség? Ez a kölcsönhatás sokkal okszerűbb energiamező létezést eredményezhet, ha valamit a maga megfelelő helyén, adataival, egyenértékű ok-okozat rendszerben kezelünk. Ez pedig az adott időponthoz tartozó mozgásállapot rendszer. Gondoljunk bele az egyszeres és egyetlen lét adatolható rendszerébe szigorúan a vizsgált időponthoz kötötten. Gondoljunk Newton mozgástörvényei alapvető érvényességére: önmagától eredően nem történhet semmiféle, tehát mozgás, vagy tartalom állapotváltozás sem. Mindenki felületesen siklik át ezen igazság felett, amikor az egyszeres lét állapotát kell, kellene vizsgálni.

Az alap ok prioritása

Okszerűen, megalapozottan érezzük, hogy egy adott időpontban létező kozmosz halmaz kiterjedése (ideiglenes fogalom használat e helyen) bizonyosan véges, adatolható térfogat (megjegyzés, mint előbb). A fenti példánál maradva: sárgadinnyényi. A lényeg az adott véges mennyiség. Mi, észlelők a létezés halmaz belsejében (a dinnyében) vagyunk, nem kívülről tekintünk a világra (mint a kronológia ábra szemléltése közben). Vajon mozgásérzékelésünk teljes, vagy csak az okozat hatás, a látszatjelenség rendszerhez alkalmazkodó? Mivel létünk egyszeres jelenség, nem gondolhatjuk komolyan, hogy egyszeres és egyetlen kitöltés minőségénél több volna benne. Ezzel megnyílik egy új vizsgálat lehetőség, ami az egyszeres kozmosz mozgásállapot rendszer felmérését jelenti. Bárhol lehetünk a képletes lét dinnye belsejében. Ha ott felmérjük a lokális térfogategységben fellelhető mozgásvektor állomány készleteket, azt a meglepő eredményt kapjuk, hogy az egyszeres lét kvantumtérfogatai által hordozott lokális értékek önmaguk által meg nem haladható abszolút, véges határállapot értékek, amelyek ok alapot adva különítik

el egymástól a térfogat kvantumokat, illetve azokat ütközéssel végesítik. Miként az emberek nem mennek egymásnak az utakon közlekedve a mozgásvektor készleteik térbeli helyzet eltérése miatt, ugyanaz vonatkozik az egyszeres kozmosz dinnye halmaz kvantumtérfogataira is. Vannak szomszédos kvantumtérfogatok, amelyek ütköznek és e kölcsönhatásban (kölcsönhatások sorozatában) anyag (energia) formában tárolkoznak fel előttünk (műszereinkben).

Vannak, akik hirtelenkedve azt mondhatják, hogy ostobaságokat írok. Hiszen még semmi magyarázatot nem adtam a lét, az anyag eredete kérdésére. Megteszem. Akik azt mondják, hogy teremtés nélkül semmi sem létezhet, megfeledkeznek az alapvető viszonyítás-rendszer tudatunktól független, a létnek nevezett valami számára is feladványt jelentő nyugalmi kérdés nélkülözhetetlen megoldás kényszeréről. Rettentően okosak vagyunk. Mi a viszonyítás-rendszer kényszer? Mihez képest nem lehetne semmi? Létezhet egyoldalú természetes megoldás? Hol a józan eszünk? Az egyszeresen "van" oldalon abszolút adatokkal igazolható a jelenlét: lokális

helyzet a dinnyén belül, lokális, egymástól eltérő mozgásállomány készletek és ráadásul ugyanaz az egyszeres kitöltés minőség, ami által nincs sűrűségkülönbség a létezés tartalmában ugyanabban az időpontban.

Azt mondják, megint ostobaságot beszélek, hisz tapasztalatunk szerint igenis létezik sűrűségkülönbség. Tudja a kedves Olvasó, hogy miféle jelenség az? A kozmosz különböző területein, azonos térfogatban, azonos időtartam alatt eltérő térfogat mennyiségi változások (gyarapodás, illetve a folyamatból kizáródás, elkülönülés) történnek. Hogy miként történik ez az eseménysor, igazolható az Eukleidészi geometria, valamint Newton mozgástörvényei alkalmazásával.

A türelmetlen opponens

Türelmetlen opponensem folyton közbevág, át akar ugrani látszólag egyszerű részleteket. Még nem tartunk Einstein specifikus okozat halmazunkra vonatkoztatott relatív rendszerénél. Az ok alap feltáratlan. Ez a türelmetlenség az alapvető oka annak, hogy a mai napig nem volt kezünkben a megoldás. Leragadtunk ott, hogy "semmiből nem lesz anyag". A tudósok azt tartják, hogy csak a buta ember tételezi fel azt, hogy az anyag a semmiből keletkezik. Pedig ez az igazság. Ez a megoldás, mert még a matematika által is igazolhatóan a határolt van rendszeroldal mellett még a nem létező oldal is egy abszolút kimeríthetetlen viszonyítás rendszeroldal az egyszeres lét viszonyítás rendszerben. Hol találkozunk vele? A dinnye belsejében történő példában említettem, hogy vannak szomszédos kvantumtérfogatok, amelyek kölcsönhatást okozva ütköznek és teljes topológiai következménnyel hasítják egymást, mert egymásra ható mozgásmennyiség állomány tartalmaik vannak. Az egyszeres létkitöltésben vannak szomszédos kvantumtérfogatok, amelyek távolodnak egymástól éppen egy hasadást okozó kölcsönhatás okozataként. Minden hasadási rést nem tölthet ki a meglévő állomány, ha nincs megfelelő mozgáskészlete a rés

kitöltésére. Tudják, kérem, mekkora kitöltést igénylő rés térfogat keletkezik az általunk ma belátott kozmosz terünk 1 Mpc^3 kiterjedés térfogatában másodpercenként? Ez a térfogat mennyiség kiszámítható az eredeti, tucatnyi, nem korrigált Hubble állandó figyelembe vételével (400 km/sec/Mpc). A semmiből, az abszolút adattal nem rendelkező viszonyítás rendszer oldalból egy lokális abszolút helyzeti (geometriai és rendszermozgás lokális vektorérték) adatokkal rendelkező egyszeres jelenlét minőség foglalja el helyét a lét rendszeroldal halmaz itteni lokális külső, kijelölt határán. Ám ez a helyzet foglalás, a távolodó kvantumok által történt helyzet kijelölés ebben a pillanatban még a meglévő Kozmosz rendszeroldal számára is tökéletesen rejtett, felismerhetetlen, jelenléte abszolút indifferens. Még önmaga számára sincs viszonyítás kényszere. Egyszerűen önmaga a tökéletes, az ember által feltételezett semmi. Viszont amint tovább megy a rendszer-folyamat, különös dolog történik. A következő pillanatban pontosan olyan fizikai tulajdonságokat árul el magáról a bekövetkező ütközés kölcsönhatásban, mint amikkel az előző változás alkalmakor az ő helyzetét megteremtő rendszeroldali kvantum térfogatok rendelkeztek. Ugyanaz a térfogat kitöltés minőség (abszolút állapot azonosság), éppen

úgy van mozgásvektora, amelyet a rendszerbe jelölés helyzetében megörökölt. Hajlok arra, hogy feltételezzem, a rendszerbe jelölt kiterjesztés kvantumnak (a neutrínónak) csak egyetlen mozgásvektora van. Ha már említettem a kitöltés minőség abszolút állapotát, azt is meg kell mondjam, hogy annak milyen tulajdonsága van. Ez amiatt is fontos, hogy jól értsük a Kozmoszban végbemenő folyamatokat a részecskefizikában is. A fizikusok már régóta meghatározták annak jellemzőit: összenyomhatatlan folyadékként viselkedik a kölcsönhatásokban. Deformálható, kitöltése homogén, nincs belső szerkezete, összenyomhatatlan, nincs benne semmiféle összetartó kohéziós erő. A legkisebb külső erőbehatásra a vele kölcsönható erők hatására a környezet lokális kitöltés lehetősége szerint szétfreccsen. Jegyezzük meg jól ezt a kozmosz kitöltés elemi tulajdonságot, mert a könyv további oldalain okkal joggal jövünk rá a tényleges folyamat kozmosz tartalmat alakító szerepére, a folyamatban való objektum kizáródások okára, a kizáródott objektumok és a körülöttük tovább menő folyamat közötti kölcsönhatás valós kapcsolatára.

Azért van állandó folyamat határ- és kezdet lokális ok és okozat ismétlődés, mert sehol semmiben nincs és

nem jöhet létre szimmetria állapot. Gondoljunk az eltérő mozgásmennyiség vektorfolyam készletekre, a szigorúan veendő, az egybevágóság megvalósulását kizáró trigonometriai különbségekre a rendszer egymás melletti kvantumtérfogataiban! A természet eseményeiben nincs idő és lehetőség várakozni a mindenben megegyező abszolút reprodukciós feltételek kialakulására. A természetben nem létezik a matematika órákon tanított egybevágóság. Éppen ez az egyik oka a kozmosz örök aszimmetriájának.

Ez a fenn körülírt halmazállapot a mindenkori dinnyénk önmagában záródó beltartalma, ami miatt nincs és nem beszélhetünk egy másodlagos halmaz külső határról. Mert ebben a jelenségben rejlik a lényeg: A létező rendszeroldal szempontjából adekvát, egyenértékű megoldás és esemény a létezés egyszeres halmaz külső határainak tekinteni a lokális kiterjesztés megvalósulásokat. Ne feledjük a rendszer lokális helyein lévő véges, abszolút mozgás értékek határ szerepét! Dinnyénk térfogata ezeken a lokális belső határok között valósítja meg kiterjeszkedését. De már foglalkoztunk vele: mi, a szemlélők kívülről tekintünk rá létezésünk példa dinnyéjére, annak külső héján

látjuk csak biztosítottak a kiterjeszthetőséget. Súlyos szemléleti hiba foglyai voltunk.

Mi mennyi és miért annyi?

A kozmosz térfogat kiterjedés gyarapodás mértéke (a kiterjesztés kvantum térfogataival, mint már azonosítottuk, a neutrínókkal) a mi életterünkben egy általam becsült polarizációs korrekciós tényezővel számolva

kb.: $V_{\text{ext}} = 1,6 \times 10^{42} \text{ km}^3/\text{s}/\text{Mpc}^3$ kiterjedésben.

Ezt az adatot az általam figyelembe vett eredeti, csak tucatnyi mérésen alapult Hubble érték átlag alapján számítottam ki az egyszerű térfogat számítás módszerével.

$V_1 = a_1^3$ ($a_1 = 1\text{Mpc}$) $V_2 = a_2^3$ ($a_2 = 1\text{Mpc} + 400\text{km}$ - Hubble adat) A kiterjeszkedés térfogata másodpercenként:
 $V_{\text{ext}} = V_2 - V_1$

Megjegyzem, hogy a kozmosz más helyein ettől az adattól eltérő tágulás értékeket állapíthatnánk meg. Lényegtelen. Az a lényeg, hogy a kozmosz tágulás,

kiterjeszkedés ma már igazolt folyamat. Gondolom, Einstein után mindenki azt tartja nyilvánvalónak, hogy a kozmosz változás rendszerben az idő a negyedik dimenzió.

Dolgozatom más helyén talán már említettem, hogy opponensem néha nem hajlandó elfogadni bizonyos kijelentéseimet, mert, úgymond, ellent mond az igazolt objektív ismereteinknek. Mert, hogy azt mondom, hogy a negyedik dimenzió maga a megvalósuló lokális kiterjesztések lehetősége, megvalósulása. Szerintem ez nehézség nélkül belátható. De az alkalmazott tudományok területén ettől függetlenül nyugodtan tarthatjuk magunkat ahhoz, hogy a létezés rendszeroldal eseményei a tudatunk által alkotott három dimenziós térben történnek. Egyszerűen nincs több dimenzió.

Itt és most ismételten alkalom van rá, amikor azt mondom, hogy valójában nincs egy általánosan folyó rendszeridő. Az csak tudatunk változás érzékelés összegzése. Rögtön érthető lesz: a lokális hely topológiai vizsgálatban az éppen kijelölés alatt lévő kiterjesztés térfogat kvantumnak (a neutrínónak) az ütközés kölcsönhatás megtörténte előtt még nincs

relatív változás ideje. Ezt csak mi társítjuk hozzá az elemzésre alkalmas tudatunkkal. Az idő filozófiai fogalom, része a változások leírása vonatkoztatás rendszerének. Az "idő" fogalom a "változás" fogalom szinonimája. Ezért nincs rendszeridő kezdet. Folyamatos változás van. Nem valaki valamikor teremtette a kozmoszt. Nem volt ősrobbanás 14 milliárd évvel ezelőtt. Nincsenek ciklikus univerzumok, de önmaga a teremtés önmegvalósító mindenkori ismétlődő lokális kezdetek aszimmetrikus határállapotában van annak minden, megmaradás elvén alapuló gyarapodó okozattal.

Hogyan is szól az idő fogalomról a klasszikus ősrobbanás elmélet?

"Az anyag egy pontban tömörült a végtelen nagy gravitáció hatására, amelyben az idő is végtelenül lelassult. (gondolhatjuk: mivel nem volt változás) Értelmetlen dolog "azelőtttről" beszélni." Sőt, mi több, az ősrobbanás elmélet kritikus tévedése a specifikus egy pont lét űrbeli helyzete, állapota, mint egyszeres lét rendszeroldal jelenség relatív előfordulás magyarázat. Einstein $E=mc^2$ képlete alapján ennek a matematikai pontban tömörült összes anyagnak

fénysebességgel kellett volna mozognia egyetlen kitüntetett eredő irányban a környezettel való mindenféle kölcsönhatás nélkül, különben nem lett volna tömege. Ha nem mozgott volna, honnét származna a tapasztalt mozgás, tömeg, energia? És melyik és miért volt az egyetlen kitüntetett térbeli irány? Ősrobbant univerzum halmazunk minden létező részecskéjének még ma is rendelkeznie kellene ezzel a fénysebesség mozgásvektor szakasz összetevővel. Nyugodt szívvel jelentem ki, hogy az őszobbanás elmélet a XX. századi tudomány nagy tévedése. Az elektromágneses sugárzás eredetére, mibenlétére, továbbá a fénysebesség értékére sincs még megalapozott magyarázat. Pláne azzal, hogy ezen jelenség alkotó része a neutrínók csatlakozása, beépülése. A mennyiségében kiterjeszkedő, önmagába záródó, de mégis: a lokális véges adatok miatt nyitott (nem felütköző) folyamat!

A következtetések kiteljesedése

A rendszer tartalom bővülés, kiterjeszkedés felülkerekedő folyamatban záródnak ki, maradnak alul tartalom mennyiségek (objektum entitások), amelyeket az elméleti és asztrofizikusok látszó megjelenésük szerint statisztikai alapon különítenek el egymástól is, a rendszertől is. Az atomenergia nem az atommagokban van, hanem a hasadáskor felnyíló tartalom területén áthatolva következik be a külső rendszerfolyamat egyesítő átrendeződése. A tartalom változás kölcsönhatásban létezik, fejlődik, változik egyszeres kozmosz létünk. Ez a folyamat gondoskodik arról, hogy hézagmentesen láthatjuk a távoli objektumokat az elektromágneses sugárzásnak nevezett modulációs kölcsönhatás terjedés okozataként. Ugyanígy hézagmentesen láthatjuk minden szemszögből a gyorsító kísérletek reakció kamráiban történéseket. Közben megfélemezünk arról, hogy a környezet felől a megfigyelt esemény képe a megfigyelők irányából is modulált az eddig figyelmen kívül hagyott rejtett alapfolyamat interferencia okozat miatt. Igaza volt a végül is magára hagyott Plancknak, aki élete végéig kételkedett az egymástól elkülönülő fotonok létezésében. Hawking sem véletlenül jegyzi meg Az idő rövid története című

munkájában, hogy lehet, csak sugárzás létezik. Ideje lenne általános rendszer-érvénnyel figyelembe venni Geoffrey Chew hadron-bootstrap elméletét. Ez a specifikus kiterjesztés folyamat tartalom visszaköveteli magának az Einstein (és az őt követők) által elvetett éter fogalom használatát.

Mint az eddigiekből is következik, több fogalmunk rendszerbeli helye és jelentésbeli tartalma megkérdőjelezett. Rendszerismeretünk fejen áll több lényeges kérdésben. Egyetlen kozmoszról kell beszélnünk, nem világegyetemekről, mert a rendszer oszthatatlanul egy és állandó jelenség, egyetlen inerciarendszer. A mozgásvektor állomány vektorfolyam szakasz értékek kifejezhetetlen érték tartományokban vannak, amit elrejt előlünk a lokális kölcsönhatás transzformációk terjedése az úgynevezett elektromágneses sugárzás jelenségben. Az egyes lokális kölcsönhatás események között oly rövid az egyes mozgás vektorszakasz hossz, hogy technikailag nem létezik, soha nem is lesz rá megoldás megmérni a tényleges vektor értékeket. Csak következtetni tudunk azokra a rejtett értékekre a kozmosz mindenkor létező véges térfogatán belüli

összetett mozgásrendszerek létezéséről a mindenkori lét viszonyítás rendszerben. Mert, hogy, ha nem említettem volna, az abszolút mozgásértékek létezése az alapvető bizonyíték arra, hogy a kozmosz specifikus halmaza is minden időpillanatban véges kiterjedésű. A rendszerben nincs helye a végtelen fogalomnak. A mikrohullámú háttérsugárzásnak sincs köze semmiféle ősrobbanáshoz. Valamilyen behatárolható fizikai eseménnyel társítható.

A kiterjeszkedő kozmosz látványa gyönyörű, minden részletében csodálatos, a megmaradás elvén alapuló ok-okozat rendszer. Einstein tévedett a kiterjeszkedő kozmoszban előforduló relatív sebességet korlátozó képletével. Semmi okunk csökkenteni az eredeti Hubble állandót, sőt, annak csökkentése életfeltételeink lehetőségére éppenséggel hátrányos volna. A gravitáció csak látszólagos voltában "tömegvonzás", valójában a felülkerekedő, szabadon futó folyamat erőter vektorok hatása a kizárt (valójában és minden esetben korlátozottan létező) alulmaradó tartalomra, nevükön: objektumainkra.

További megállapítások: az elektronok nyílt örvények az atommagok és egymás helyzetei által modulált helyeken a folyamatban. Létezésükben éppen úgy az atommagokhoz tartozó folyamat entitások, mint az atommagok akadályát megkerülő, azok kölcsönható jelenléte által modulációt szenvedő nyílt éter folyamatnak. Vagyis inkább csak az atommagok jelentik a kémiai elem entitásokat. Egyértelmű, soha nem fogunk tudni úrhajózni relatív fénysebességgel az éter közegben, mert plazmává válnánk. A molekulák bizonyosan széthasadnának a rendszerbeli hatalmas átrendeződés korlátozottság (áttranszformálódás korlát) miatt. Ezen okok miatt belátható, értelmetlen törekvés nagy energiájú gyorsítókat építeni. Az is egyértelmű, hogy a kozmosz tartalom folyamat alapvető energiatermelő lényege a hasadás. A fúzió egy vezérelhetetlen kizárás folyamat a csillagok belsejében is. A probléma lényege, hogy nem elegendő egymás mellé kényszeríteni az atommagokat, azzal együtt kell gondoskodni (a csillagok belsejében is véletlen előfordulás) a kapcsolatot rögzítő külső kölcsönható folyamat megfelelő szerkezetéről is. A megvalósulás nem automatizmus, mint a hasadás.

Bizonyítás

Tudós és ismeretterjesztő egyaránt bizonyítékokat, mégpedig megismételhető bizonyítékokat követel minden új elmélet igazolásához, érvényessége alátámasztásához. Kifogástalan, meg nem kérdőjelezhető helyről származó bizonyíték van a kezünkben még a politikai hidegháború idejéből az Amerikai Egyesült Államokban végrehajtott föld felszín alatti nukleáris robbantás kísérletek felvételein. 1985 végén már kialakult elképzelésem volt a kozmoszról, az éter specifikus energetikai szerkezetéről. Akkoriban éppen a bizonyítás kérdése foglalkoztatott. Annyira látványos, az emberi tudatot befolyásoló érvek szólnak (szóltak) az ősrobbanás elmélet mellett, hogy valami különlegesre volt szükségem. Meggyőződésemmé vált, hogy az ősrobbanás magyarázat nagyobb számárság, mint korábban volt a Földközponitú világkép. Mit hozhattam fel vele szemben? Szerencsém volt, hogy nagy gyakorisággal robbantottak különböző rendeltetésű nukleáris szerkezetet, így tűnt fel nekem a kísérletet végzők részéről figyelmen kívül hagyott légköri jelenség, amelyet a helyszínt filmező helikopter kamerák jól

láthatóan rögzítettek. Mi volt látható ezeken a felvételeken? A kamera az epicentrumot, a robbantás feletti felszínt mutatta. Minden megfigyelő egyetlen jelenségre várt, amikor a szerkezet működése következtében a talaj tölcser formában beomlik. A beomlás előtt(!) más jelenség is megfigyelhető volt, ami alapvető információval szolgált a figyelmes szem számára: a légkörben lévő por- és más szennyező anyagok, aeroszol részecskék rendezett, specifikus lokális elmozdulások sorát végezték a robbantott szerkezet típusától, működés idejétől függően a kamerától a felszín felé, a robbanás centruma (hipocentrum) felé egyre szűkülő, haladónak látszó felhőgyűrű formában. Impulzus üzemű (rombolásra készített) nukleáris szerkezet robbantásakor ez a látszó felhőgyűrű - egyre kisebb átmérővel – átrohant a látótéren. Nyújtott üzemidejű (3-4) másodperc időtartam is előfordult) szerkezet működésekor ez a felhőgyűrű egy kúp palástformát mutatott. (Észrevehető volt egy kisfokú 45-90 szög fok csavarodás az indikátorként viselkedő aeroszol paláston, amelyet a helikopter rotorja által keltett légörvény kölcsönhatása okozott. Ez a zavaró jelenség csak kiemelte azt, amit észre kellett venni. Mi a jelenség lényege? A ma hivatalos ismeretek szerint atomrobbanásakor a széthasadó mag tartalmából

származik a szétsugárzó energia. Valójában – miként a por- és aeroszol indikátorok hipocentrum felé történő mozgása megjelenítette – egészen másról van szó. A magok kizárt tartalom jelenlétükkel csak passzív, folyamatot korlátozó objektumok a kozmoszt alkotó éter folyamatban. Amikor az atommagok felhasadtak, felhasították azokat, akkor az így keletkezett hasadás csatornákon keresztül áthatolva rendeződött át, épült újjá a magok volt környezete addig volt polarizált szerkezet tartalom folyamata. A por- és aeroszol részecskéket ez az újrarendeződő, a centrumokon át újraépülő folyamat lokális erő vektorkészlet hatása mozdította el a hipocentrum irányába. Kiemelem: ez a jelenség azt megelőzően volt látható, hogy a robbantás hatására, annak okozataként a föld felszínén bármi változást láthattunk volna. A történet bizonyítékai közé tartozik, hogy amikor e figyelmen kívül hagyott, a működtetett szerkezet tulajdonságáról árulkodó jelenségre felhívtam az amerikaiak figyelmét 1986 tavaszán, azt követően már nem tettek közzé további felvételeket.

Bizonyos, hogy a jelenség már kezdettől (a 40's évek) feltűnhetett a felszín feletti robbantások felvételein is. A tudatunkban tárolt igazolt ismereteink szerint pedig ez a tényleges robbanást megelőző jelenség ugye nem

létezhett. Most (2018) tette közzé az USA az összes akkori felvételt, amelyeken kereshetjük a jelenséget. A legérdekesebb felvételt a tudósok ismerik, százszor láthatták már életükben. Amikor a kísérleti terepen álló kísérleti ház mellett álló fák lombkoronája előbb a képen nem látható torony tetején elhelyezett bombatest felé bólint, majd visszacsapódva a házzal együtt elsöpri őket a robbanást követő lökéshullám. Ha lenne egy tudatosan beállított kamera, amely egy képen mutatná a bombatestet a fákkal, meglepő lenne látni a fák viselkedését, amikor a bombatest még ép!

Az emberi elme véletlen, de csodálatos teljesítménye, hogy úgy birtokoljuk és uraljuk a nukleáris energiát, hogy részletes, objektív ismeretünk lett volna arról.

A diffrakció jelensége, mint bizonyíték

Amikor az ember látogatóban jár a világ bármely elméleti fizika tanszékén tapasztalhatja, hogy legalább egy helyiség falát teljesen beborítja a különböző kémiai elemek atomjairól készített röntgen diffrakciós felvételek sora. A fizikusok számára rejtély és egyben bizonyíték a változatos interferencia. Rejtély, mert

hivatalosan még nincs magyarázat az atommag körüli interferencia távolságok és helyzetek miértjére, de magyarázat, hogy valós fizikai jelenséggel állunk szemben. Ne tévesszen meg senkit, hogy a helyzetek meghatározására matematikai képletek léteznek (lásd Bohr és Heisenberg munkái), ám ezek a képletek kizárólag az előfordulás lehetséges helyzeteit határozzák meg a tapasztalat konstruktív megközelítése szerint. Vagyis még nem magyarázat arra, miért vannak éppen ott, ahol vannak. Louis de Broglie képlet nélküli értelmezése a lehetséges elektron pályákra az atommag körül kitáruló kapu volt számomra az általam elképzelt éter folyamat bizonyíték keresés útján. Természetes egyszerűségben adódott az analóg megoldás: miként a folyóban álló hídpillér körül lévő örvények állandósult helyzetei, ugyanez a törvényszerű folyamat létezhet az atomok világában is. Az atommagok és elektronok, mint örvény jelenségek (egymás között is) kölcsönhatóan modulálják egymás helyzeteit az éter bootstrap folyamatban. A röntgen diffrakciós felvételeken ez az éter folyamat által fenntartott rendszer vált láthatóvá. Nyilvánvaló, minél nagyobb az adott atommag, körülötte több örvény pozíció alakul ki, amely örvényeket az objektum besorolás szerint elektronoknak nevezünk.

Kutatókhoz írt leveleimből

Nagyra értékelem azokat a ritka emberi gondolatokat, amelyeknek a bölcselkedésen túlmenő, az általános igazságokat, az átgondolás orientációját meghatározó tömörített jelentéstartalma van akár tudatosan, akár érzelmi alapon a bölcsélet olvasójára. Egy ilyen gondolat, ami nekem nagyon tetszik - amely felemeli a tekintetet az asztalon fekvő papírlapról a kozmosz nyitottsága felé - Immanuel Kant gondolata:

"Valóban, ha az ember kedélye már eltelt elmélkedéssel, akkor az égbolt látványa egy derült éjszakán olyan élmény lehet, amelyet csak nemes lélek tud igazán átérezni. A természet csendjében, az érzékek nyugtával megszólal a hallhatatlan lélek rejtett megismerő képessége és megnevezhetetlen nyelven olyan fogalmakról beszél, amelyeket csak érezni lehet, leírni nem."

A gondolat sugallata számunkra az, hogy a kozmosz tartalom, az éter folyamat egyetlen és egyszeres mennyiség kiterjeszkedő rendszerében nincs helye a fogalomhasználatban elkülönülő és halmozó specializációnak, mert valamennyi érzékelhető

okozatnak egy és ugyanaz az alap oka. Az adatok kifejezés szükséglete, a matematika alkalmazása szorosan összetartozik és elválaszthatatlan a tartalomtól, miként a mozgásállapot az "anyag-energia" kapcsolatban. Ilyen szempontból kritikusan kevés a mindenkori kozmosz teljességéből elkülönítő ciklikus univerzumok elképzelés. Örülök annak, hogy újra mérik a Hubble állandó értékét, amelynek során felismerték, hogy a galaxisok lineárisan gyorsuló sebességgel távolodnak egymástól, vagyis a kozmosz (és nem csak egy idealizált elkülönült univerzum) tartalmában kiterjeszkedő. Ezzel összefüggésben kérem, vegyék figyelembe azt a tényt, hogy a Hubble állandó értéke, mint a galaxisok látszólagos tengelyirányú szétsodródása a folyamatban nem mértékadó a tényleges térfogat kiterjeszkedés meghatározására. A kiterjeszkedés szabadsága az objektumokat összekötő tengely irányokra merőlegesen polarizált a folyamatban így a "kizáródott" atommagok, molekulák, tárgyi környezetünk, a bolygók, csillagok, galaxisok, galaxis-csoportok között. Botorság volna részünkről feltételezni, hogy az "univerzum" létezés virtuális teljesség külső határa tőlünk, a megfigyelőtől csak 15-20 milliárd fényév távolságra volna. Ezért van az, hogy a könyvemben szereplő kiterjesztés adat jócskán több,

mint amit mai értelmezés szerint számítani lehetett volna.

Elgondolkoztató morális összefüggés van neves emberek véleményeiben a kozmosz még megoldatlan kérdései felvetésekor. Semmi esetre sem az a fölényes kioktatás, amivel lépten-nyomon szembesülünk (magam is szembesültem): tényekkel igazolt ismereteink vannak. Dehogyan vannak. Az alapvető kérdések megválaszolatlanok maradtak. Planck mondta: "Az uralkodó eszmét a hízelgők hada védelmezi. A téveszmék csak híveik halálával, nem érvek hatására dőlnek meg." Kvantum felvetése alapjaiban megoldatlan maradt, mert Einstein fényelektronja konstruktivista irányba vitte a kutatást. Haláláig kétséges is volt előtte az új kvantumfizika bevezetett értelmezése. Einstein szerint mindig jönnek új emberek, akik nem vesznek tudomást arról, hogy tilos valamely taburól másként gondolkozni (ez lennék én). Stephen W. Hawking a filozófusok restségét teszi szóvá, hogy manapság nem aktívak a természet titkai kutatásában, mint pár száz évvel ezelőtt élt gondolkozók, polihisztorok. Egyébként neki is kétségei vannak az általános szemlélettel szemben, amikor az újabb gyorsító kísérletek eredményeire, valószínűleg a hadron-bootstrap elméletre is gondolva írja Az idő

rövid története című munkájában: "Lehet, hogy csak sugárzás létezik." Ösztönösen érzi, valami nincs rendben.

Szent-Györgyi Albert mondta egy interjúban 1974-ben: "Ha jól tesszük fel a kérdést a természetnek, az válaszol rá. Tegyük föl kérdéseket (a természetnek), nézzük, mi a válasza?" A jó kérdés feltevéshez nélkülözhetetlen a tapasztalatokkal alátámasztott előfeltevés, elképzelés, idea. A lét viszonyítás-rendszer egyszeres van rendszeroldal tartalomnak egyetlen ugyanaz a tartalom kitöltés minősége függetlenül attól, hogy meglévőként részesei a határállapotok kijelölésében, vagy a kiterjesztés megvalósulásában az abszolút mozgásvektor készlet tartalmak kölcsönható ütköző, vagy távolodó okozata következtében. (Aki erővektorok eredőivel dolgozik, felejtse el, hogy beleszólhat a kozmológia tudományába.) Mint írtam, egy lépéssel előbb kezdődik a természet viszonyítás-rendszere, mint eddig ragaszkodtunk volt egy állandó (teremtett) anyag készlethez és annak mozgását biztosító úrhöz. Az "úr" vákuumában is legalább 1-10 darab valamilyen atom izotópja (leginkább hidrogén) található egyetlen köbcentiméter kiterjedésben.

Azokat ugyanaz a tartalom változás folyamat keletkezteti és tartja alapállapotban, mint bárhol az ember környezetében. A permanens folyamatban lévő kirekesztést, kizáródást okozó, erőszerezetben felülkerekedő külső folyamat egyre telítettebb, egyre sűrűbb felhőkbe kényszeríti ezeket a kizáródó formációkat, amelyekben csillagkeletkezések indulnak be. Fred Hoyle jól sejtette, hogy valami állandó (részecskék keletkezésével bővülő, állandó halmazsűrűséget fenntartó) univerzum (kozmosz) folyamat lehet létünk magyarázata.

Az Eukleidészi geometria okozta hiba a lokális változások reprodukciójában

Elnézését kérem, hogy kéretlenül zavarom különösen oly gyakorisággal, mint teszem. Számomra oly furcsa érzés érteni, mennyire közel vagyunk az egyetlen kozmosz rendszer kiterjeszkedő dinamikus tartalmát ismerni, s mégis, mennyire távol érzik magukat attól a különböző tudományágak képviselői, köztük a matematikusok is. Császár Ákos professzor úr, matematikus interneten olvasható tanulmányát így kezdi: "A matematika, ha nem tartozik is a természettudományok közé, velük évezredekig szoros

kapcsolatban fejlődött." Véleményem szerint ez elvi tévedés ("nem tartozik"), a kozmosz létét éppen az eukleidészi geometria segítségével (is) magyarázhatjuk. Nem lehet egybevágó reprodukció szimmetria a kiterjesztés térfogat kvantumok rendszerbe lépése folyamatban a trigonometria sajátos kötöttsége miatt. A természet sem írhatja felül a kötöttségeket. Előző levelemben tett javaslatom a négyzetrácsos lap vizsgálatára éppen erre a körülményre vonatkozik: analóg módon a távolodó cellák között oldalak és átlók irányában véletlenül sem fordulhat elő a rendszer térfogat megjelenését megtartó szimmetria. Deformálódik a folyamatban lévő egyszeres térfogat változás szerkezete, modulálódnak a lokális kiterjesztés irányok, kölcsönhatások, állapot értékek. Mindenkor okozat, hogy a deformáció mindig (és sokszorosan) utoléri önmaga farkát, tehát elviekben sem alakulhat ki tökéletes szimmetrikus halmaz. Bármiféle általunk ismert részecske, nagyobb objektum kialakulás, keletkezés egyik alapvető oka ez, míg a másik ok a felülkerekedő külső folyamatban rejlő kizáró erőttöbblet hatás. A belső és a külső aszimmetrikus folyamat tartalmak egyszerre fejtik ki hatásukat az objektumok megteremtésében, stabilitásuk fenntartásában. Alapvető jelentősége van ennek az így

működő komplex szerkezet modulációnak a létrejövő objektumok további sorsát érintően. Gondolok itt elsősorban a stabilitásukra, a kémiai elemek, az izotópok stabilitására, a molekulák stabilitására és így tovább mindazon jelenségek stabilitására, amelyek nélkül nem létezhetnénk.

A modulált, megváltozott éter tartalom önmagától nem modulálódik vissza az eredetileg volt állapotba. Ezért nem lehet visszamenni az időben, a folyamatok csak előre haladnak. Tudatunkban a látszó elkülönül a nem látható okozattól, ami miatt tesz különbséget anyag és űr között. Az űr pedig ugyanúgy kitöltés anyaghalmaz, mint a házunk, autónk. Tehát az alulmaradó folyamat jelenlétével modulálja a körülötte tovább menő folyamat szerkezetét, miközben az visszahat a kizárt objektum szerkezetére. Kölcsönhatóan tartják fenn egymás létezését. Ezért stabilok az atomok, molekulák. Ezért keletkezhetnek, létezhetnek a csillagok, bolygók. Ez a kölcsönhatás rendszer vezérli a mindenkori teljes kozmosz folyamat tartalmát, az étert. Ez a változás önmaga az élő kozmosz, életünk motorja, az objektumok és hatások mozgató, áttranszformáló közege. Az entitások nem

elkülönülten mozognak az űrben. Nem lehet kiragadni, külön vizsgálni ebből egyetlen részletet sem. Az elmúlt száz évben felhalmozott elméleti spekulatív tudásunk, fogalom halmozó osztályozó rendszerünk teljesen összeomlott. Egyszerűen nincs szükségünk rá. A lokális térfogat kvantum kiterjesztések (a neutrínók) topológiai adatai közvetlenül és kölcsönhatóan összefüggének rendszeroldalba lépéseik helyeivel, geometriai adataikkal, mozgásvektor állomány készleteikkel. A sokszoros lokális folyamat kölcsönhatásokat ugyanabban az időpontban érzékelő idegrendszer hálózatunk lokális, egymással kölcsönható kapcsolatban lévő receptorai leképezik számunkra, tudatosítják környezetünk változó mátrixmező tartalmát, szerkezetét. Tudatunk összegez, másodlagos halmazhatárt keres.

A rendszer sokszorosán önmagában záródóan teljes, véges, kiterjeszkedő. Nem bonyolult. Nem lehet külön entitásként kezelni a tartalom részleteit. Mindaz, ami van, egyetlen és áttekinthető rendszer, változó tartalom folyamat.

Az elődeink által keresett mindent kitöltő és átjáró közeg (a teljességet jelentő megújított fogalom értelmezés használatával) mint ***bootstrap aether***

jelenség létezik. Ez több, mint amit a Michelson-Morley kísérletben kerestek annak idején. Nem találták, mert nem ismerték még fel annak valós jellemzőit. Vizsgálatunkban ugyanazt keressük, ezért vehetjük újra elő elődeink e téren tett erőfeszítése emlékeit.

Mindezek alapján, tisztelegve a fogalom bevezetője, továbbá mindazok előtt, akik az előző évszázadok során annyi energiát fektettek keresésébe mondhatjuk ki bátran:

Aether exists. Bootstrap Aether exists.

Választás tetszés szerint!

Azért nem tudjuk érzékelni a neutrínókat, mert a rendszerbe jelölés, lépés fázisállapotban vannak, még nem léptek közvetlen ütközés kölcsönhatásba bármely oldali létezővel, tehát műszereink még nem tudják jelezni azokat. Másrészt, mivel mindenhol keletkezik a mozgásvektor állomány készletek lokális változó okozataként, mint egységes, a környezet szerkezetére jellemző mátrix halmaz jelen van minden létező

kiterjedésben, az agyunkban, a műszerekben, az atomok mélyén, a Föld belsejében, az űrben, a csillagokban és a többi és a többi, ezért nem tudjuk kimutatni azokat. Mert érzékelésünk a kimutatható kölcsönható előfordulások érzékelésére alkalmas. Érdekes fejlemény, hogy azért az asztrofizika már sejti létezésüket, mint "sötét anyag". Érdekes és jellemző módon fogalmaznak a tudósok a rejtett tömeggel kapcsolatban: a hollétük rejtély. Részecske szemléletű tudásunk szerint alapjában véve a neutrínó is részecske, kiterjedése értelem szerűen a nullától a kölcsönható ütközés bekövetkezése pillanatáig változik. A neutronok mindenkori összességükben az "elektromágneses sugárzás" mátrixmező kitöltés között rendszerbe lépő, azzal folyamatosan kölcsönhatásba kerülő mátrix mező halmaz! A két mátrix mező az éter folyamatban kölcsönható keresztezések folyamatában transzformálódik át a lokális állapot szerkezetek lehetősége szerint, tehát tipikus bootstrap jelenséggel van dolgunk. Az alapfolyamat ok-okozat rendszer megértésével megszabadulhatunk a felesleges spekulatív fogalmaktól.

Csak akarja-e valaki az igazságot?

Tudósaink nem értik, miért van látható szimmetria jelenség, miért van jobb és bal perdület a természetben. Mindez az egyszeres specifikus kitöltés folyamat következménye. Tessék elképzelni például egy kétdimenziós síkban ábrázolt tartalom változást. Az egyszerűség kedvéért a négy égtáj fogalmát használom. Az éter folyamat egy kiválasztott megfigyelt területére északról, vagy délről hasadást okozó objektum hatol. A kitöltés tartalom folyamat szemből is nyilván erőtani ellenállást tanúsít az átellenes irányban lévő egyszeres jelenlét oldal alátámasztása miatt. A lokális topológiai vizsgálat azt is kimutatja, hogy, a hasított térfogat tartalom állomány kétfelé válva keletre-nyugatra is kitér. Nyilvánvaló a kölcsönhatásban átadott mozgás energiák polarizált irányokban történő átadása. Kezdetben a behatolás hatóirányában fellépő összes energia egy része szükségszerűen oldalirányokban is átadódott. Jobbra is, balra is. Mivel ez az objektum behatolás jelenség általános előfordulás a természetben, különösen a mesterséges részecske kutató berendezésekben, természetes következmény a két- vagy a gyorsító berendezés épített tulajdonságaitól függően többirányú, szimmetrikus látványosságot előidéző perdületek. Ezeknek a lokális változásoknak a nagy léptékű kivetülő képe Einstein térgörbület felismerése.

De hol van az ő (valamint a tudósok) igazolt objektív ismerete, amikor ezt a hatást még az objektumok tömegvonzásából vezeti(k) le!?

A természet dolgai értése

A természet dolgai értéséhez nem kell az ősrobbanás elmélete. Ha tudósaink valóban átéreznék, értenék a relativitás elvet az egyszeres létezés összetett mozgás rendszerben, úgy azt eleve már régen elvetették volna. A kozmosz megértés alfája és ómegája a kiterjeszkedés kényszer az egyszeres lét térfogat rendszeroldalon, továbbá, hogy a rendszer halmaz térfogata, állománya a belépést követően meg nem semmisülhet. A rendszer mindenkori teljes állapot adata minden tekintetben abszolút. A kozmosz mindenkori külső határa a lokális kiterjeszthetőség határok helyzetében van, tekintettel arra, hogy az élettelen rendszernek nincs halmazösszegző tudata. A kozmosz idő kezdet is a lokális határ események területén valósul meg a kiterjesztés térfogat kvantumok rendszerbe jelölésekor.

A kozmosznak nincs kora. Összességében, mindenkori teljességében nincs egy időponthoz köthető kezdete.

Folyamatosan egy önmeghatározó szándékú határ- és kezdet állapotban van. Örüljünk annak, hogy nem létezhet superszimmetria. Idegrendszerünk sok milliárd neuronja egy virtuális halmaz képben összegez. Ez azonban más jellegű, mint az élettelen természet változásait alakító abszolút adattartalom által szabályozott kölcsönhatások folyamata, annak minden látványos következményével. Itt jegyzem meg (amiről Fritjof Capra is szót ejt könyvem tőle idézett mellékletében) hogy létünkben nincsenek fizikai állandók. Hozzáteszem gyorsan, hogy e tény nem zárja ki azok használatát a konstruktív tudományok számításaiban.

Végül egy igaz paradoxon. Bármennyire furcsa, de igaz állításként mondhatom ki a következőt:

Az igaz paradoxon

Az abszolút mozgás és egyszeres kitöltés állapotban létező kozmosz bármely lokális határ- és kiterjesztés helyzete - egyidejűleg akár valamennyi - a kozmosz középpontjában lehet (van). Abból következően, hogy a lokális abszolút határállapotok is ugyanott vannak (lehetnek). Hibahatár "mindössze" +/-1 lokális térfogat kvantum kiterjedés bármely irányban. Ezen ok miatt összegezhet tudatunk az "univerzumban", tetszése szerint látva abban „objektum” entitásokat. A lokális kiterjesztés határoló helyzetek egyben a halmaz teljesség külső rövidke határ szakaszai minden irányból és mindig ugyanabban az időpillanatokban. A megoldás kulcsa Newton egyetemes érvényű állapotváltozás törvénye a létezés rendszeroldal bármilyen egyszeres kitöltésére is érvényesen. Kijelenthetjük azt is a jelenlegi kvantumfizika szemléletünk értelmében, hogy a létezés S-mátrix halmaza egyetlen kvantum mennyiség minden időpontban (változás állapotban). Mivel egyetlen abszolút relatív kölcsönható rendszer.

Az élet jelenségről

A kémiai elemek atomjainak víz jelenlétében lehetőségük van kölcsönható helyzeteiket változtatni, egymás mellé kerülve molekulákba kapcsolódní, megfelelő állapot körülmények esetén pedig megvalósítani az élet jelenségre jellemző reprodukív állapotot. Mint a könyvben már tettem említést róla, az éter jelensége, az az állandóan ismétlődő részletes tartalom változás folyamat az élet motorja is. Ebből merít energiát. Az élet mibenléte magyarázatához ez az általam felderített tény is hasznos kiinduló adalék.

Bevezető gondolatok a biofizika prior alapja megértéséhez

(összeállítás Freund Tamás professzornak (MTA) írt leveleimből Az élet jelensége című szakaszhoz)

Alapismeretekkel 100%-ban igazolható, hogy nem volt ősrobbanás, meg semmi rendkívüli nincs a tudatunkkal felfogott létezésben. A megoldás és az alkalmazott fizika sokrétűsége tökéletes összhangban van, nincs benne egyetlen megoldatlan ellentmondás, illetve kétség. Előre vetítem, hogy megoldásom részletei adekvát választ kínálnak az Ön kutatási témakörébe

tartozóan is, amellyel szívesen állok rendelkezésére bármikor. Röviden foglalkozom anyagomban élettani részletekkel is, amin el lehet gondolkozni. A honlapomon lévő anyag angolul és magyarul íródott. A magyar rész teljesebb, számunkra érthetőbb, hisz anyanyelvünk. Egy, az agyunk működését érintő megfigyelésem csak az angol anyagrészben van meg a cosmology.hu weblapomon, amelyet kiemelve ajánlom szíves figyelmébe: When helped the luck.

Régi fogalommal polihisztornak mondanának, de legyünk „korszerűek”: Kialakult bennem egy interdiszciplináris, a mindent összefűző kapcsot kereső analitikus szemléletmód. Kezdetben évekig kötött a lexikális „objektív igazolt ismeret”, noha minden őszinte ember, kutató tudhatta, hogy nem beszélhetnénk objektív ismeretről éppen a létező anyagra vonatkozó legfontosabb válaszok hiányában. Mégis ezt kívánta az önző és hiú egyéni érdek.

Mindenkit elkápráztat létezésünk sokféle megjelenés formája. A korábbi kor egységes tudománya már képtelen volt egységet tartani a specializálódott szakágakban bevezetett ezerféle fogalom rendszerekben. Az alkalmazott tudomány (minden szakág kivétel nélkül) fogalom alkotó tevékenysége

rátelepült az ember tudatára annyira, hogy vakká és érzéketlenné tette azt az alapkérdések jelentősége újragondolására. Pedig tudatunk készen áll a megoldás befogadására.

A dolog lényegére térve. Egyszeres létezésünk önmaga matematikai nyugalom térfogat megoldását keresve folyamatosan egy határ- és kezdet állapotban van. Önmagának és önmagában is alapvető fontossággal bír létezése viszonyítás rendszerben történő megoldása: Mihez képest van létezés rendszer oldala? Létező, kiterjeszkedéssel változó térfogata? És az miért marad meg? Tudatunk keresi a választ arra, hogy az mi?

Itt kell bevonnunk, értékelnünk és érdekesítenünk Newton állapot változás törvénye rendkívüli voltát: Kölcsönhatás nélkül nem történhet állapot változás létező világunkban. Létezés rendszer oldal bármilyenű egyszeres jelenléte (kitöltése) kölcsönhatás nélkül meg nem változik, meg nem változtatható. A létezés is „tudja” ezt a törvényt. Az egyszeres létezés rendszer oldalba nem lehet és nem is kell külső teremtmény útján betölteni valami mást, valami anyagszerűt, mivel az megvalósított a természet által.

Hogyan? Itt jöttem rá a helyes megközelítés mikéntjére: „Mint megfigyelő benne tartózkodom a

mindenkori teljesség (mozgás) inercia rendszerében. A Föld felszínén állva együtt mozgok azzal, forgásával és azzal a Naprendszerben. A Naprendszerrel a Galaxisunk rendszerében és azzal egy nagyobb szervezeti rendszer részeként. Nem kell sok ész annak felismeréséhez, hogy adott helyemen (testem minden részecskéje külön-külön és egységesült folyamatban) benne vagyok a létezés teljes rendszerében meghatározható lokális véges mozgás adatokkal mindenkor ugyanabban az időpillanathoz tartozó viszonyítás rendszerben. Ha valaki érti a relatív rendszer fogalmát, akkor értheti milyen véges lokális adatokkal, topológiai eszközzel felmérhető lokális határ és kiterjeszthetőség állapotokkal állunk szemben. És a természet által is szigorúan betartva Newton állapot változás kötöttségét. Belátható, hogy lokális helyeken kölcsönható, illetve kiterjesztés események történnek, hiszen azt a bármi egyszeres létező rendszeroldali jelenlétet, helyfoglalást nem lehet kétszeresen kitölteni. Nem lehet rátölteni, csak kiterjesztéssel a (külső) határain. A tényleges 4. dimenzió irányában. Anyagi létezésünk jelensége ezen lokális események összegzett megmutatkozása a tudatunkat alkotó sokmilliárd idegsejt kölcsönható működésében.

Hány alapvető fogalmat használtam? 1./Térfogat; 2./Mozgás. Nincs tovább. Az elemzéshez ismernünk kell a relativitás elvet mindenkor ugyanahhoz az időpillanathoz köthet. Továbbá Newton állapot változás szigorú elvi törvényét. Továbbá a trigonometria irracionális adattartalma okozatát a lokális térfogat kiterjesztés eseményekben. Mert ez a tényező teljesen figyelmen kívül lett hagyva. Egyszerűen nem létezhet semmiféle lokális szimmetria és szimmetrikus egybevágó tartalom változás, ami lehetővé tenné a rendszer nyugalom állapotát. A létezés rendszer oldal maga az aszimmetrikus lokális ismétlődések kiterjeszkedő halmaza. Ennek folyamatában záródnak ki részecskék, kémiai elemek, nagyobb objektum halmazok, mint bolygók, csillagok, galaxisok.

Csak tudatunkban látunk összefüggő objektumokat, különben a rendszer egy „elektromágneses mező” belső sűrűsödésekkel. Alkalmazott fizika tudománya már kezelni képes ezt a látszólagos jelenséget. A biológia még nem érzett rá e szakadatlan élettelen folyamat adekvát alap jelentőségére. Nem is csodálom! Az ostoba ősrobbanás elméletből semmiféle szabályozott mechanizmus nem vezethető

le. Sem fizikai, sem biológiai. Ezért létezhet hit egy teremtőben.

Fontos részlethez érkezünk agyunk, tudatunk dolgában. Agyunk tartalma, neuronjaink része ennek a mindent átjáró moduláló és modulált folyamatnak. Információkat nem csak az ismert érzékszervek által vesz fel, hanem azt hálózatában is modulálja a kölcsönható közvetlen környezet szerkezete.

Rájöhetünk több dolog helyes értelmezésére. A fizikai folyamatban alulmaradt, „kizáródott” tartalom nemcsak önmagán belül modulált, megváltozott folyamat tartalom, hanem jelenlétével modulálja „polarizálja” a körülötte tovább menő szabadabb kiterjesztés folyamatot. A biológia mindebből csak az „objektum” határátmenetek biofizikai jelenségeit igyekezett feltérképezni, mint „objektum” tulajdonságokat.

Továbbá fontos megemlítenedő részlet, hogy minden egyes neuronban az alapfolyamat lokális tartalma fénysebességgel modulálva frissül a térbeli áttanszformálódás lokális adattartalom változásban szigorúan ugyanazon időpillanatokban. Ez az általános és egyidejűségben jelen lévő változás folyamat tartalom alakításban brutális általános moduláló

erőhatás! Nem csoda, hogy valamennyi élet megjelenésnek létezik „környezet változás tudata”. Az alkalmazkodás ezen képessége adottság. Modulált emlékezet rögzülésünkben pedig nagy bizonyossággal szerepe lehet a kémiai elemek világából a vas (Fe) tulajdonságai között ismert, tanulmányozott „remanens mágnesség” emlékező tulajdonságnak. Nem kizárt, hogy a vas ezen képessége molekuláris szinten is hat környezetében. (Amatőr felvetésem ezzel kapcsolatban: vannak-e vas ionban feldúsult gócok az agyban? Nagy vonalakban tudom, hogy a sejtmagokban léteznek beépült vas ionok.)

A természet, az evolúció folyamatában minden lehetőség hasznosul!

A biológus kutatók mind a mai napig egy objektum anyag szemléletű világképben keresték a magyarázatokat. Azt hiszem jól gondolom, hogy ez az idegsejt-idegrost hálózat kutatásában sem volt másként. A lokális helyzetekben a változás ciklusok során értelem- és szükségszerűen a meglévő állapot adatokkal másolódik a lokális környezet kép. Lokálisan minden irányban csak az történik, történhet, amelyet a már meglévő lokális adattartalom megenged. Változik is a világ lokális halmazkép, de csak a meglévő

szerkezet képére. Ez objektumaink látszó állandósága, különben csak káosz fizikai mező lenne objektumok nélkül.

Ez azt jelenti számunkra, hogy az objektum anyag szemléletű világképünket fel kell váltanunk egy folyamat anyag szemléletű világképre.

Ha testünket, benne sejtjeinket felnagyítjuk mondjuk száz milliószorosára, már nem is látjuk test objektumunkat. Helyette egy elektromágneses modulált fizikai mezőt tapasztalunk, abban is egymástól nagy távolságban az izotópok elmosódva kivehető atommagjait. Mi következik ebből? Látszó objektumaink, így testünk sem lenne ennyire relatíve állandó képződmény azon belső lokális másoló, transzformáló folyamat tartalom nélkül.

Ön élettannal foglalkozik, tehát felfigyelhetett a „relatív állandó” fogalom használatomra. Az élettelen természet jelenségei is relatív módon léteznek a nagyléptékű fizikai folyamat kölcsönhatások szerint. Ez is „élet” jelenség. A biológiai élet jelenség annyiban több, hogy ama alapszintű másoló lokális élő folyamat valami által új evolúció fok lehetőségben találja magát. Mi lehet ez? Nagyon fontos megjegyzés, hogy a lokális folyamat tartalmak késedelem és mérlegelés nélkül

modulálódnak, változnak a lokális kölcsönhatásokban. Milyen gondolatok munkálnak bennünk a biológiai élet tekintetében? Anyagcsere, érzékszerveink szerepe, kapcsolata az idegrendszer hálózatban, tapasztalat-tapasztalat rögzülés-relatív objektum állandóság, emlékezet. Ha az alapra támaszkodunk, minden megérthető.

Kezd összeállni a kép előtttem megvizsgálni a szoros összefüggést az általam leírt fizikai mező (önmagában mint „preapolátor” közeg), általam az életküszöb kezdeményezés próbálkozás természetes sorozatnak tekinthető kolloid kémiai formációk (lásd: „pálcika, fonalszerű, ill. gyűrűs, zárt”), továbbá a pálcika alakú vírusok felépítése, tartalma között. Adja magát a feladat: hogyan néz ki, miből áll az a molekuláris láncvégi összetevő, amelyik ebben a fizikai mező változásban katalizátor szerepben aktiválja az osztódást? Hiszen ez a részlet már ismert, alaposan feltérképezett.

Ez a molekula környezet a grálja a biológiai élet jelenségnek! Nem isten adja az életet.

Nyilvánvaló, hogy a megoldás itt van az orrunk előtt. A lényeg azt hiszem a néhány mondattal előbbi gondolatomban rejlik, ezért megismétlem: Az általam

leírt fizikai mező önmagában mint „preapolátor éter” közeg maga a biológiai élet „prioritása”! A változó alapfolyamat nélkül nem létezhetne semmiféle életet teremtő molekula környezet sem. Lényeges továbbá, hogy ugyanabban az időpillanatban létező halmaz-tér-hálózatban kell viszonyulnunk a megoldáshoz, semmi haszna nincs egy-egy lokálisan kimérhető elektromos adat értéknek.

Hivatkozások:

1. Kolloid (Wikipédia):

„...A kolloidok fizikai kémiai viselkedését mindmáig nem sikerült teljesen megmagyarázni, sok jelenség magyarázatára még csak elméletek vannak. ...”

2. Ernst Jenő: Biofizika (Akadémiai Kiadó Bp. 1977, Utószó 536.oldal) szerint:

„...Életküszöbnek tekinthető formák vírusok, rickettsziák, organellumok, biokomplexek a „biológiai elemi részecskék” területére irányítják a figyelmet. Az életküszöbön levő formák kutatása a jövő biofizikai-

biokémiai együttműködésnek egyik fontos feladata lesz. ...”

3. Lexikon:

Protoplaszma

A sejt élő anyaga. Különleges fizikai és kémiai tulajdonságai következtében életjelenségeket mutat. A növekedés, a fejlődés, a szaporodás, a táplálék felvétele és feldolgozása a protoplazma működésén alapul. Nem homogén szerkezetű: két főbb részre, a sejtmagra (karioplazma) és a citoplazmára különíthető el. Az előbbi gömb alakú test, mely feltehetően a sejt valamennyi anyagcsere folyamatainak irányítója. A fennmaradó rész a citoplazma. Külső részén hártyaszerű sejthártyát alkot.

Növényi sejtekben ekörül alakul ki a sejtfal. Egysejtűekben a plazma külső része homogén, áttetsző (ektoplazma), a belső része szemecskés szerkezetű, sűrűn folyó (entoplazma). A sejthártya a citoplazma többi részétől eltérő fizikai és kémiai szerkezetű, ennek következtében működésében is eltérő tőlük, de fontos szerepet tölt be a sejt abszorpciós és kiválasztó folyamataiban. Fiatal sejtben a sejt belsejét protoplazma teljesen kitölti, a

kifejlődött növényi sejtekben csupán sejtfalra tapadt vékony réteget alkot, és a központi sejtüreget zárja körül. Állati sejtekben ez kisebb mértékű. A protoplazmában organellumok alakulnak ki különleges feladatok elvégzésére: a citocentrum a sejt mozgató központja, a mitokondriumok (mitoszóma) a sejtanyagcsere fontos szervei. A növényi sejtek különleges szervei a plasztiszok. Az élő protoplazma folyékony illetve szilárd élettelen anyagokat, zárványokat is tartalmaz. Ezek nem minden esetben állandó jellegűek. A protoplazma anyagcsere-működése folyamán elválasztja, ill. ismét felhasználja őket.

Alkotórészei két nagy csoportba: a szervetlen és a szerves vegyületek csoportjába sorolhatók. A szervetlenek közül a legnagyobb mennyiségű a víz (80-95%). Ez feltehetően egyik legfontosabb anyaga. A többi szervetlen anyag főleg vízben oldott állapotban található: fémek kloridjai, karbonátjai, foszfátjai, melyek a sejt fizikai-kémiai megváltozásainál nélkülözhetetlenek. A szerves vegyületek közül a legnagyobb mennyiségben a fehérjék vannak; ezek a protoplazma vázát képezik. Vannak köztük egyszerű és összetett fehérjék, melyek közül az utóbbiak más szerves vegyületekhez kapcsolódnak. A szerves

vegyületek másik nagyobb csoportja a lipoidok (zsírok). Szerepük a sejt határfelületein az abszorpció és kiválasztó folyamatokban nagy. A harmadik nagyobb csoport a szénhidrátok csoportja. Ezek a sejt energia-háztartásának fontos közvetítői és tartalékanyagai. Mindezekon felül még ún. hatóanyagok (enzimek, hormonok, vitaminok) találhatók a protoplazmában. Ezek a sejt életműködésének szabályozói.

A fehérjék hálózata nem állandó szerkezetű, mert oldalláncaikat gyenge vonzóerők tartják össze, már kisebb fizikai-kémiai megváltozásra (például hidrogénion-koncentráció) felbomlanak, illetve újból kialakulnak a szerkezet kötése. Ezzel az állandó változással lehetővé válik a szerkezet állandó átalakulása, sőt a fonalszerű, fibrilláris szerkezet gömb alakúvá, globuláris szerkezetűvé alakulhat, és így térben erősen megrövidülhet. Ez a plaszticitás lényeges tulajdonsága az élő anyagnak.

Hivatkozások vége

Geofizika

Levél B.B-nek

Fizikai létezésünk lokális másoló tartalom folyamatára az élet jelenség genetikai reprodukciója is kézzelfogható bizonyíték. De foglalkozunk a Geofizikával, a Föld-Hold rendszer közös tömegközéppontja vándorlás ok-okozatával, az ebben a belső Föld-övben lévő kőzet olvadt állapotával, a Földtágulás anyag-energia térfogat többlet keletkezésével, annak folyamatos és szükségszerű megnyilvánulásával, mint a magnetoszféra jelensége az éter fizikai mező kölcsönható kapcsolatában, stb.

Nagy igazság derült ki vizsgálatomban Newton állapotváltozás törvénye kötöttségei figyelembe vételével. A tudatunkat befolyásoló látszat ellenére nincs ívelt pályán történő entitás, objektum mozgás. Korábban ezt (is) mások már felismerték. A látszatjelenség megtévesztő. Nincs bármi centripetális erő, ami összetartaná a forgó Föld anyagát. A Föld halmazában lévő atommagok helyzet változása a mindenkori teljesség mozgásvektor készlet értékei és irányai szerint történik a környező tér (Naprendszer örvény, Galaxis örvény, Metagalaxis örvény, stb.)

változás folyamat tartalom kölcsönhatásában. Belátható relativisztikus fizikai mező kölcsönhatásban.

A Kozmosz, a minden időpillanathoz tartozó állapotban lévő teljesség mindenkor a legteljesebb (termo)dinamikai egyensúly megoldásra törekszik. A rendszerében lévő aszimmetrikus különbségek eltüntetésére, saját nyugalom megoldás állapota elérésére. Vagyis a relatív vizsgálat közegünk viszonyítás alapja a hasonló állapotban lévő lokális komplex változás események tudatunkban összegzett térbeli halmaza. Tudva azt a jelentős tényt, hogy a lokális mozgás vektorfolyam hatásvonalak nem esnek egybe, továbbá azok a lokális trigonometriai eltérések megoldhatatlan aszimmetriát, lokális kiterjeszkedés megoldás kényszert okoznak a létezés, a kozmosz számára.

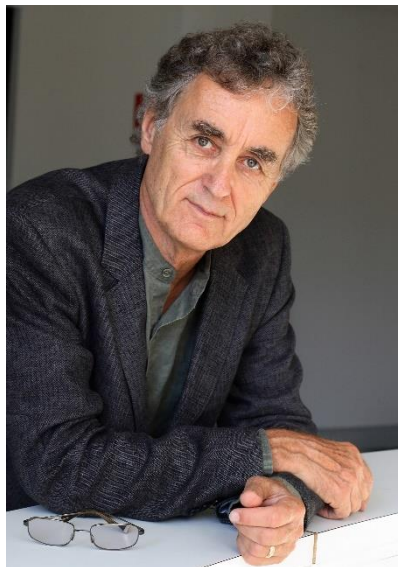
Ebből egyenesen következik a lokális anyag/energia többletek (kiterjesztés entitások) megjelenése a Föld térfogatában is. Ez a Föld-Hold rendszer közös tömegközéppont aszimmetrikus helyzet vándorlás által a fizikai mezők kölcsönhatásában generált kiterjesztés tartalom többlet okozza a Földbelső hőtöbbletet, az energia többletet. (Anyag-energia egyenértékűség!) Ami látványosan elektromágneses

sugárzás formában bukkan felszínre kölcsönhatásba lépve a Föld-Hold rendszer körüli éter folyamattal.

További következtetéseket tehetünk, úgy mint a Föld belső hőtöbblete nem a radioaktív elemek bomlásából ered. Továbbá nincs jelentős és folyamatos Földtágulás figyelemmel az atommagok mennyisége állandóságára.

Köszönet Fritjof Capra professzor úrnak

Gondolatok, amelyek igazolták megértés törekvésem helyes irányát. Keresem a szavakat, amelyekkel kifejezhetem köszönetemet Fritjof Capra professzor úrnak, amiért tévedhetetlen pontossággal foglalja össze a világ igencsak eltérő kultúrtörténeti alapokon álló népei törekvését létezésünk megismerésében.

Fritjof Capra

Idézet A fizika taója című könyvéből:

„Kölcsönös egymásba fonódás

A modern fizika nyomán kialakuló világkép eddigi bemutatása során újra és újra kiemeltük, hogy az anyag "végső építőelemeiről" alkotott elképzelés tarthatatlanná vált. A múltban rendkívül sikeresnek

bizonyult az az elképzelés, miszerint a fizikai világot meg lehet magyarázni néhány atom, az atomok szerkezetét pedig az atommag és az azt körülvevő elektronfelhő segítségével. Végül a fizikusok az atommagot is két "építő elemre" bontották: protonra és neutronra; az atomot az atommagot és a hadronokat pedig "elemi részeknek" tekintették. Azonban ezen felosztások egyike sem felelt meg a várakozásoknak. Újra és újra kiderült, hogy az eleminek hitt részecskék is összetettek, és a fizikusok mindig abban bíztak, hogy a részecskék következő nemzedékeiről végre már valóban bebizonyosodik, hogy az anyag végső alkotóelemei.

Ezzel szemben az atom- és szubatomfizika elméletei egyre valószínűtlenebbé tették az ilyen elemi részecskék létezéséről szóló elképzeléseket. A kutatások abba az irányba mutatnak, hogy az anyag összefüggésrendszer, hogy a mozgási energia tömeggé alakítható, és hogy a részecskék sokkal inkább folyamatok, semmint objektumok. Ezek az eredmények egyértelműen jelzik, hogy el kell felejtenünk az alapvető építőelemeket hirdető mechanisztikus képet. Azonban sok fizikus továbbra sem hajlandó ezt elfogadni. Nagyon mélyen gyökerezik a nyugati gondolkodásmódban az az ősrégi szemlélet,

miszerint az összetett rendszereket az elemeire kell bontani egészen addig, míg el nem érjük a végső alkotóelemeket.

Azonban a részecskefizikában létezik egy radikálisan eltérő gondolkodásmód is, amely abból indul ki, hogy a természet nem vezethető vissza alapvető entitásokra: például részecskékre és mezőkre. A természetet sokkal inkább összefüggéseiből kell megérteni, hiszen minden összetevője az összes többi összetevővel és önmagával is összefüggésben áll. Ez a gondolat az S-mátrix elmélet keretében merült fel, és "bootstrap"-hipotézisként ismert. A gondolat atyja és legfőbb szószólója Geoffrey Chew, aki egyrészt ebből az elképzelésből kidolgozta a természet általános "bootstrap"-filozófiáját, másrészt több fizikussal együttműködve e szellemben megfogalmazta a részecskék specifikus modelljét az S-mátrix elméletkeretében. Chew több cikkben is bemutatta a "bootstrap"-hipotézist, amelyről a következőkben olvashatunk.

A "bootstrap"-filozófia jelenti a modern fizikában a mechanisztikus világnézet végső tagadását. Newton világegyeteme bizonyos alapvető tulajdonságokkal rendelkező elemekből épült fel, amelyeket Isten

alkotott, ezért tovább nem elemezhetőek. Ez az elképzelés így vagy úgy, de magától értetődően jelen volt minden természettudományos elméletben egészen a "bootstrap"-hipotézis megjelenéséig. Az új világnézet szerint a világ kölcsönösen összefüggő események szövedéke, nem pedig tovább már nem elemezhető elemek halmaza. A világegyetem egyik részére sem mondhatjuk, hogy az volna az alapvető. Minden egyes rész az összes többi tulajdonságából következik, és a kölcsönösen egymásba fonódó részek teljes összefüggése határozza meg az egész szövedék szerkezetét. A bootstrap-filozófiában csúcsosodik ki a kvantumelméletből következő természetszemlélet, amelynek az a felismerés áll a középpontjában, hogy a világ minden része kölcsönös összefüggésben áll az összes többi résszel. E szemlélet dinamikus jellege a relativitás elméletből következik, megfogalmazása pedig az S-mátrix elmélet szerint végbemenő kölcsönhatások valószínűség értékei segítségével vált lehetségessé. Ugyanakkor ez a természetszemlélet nagyon közel került a keleti világnézethez, és a két világlátás teljes harmóniában megfér egymás mellett, akár általános filozófiáról, akár az anyagról alkotott képről legyen szó.

A bootstrap-hipotézis nemcsak tagadja az anyag alapvető összetevőinek létezését, hanem nem hajlandó elfogadni semmiféle fundamentális entitást sem, legyen az törvény, egyenlet, vagy elv. Ezzel felszámol még egy eszmét, amely az évszázadokon át a természettudomány lényeges része volt. A természet fundamentális törvényeiről alkotott elképzelés onnan ered, hogy az ember hitt egy isteni törvényadóban. Ez a hit rendkívül mélyen gyökerezik zsidó-keresztény hagyományunkban. Aquinói Tamás így beszél róla:

"Létezik egy bizonyos isteni törvény, mégpedig az Értelme, amely Isten szellemében székel és az egész világegyetemet kormányozza."

A természet örök, isteni törvényének gondolata alapján határozta meg a nyugati filozófiát és tudományt. Descartes olyan törvényekről írt, "amelyeket Isten adott a természetnek", Newton pedig szilárdan hitte, hogy a tudományos kutatás legfőbb célja, hogy bizonyosságot szerezzünk a "természetben megnyilatkozó isteni törvényről." A Newton után következő három évszázadban a

természettudósok legfőbb feladatuknak tekintették a természet végső, fundamentális törvényeinek felfedezését.

A modern fizikában azonban egészen más szemléletmód fejlődött ki. A fizikusok idővel rájöttek, hogy a természeti jelenségekről alkotott összes elméletük, beleértve az általuk megfogalmazott "törvényeket" is, csupán az emberi elme termékei, nem egyebek, mint a valóságról készített fogalmi térképünk elemei, amelyek azonban a valóságról magáról keveset mondanak. Ez a fogalmi séma szükségszerűen korlátozott érvényű és közelítő jellegű ugyanúgy, mint azok a tudományos elméletek és "természeti törvények", amelyeket e séma tartalmaz. Minden természeti jelenség végső soron összefügg az összes többivel, ezért mindet meg kell ismernünk, hogy bármelyiküket is magyarázhassuk. Ez természetesen lehetetlen. A tudományt az a felfedezés tette igazán sikeressé, hogy a közelítésekkel is nagyon jól lehet boldogulni. Ha megelégszünk a természet közelítő "megértésével" nagyon jól leírhatunk kiválasztott jelenség csoportokat úgy, hogy más jelenségeket figyelmen kívül hagyunk, mint kevésbé lényegeseket. Ezzel a közelítő módszerrel sok jelenséget értelmezhetünk néhány másik jelenség

segítségével, következésképpen közelítőleg megérthetjük a természet különböző vonatkozásait anélkül, hogy egyszerre kellene mindent megértenünk. Ebben áll a tudományos módszer. Minden tudományos elmélet és modell csupán közelítő jelleggel adja vissza a dolgok valós természetét, és a közelítésből adódó hibák általában olyan kicsik, hogy ennek a megközelítésnek van értelme. A részecskefizikában többnyire elhanyagolják a részecskék között ható gravitációs erőket, mert sok nagyságrenddel gyengébbek, mint a többi kölcsönhatásban megnyilvánuló erő. Noha az ebből adódó hiba rendkívül kicsi, a jövőben a részecskéket leíró pontosabb elméleteknek természetesen erről a gravitációs kölcsönhatásról is számot kell adniuk.

A fizikusok részleges és közelítő elméletek egész sorát alkotják meg, amelyek közül az újak mindig pontosabbak, mint a régiek, de egyikük sem képes a természeti jelenségek teljes és végső leírását adni. Az elméletekhez hasonlóan a bennük feltárt "természeti törvények" is változóak: állandóan még pontosabb törvényekkel helyettesítik őket, ahogy az elméletek is mind pontosabbá válnak. Egy elméletnek nem teljes

voltát jelzik a tetszőleges paraméterek, vagy "alapvető állandók", vagyis az olyan mennyiségek, amelyek számszerű értékeit az elmélet nem tudja megmagyarázni, és ezért kísérleti meghatározásuk után úgy kell beilleszteni őket az elméletbe. A kvantumelmélet nem tudja megmagyarázni, miért éppen azt a bizonyos értéket használják az elektron tömegére, a térelmélet sem képes magyarázatot adni az elektron töltésének nagyságára, és végül a relativitáselmélet sem tud számot adni a fény sebességéről. A klasszikus nézetek szerint ezek a természet alapvető állandói, és ezért nem igényelnek további magyarázatot. Manapság az alapvető állandók átmeneti szerepet kapnak csupán, és azért van rájuk szükség, hogy át lehessen hidalni a legújabb elméletek korlátait. A bootstrap-filozófia szerint a jövőbeli elméleteknek sorra meg kell őket magyarázniuk, annak ütemében, ahogy növekszik az új elméletek pontossága és hatóköre. Tehát folyton közelednünk kell a végső célhoz, amelyet azonban talán sohasem fogunk elérni. Hiszen ez a végső cél nem más, mint egy olyan elmélet, amely nem tartalmaz egyetlen értelmezhetetlen alapvető állandót sem, és amelyben az elmélet minden törvényének a részek mindent átfogó kölcsönös harmóniájának követelményéből kell adódnia.

Magától értetődő, hogy a természet teljes bootstrap szemléletmódja – amelyben a világegyetemben létező összes jelenséget egyedülálló módon meghatározza a részek kölcsönös harmóniája – sok rokonságot mutat a keleti világnézettel. Egy részekre nem bontható világegyetemnek, amelyben minden dolog és esemény kölcsönös összefüggésben áll egymással, nem igazán volna értelme ha az egyes részek nincsenek harmóniában az összes többivel. A részek kölcsönös összefüggésének követelménye képezi a bootstrap-hipotézis alapját. De a keleti miszticizmusban is igen hangsúlyozott szerepet kap a jelenségek egységének és kölcsönös összefüggésének gondolata, így bizonyos szempontból ugyanannak a gondolatnak két eltérő megfogalmazásával van dolgunk. Ez a szoros kapcsolat legvilágosabban a taoizmusban fejeződik ki.”

Eddig az idézet Fritjof Capra könyvéből.

Értékesnek tartom Fritjof Capra könyvét, mert egységes szemlélettel foglalja össze a nyugati és a keleti gondolkodók eddigi törekvését a lét megértése területén attól függetlenül, hogy eltérő

fogalomrendszert használtak és használnak. Mert a végső megoldás sejtés remélt eredménye ugyanazon bootstrap-filozófia keretében van célként megjelölve úgy a nyugati, mint a keleti kultúrákban.

A nyugati tudomány nincs fölényben a keleti gondolkozókkal szemben csak azért, mert valami elementáris erővel halmozza a fogalmakat anélkül, hogy bármiben is az alapkérdések megoldása felé haladna, különösen olyan körülmények között, hogy tulajdonképpen minden szükséges ismeret a birtokunkban van. A nyugati tudósok egyszerűen figyelmen kívül hagyják Einstein alábbi megjegyzését, amelyet ismételnem sem haszontalan. Így ír a Hogyan látom a világot című könyvében az V. Tudomány fejezet Mi a relativitáselmélet című részben:

"A fizikában különféle elméleteket különböztethetünk meg. Közülük a legtöbb konstruktívmélet. Ezek arra törekszenek, hogy egy relatíve egyszerűen megalapozott formalizmusból összetettebb jelenségek képét alkossák meg."

Az általam feltárt összefüggések alapján jelentem ki, hogy a mai nyugati tudomány által oly annyira

favorizált ősrobbanás elmélet éppen ilyen konstruktív kategóriába tartozó, a látszat feltevéseken alapuló elmélet. A legmagasabb és a legmélyebb részletekig terjedő tartalmát átható objektum szemlélet antagónisztikus ellentétben van az áhított bootstrap-filozófiától. Elegendő közbevetnünk az ősrobbanás elmélet hívének azt a kérdést, hogy ha ragaszkodnak ahhoz, hogy 13 milliárd évvel ezelőtt történt az ősrobbanás, akkor mi a magyarázat arra, hogy egyidejűleg 10 milliárd fényév messzeségbe látunk el minden irányban és akkor a tudatunkban igazoltnak gondolt halmaz átmérője 20 milliárd fényév? Ami ugye lehetetlen, hiszen Einstein állítása szerint az univerzum rendszerben fizikai hatás nem terjedhet nagyobb relatív sebességgel, mint a fénysebesség. Akkor pedig hogyan kerültek ilyen nagy relatív távolságra egymástól a halmaz átellenes oldalán tartózkodó objektumok?

Fritjof Capra könyve az elméleti fizika hiányosságai, meg nem oldott kérdései sorba vételével bátorítást adott nekem a megkezdett munkám folytatásához. Mindaz, ami részletkérdés foglalkoztatott a felsorolt hiányosságok között maradéktalanul szerepelt, s amiben úgy éreztem, hogy éppen azon elvek szerint közelítek az általános tapasztalatok felől a lokális

jelenségek megértése felé, mint amelyet Einstein így fogalmaz meg a *Hogyan látom a világot* című könyve Max Planck 60. születésnapjára ünnepségen elmondott beszédében:

"A fizikus legfőbb célja tehát azoknak az általános elemi törvényeknek a kutatása, amelyekből – tiszta dedukció útján – a világképet megalkothatjuk. Ezekhez az elemi törvényekhez azonban nem logikus út, hanem csakis a tapasztalati beleélésen alapuló intuíció vezet."

Mindezen bátorítás és magamévá tett elv szerint kerestem és jutottam el ahhoz a megoldáshoz, amely valamennyi részletében eleget tesz a bootstrap-hipotézis követelményének. Csak a mindent összefűző kapcsolatot kellett megkeresnem, amelyet sikerült is megtalálnom, mert hogy nem is volt rejtve előttünk a fizikai tapasztalt létezésben. Nyilvánvaló megállapításokat tehetünk arra vonatkozóan, hogy a természet létezés alapja önmaga egyszeres térfogat létformája, amely az ugyancsak tapasztalt mozgásjellemzők Newton mozgástörvényei által meghatározott rend szerinti kölcsönhatások aszimmetrikus moduláló okozataként egy térfogatában kiterjeszkedő abszolút rendszer-folyamatot alkotnak pontosan a bootstrap-hipotézis

elvárásait kielégítő összefüggésben. A rendszerben megjelenő lokális kiterjesztés entitások nem mások, mint a neutrínók. Éppen azért megfoghatatlanok, "mindenen áthatolók", mert a lét rendszeroldalba kerülésük idején még nincsenek műszereinkkel kimutatható kölcsönható ütközésben határoló környezetük kölcsönható ütközések sorából álló S-mátrix mezejével. A tudomány egyetlen elvi alaphoz ragaszkodik foggal-körömmel: semmiből nem lesz anyag. Inkább tartja magát az Isten által teremtetten elképzeléshez (mintha annak nem lenne hasonló eredet megoldás problémája) annak ellenére, hogy alapismeret szinten tudatában van a tapasztalt lét egyszeres abszolút rendszer dinamikai tulajdonságaival, a geometriai- és mozgásvektor aszimmetria okozatával, a folyamatos kiterjeszkedéssel, az elektromágneses sugárzás mindent kitöltő természetével, a műszerekkel kibővülő látóterünkben kérdésessé váló, Einstein objektumok közötti maximalizált relatív távolodási sebesség korlátozás miatt egyre csökkenő értékben figyelembe veendő Hubble-állandó ellentmondásával, tudatunknak a tényleges folyamatból objektum képeket előállító alkalmazkodó képességével, és sorolhatnám.

Világossá vált, hogy a lét folyamat rendszerben nincs egyetlen úgynevezett fizikai állandó sem. Ennek legfőbb bizonyítéka a folyamatos állapot változás kényszer. Ha valami, akkor ez az egyetlen állandó benne. Természetesen ez nem zárja ki azt, hogy a tudósok és technológusok használjanak ilyen megközelítő adatokat konstruktív jellegű feladataik megoldásához.

Az oktatásról

A Magyar Tudományos Akadémián a természettudományok iskolai oktatásáról rendeztek előadássorozatot. A tudósító kiemeli az Akadémia elnöke bevezetőjében elhangzottakat, amivel egyetértek:

„Több változásra is reagálni kell a természettudományok oktatásának, hiszen új ismeretek jelennek meg napról napra, egyre több tudományág alkot kapcsolatot, valamint új tudományok is születnek. Azonban úgy látja, hogy jelenleg a biztos alapok átadását sem végzi el az oktatási rendszer, elmaradt a tanárképzés reformja, valamint az új ismeretek szerint az alkalmazott

oktatási módszerek átalakítása is, így most nincs olyan tanári társadalom, akik a kor követelményei szerint oktathatnák a gyerekeket.”

Az előadót L.M. matematikus váltotta, aki a matematika tanításának példáján keresztül mutatta be, hogy milyen változások szükségesek a természettudományok, sőt, akár más tantárgyak esetében is.

A legsúlyosabbak között azt találták kollégáival, hogy nincs átmenet az iskolai szintek között, középiskolában azt kell tanítsák a tanárok, ami nem fért bele az általános iskolában, az egyetem első évében meg azt, amit a középiskolában nem tudtak elsajátítani a diákok - tehát nem a tanultak elmélyítése történik. Úgy vélte, hogy emiatt "szóba sem jöhet" az óraszámcsökkentés, de szükséges a képzés megreformálása.

L.M. akadémikus úgy vélte, hogy a hirtelen, kapkodó intézkedések, melyekkel a bajokat orvosolni akarták, csak ronthat a helyzeten. Megoldási javaslata a központosítás visszabontásaként értelmezhető, valamint számos olyan megoldást - mint a pedagógiai szakszolgálat - visszaállítana, természetesen nem lemondva a pedagógiai módszertani reformokról.

Szerinte rendkívüli fejlődést lehet elérni - egyben más tárgyaknak is jó alapot adhat -, ha minden nap 1-1 óra matematikát tanulnának a diákok legalább alsó tagozatban.”

Eddig a tudósításból kiemelt mondatok. A magam részéről éppenséggel nem csatlakozok a hozzászólást követő „zúgó tapshoz”. L.M. akadémikus úr az eddigi rossz gyakorlat irányt betonozná be még nagyobb elszántsággal. Minden nap 1 matematika óra! Na ne! A zúgó tapsból ítélve más szakágak akadémikusai is hasonló módon gondolkoznak, természetesen a saját szakáguk fontosságát sem gondolva kevésbé nélkülözhetőnek.

Mi a hibája, mi a tévedése ennek a „még többet” megközelítésnek?

A matematika egy meglehetősen alapszinten meghúzható határon túl már csak egy önmaga szépségébe beleszerelmesedett alkalmazott segédtudomány. Tehát nem alaptudomány. Mégis kizárólagos helyet foglal el az elméleti fizika élén. Megdöbbenő dolgot állítok: A fizikusok abszolút viszonyítás rendszerként értelmezik, használják a

matematika kifejezés rendszerét az abban lévő pontatlanságok (irracionális értékek) ellenére. A valós természetes abszolút rendszer értelmezés helyett. Ez hatalmas hiba forrás! Eltekintés a folyamat rendszer lokális eseményeiben jelen lévő irracionális adathalmaz hatásától. Ami korlátozza a tényleges lokális halmaz változások not-isoform jelentősége, az állandó változás szükségszerű volta felismerését!

Vizsgálva, kutatva, keresve a létezés prior magyarázat megértését gátló hiba forrását jutottam el ezen megállapítás megtételéhez. Gondolkodó ember vagyok. Az én nézőpontomból állítom fel a stratégiai célt az oktatási rendszer módszertana kidolgozásához. Cél a létező világ megértése, az ebből fakadó lehetőségek minél szélesebb körű kiaknázása. A hasznos felismerések, alkalmazások dokumentálása, archiválása a kollektív emlékezet tárházában.

Az erre szolgáló eszköz semmi esetre sem a gyerekek agya, miként azt a különböző szakágak akademikusai – kizárólag a saját szakáguk tudományára gondolva – elképzelnek. Érdekes a tudós akademikusok meg (nem) szólalása, amikor az övékétől más szakág mindennapi témáiról kellene nyilatkozniuk. Nekik

szabad nem ismerni ama másik szakterületet? De zúgó taps közepette kiállnak a minden szakág tudományát ömlesztő lexikon agyúakat képző oktatási rendszer tovább éltetése mellett.

Bárki mondjon bármit rólam, letettem az asztalra létezésünk megoldását. Ami szükségessé teszi az alapszintű oktatás intézmény rendszer átfogó átgondolását. Abból a tudás káoszból merítettem a megoldást, amelyet a megismerésre törekvés kollektív ismeret halmozott fel az évszázadok során minden tévútjával egyetemben. Mindössze ennyi a lényeg:

A tudatunkkal felfogott, mozgásban lévő egyetlen létezés halmazunk topológiai tulajdonságait kellett feltárnom és vizsgálnom az összes rendelkezésünkre álló elvi igazság birtokában.

Kiderült elméleti tudásunk néhány gyakorlat alkalmazás tévesztése, amelyek mértéküknél fogva kicsik, de a megértést korlátozó hatásukban végzetesen nagyobbak:

1./ A relativitást minden időpillanatban a mindenkori teljesség halmazából kell levezetni, értelmezni, alkalmazni.

2./ A tapasztalt mozgás jelentősége az 1. pontban rögzített prioritás értelmében lokális abszolút véges értékekkel realizálja a halmaz belső érték adatokat. Ezáltal megvalósul a halmaz külső határ lokális helyzetek kijelölése is. A rendszernek nincs tudata. Ez a tény emeli prior szintre a dolgozatomban lefektetett igaz paradoxon jelentőségét.

3./ Egyszeres véges számú tagból, bármi alapentitásból álló létezés halmazunk külső határán (az abszolút rendszer belső lokális véges határai helyzeteiben) kiterjeszthető további halmaz entitás tagokkal.

4./ Az adott idő pillanatban (változás állapotban) a létezés rendszeroldal matematikai adekvát értéke = 1. A rendszerben lévő bármely entitás valóság értéke ugyancsak = 1. Ennyi az értékük még a lokális kijelöléssel rendszerbe kerülő kiterjesztés entitásoknak is, amelyek a lokális kölcsönhatáskor aktualizálódnak az érzékelés, a tudatlan rendszer számára. Hiszen – Newton állapot változás törvénye értelmében – bármi állapot adat kölcsönhatás nélkül nem írható felül.

5./ A lokális kiterjesztés entitások térfogat méret eltérései – túl az alapjában eltérő mozgás vektor

szakasz érték adatokon – trigonometriai objektív különbségek miatt sem lennének képes fenntartani egy, a tapasztalt összetett szerkezet nélküli halmaz (létezés) rendszert.

Nyilvánvalónak gondolom, hogy az alapfokú oktatás kezdeti szakaszában a környezet ismeret tárgyak a meghatározóak:

Lokális földrajz, növény és állatvilág, társadalom (közösségi életformák, a pénz szerepe, számtani alpműveletek, közlekedési eszközök és szabályok) művészetek (írásbeliség, olvasás, írás alapos gyakoroltatása, könyvtár, film, színház, múzeumok, internet, hasznos tévé, rádió programok, zeneirodalom, különböző szakkörök kialakulása igény szerint, mint ének, hangszer, modellezés, más autonóm ötlet...) mozgásigény kielégítése a helyi lehetőségek szerint. Nézetem szerint mindezt az első két tanévben a délelőtti rendelkezésre álló időben előre tervezett program alapján szabad idő beosztásban, de tanórák nélkül lehetne megcsinálni kiscsoportos foglalkoztatásban. Minden gyerek szabadon választhatná meg érdeklődése csoportját azzal a megkötéssel, hogy az adott programot közben

nem hagyhatja ott. Az utóbbi hónapokban olvastam hasonló finn gyakorlatról.

Nem kell bevezetni egy nulladik osztályt a sok megtanulandó anyagra hivatkozva! El kell vetni ezt az ötletet. A gyerek agya alkalmatlan az ismeretlen fogalmak megjegyzéséhez azok jelentés tartalma ismerete hiányában. Erről is megfelelnek a tankönyvírók. A 3. és 4. osztályban lehet nyitni a speciális ismeret területek irányába azok felvillantásával. Mint irodalom, csillagászat, űrhajózás, energia hordozók, különféle erőművek és elosztó hálózatok, biztonsági részletek, gépek működése, mezőgazdaság, élelmiszer, országok, népek, idegen nyelv oktatás, hegyvidékek, tengerek, melyik merre van a földgömbön, mik a sajátosságaik, milyen kulturális emlékek vannak ott. De nem úgy, ami álmomból is feliaszt, ha arról álmodok, az a Földrajz tankönyv húsz évvel korábbról, amely egyetlen tanórán intézte el a Föld leírását az ősröbbanás 13,4 milliárd évvel ezelőtt történt eseménye említésétől máig egyetlen hegységképződéssel a Jura korban, kontinensek vándorlásával a mai állapotig tokkal, vonóval. A gyerek most hallott életében először ezekről a bemagolandó fogalmakról. Nem szükséges részleteznem e tankönyvírás értelmetlenségét.

Könyvtáraink tele vannak jobbnál jobb ismeretterjesztő könyvvel, amelyeket bárki tanár szabadon használhat, vihet be az óráira, adhatja a gyerekek kezébe megmutatva a bennük lévő, tananyaggal összefüggő érdekességet. Legyünk őszinték: Tanáraink, tanítóink többsége(!) nem él a lehetőséggel. Lehet bármilyen badarság gyűjtemény a kötelező törzsanyag, egy szaktanárnak (ha affinitása volna hozzá) módja volna önmagában kialakítani az éves tanterv tematikus ütemezését a saját belátása szerint.

Az oktatási rendszerben elterjedt a 12 osztályos iskola. Ennek keretében az 5-8. osztályokban térhetünk rá a komolyabb dolgokra, ami előkészíti a gyerekeket a már ténylegesen specializált felsőfokú képzés területekre. Felosztom két részre ezt a négy tanévet is a következő indoklással: Az 5-6. osztályban általános oktatás keretében lenne egy összevont természettudomány, matematika, idegen nyelv, irodalom, történelem, internet és média, testnevelés. A két év alatt eldől, megismerhető a gyerekek adottsága, érdeklődése, alkalmassága a folytatáshoz. A 7-8. osztályokban felállítandó csoportok létrehozásához. Az 5-6. osztályban eldől, ki alkalmatlan matematikus pályára. Kár erőltetni a matematikát, geometriát nem értő,

térlátás képesség nélküli gyerek szenvedését. Ki alkalmas kémikusnak, fizikusnak, biológusnak, kiben mi lakozik. A gyerekek sok-sok érdekességet tudhatnak meg az általános természettudományokból. Csak jó hatással lesz rájuk, ha hol erről, hol arról hallanak, beszélgetnek róluk, kísérleteket végeznek, ha van lehetőség, felsőfokú intézeteket látogathatnak. A tapasztalásnál nincs hatékonyabb tanulási módszer.

A 7-8. (valamint a 9-12.) osztályok lehetőségét a létszám alapján a következő módon látom szervezhetőnek. Az évfolyamonként létező párhuzamos osztályok helyett szakosítanám azokat és osztanám szét a tanulókat közöttük. Az egyik osztály természettudományi, egy másik pedig társadalomtudományi irányultságú lenne. Ha van mód, hely, létszám, elhatározás, szervezhető lenne akár matematika-informatika, továbbá művészeti szak és így tovább. Ezáltal megszüntethető lenne az a mai rossz gyakorlat, hogy minden gyerekre ugyanazt a kátyvaszt ömlesztik, akár akarja, akár nem, akár van affinitása hozzá, akár nincs. Ami miatt frusztrált ma tanár és diák egyaránt. Ha így lehetne, megoldódna L.M. matematikus és kollégái vágya, hogy a felsőfokú oktatásban csak a középfokon megtanult tudásanyag

elmélyítése történjék, ne kelljen ugyanazt újból megtanítani a hallgatókkal az első évfolyamokon.

Függelék

Részletek az alapkutatás kezdeti időszakából.

Bővebben az egyszerűnek tűnő, általánosító „objektív ismeretek” gondolkozást bénító hatásáról.

Ma már magam is összehúzott szemmel olvasom az 1986. évben leírt, addig végzett kutató munkámat összefoglaló dolgozatom mondatait. Úgy, ahogy akkoriban néztek rám tudós ismerőseim az egyetemen, ahol a központi igazgatás területein dolgoztam. A tudósok, akikhez szabad bejárásom volt. Akiknek feltehettem az engemet izgató kérdéseimet. Többekkel évtizedes baráti kapcsolatban voltam, ami által különösebben nem zavarta őket megjelenésem. Gyakran nem is sejtették, mire megy ki egy naivnak tűnő probléma felvetésem. Egy ilyen esetet ki kell emelnem mindannyi közül a felismeréshez vezető úton.

1982 év augusztus hónaptól kezdve több mint két évig kerestem matematikai megoldást arra, miként lehetséges egymással határolt kétféle, bármiben is elkülönülő geometriai alakzatnak hiánytalanul kitöltenie egy adott térbeli térfogatot? Milyen lokális alaktani, topológiai kérdések merülnek fel? Matematikus professzor barátom, Hunya Péter a Szegedi Tudományegyetem Kibernetika Tanszék élén türelemmel volt irántam ezen időkből, kielégítette minden kíváncsiságomat. Csak évek teltével döbbsentem rá a matematika egybevágó térfogatok létezéséről szóló tanítása tudatomat blokkoló

hatására! Elvesztegetett évek után derült ki számomra a nagy igazság: A természet változás állapotában semmi esélye egybevágóságnak, szuperszimmetriának a lokális, eltérő trigonometriai állapot adatokat tartalmazó kölcsönható kapcsolatokban, szerkezet változás folyamatokban. Nem figyeltem fel a lokális trigonometriai adatokban jelen levő irracionális szám értékek jelentőségére egy folyamat szerkezet változás ok-okozat rendszerében. Ezzel a hibahatással él együtt a hivatalos tudomány.

Az alkalmazott matematika az elméleti fizika, a létezés tartalom megértés akadálya.

Fontos felhívnom a figyelmet arra, hogy e papírlapon végzett geometriai vizsgálatban még eltérő kitöltés minőségeket alkalmaztam. A mozgásállapot, a rendszer mozgás-vektorfolyam állomány szerkezet vizsgálat lehetőség csak ezt követően merült fel bennem. Ebben az időben még egyáltalán nem gondoltam Newton minden változásra kiterjesztendő mozgásállapot változás törvényeire...!

...Amivel tér nyílt előttem a lokális aszimmetriák által okozott következmények átgondolásához.

Ami szememre vethető az akkori dolgozatban (a nyelvtani szabályok megsértésén túlmenően) az a fogalom használat szabados alkalmazása. Mentségemül szolgáljon, engemet ez a legkevésbé érdekelt a kutatás kezdeti szakaszában. Szabad utat akartam biztosítani magamnak. A kutató munka zárásakor kellett (kell) figyelemmel lennem a „szakma” ezen érzékenységre. A majdani jövőben. De nem most, az alapkutatás e kezdeti fázisában. Éppen az a baj a hivatalos elméleti tudományban, hogy az egyetlen létezés valós ismerete nélkül hivatkozik lexikális objektív ismeretre. Holott nyilvánvaló, hogy éppen a három legfontosabb alapelvet hagyja figyelmen kívül. Az első a relativitás alapelve. A második az állapotváltozás körülmény alapelve: Önmagától nem történhet állapotváltozás. A harmadik alapelv az állapot adatok abszolút, véges jellege felismerése mindig ugyanahhoz az időpillanathoz tartozó egyszeres halmaz térfogat végesség állapotában.

E felismerés rendszerben fogalmazhattam meg **az igaz paradoxont:**

Bármennyire furcsa, de igaz állításként mondhatom ki a következőt:

Az abszolút mozgás és egyszeres kitöltés állapotban létező kozmosz bármely lokális határ- és kiterjesztés helyzete - egyidejűleg akár valamennyi - a kozmosz középpontjában lehet (van). Abból következően, hogy a lokális abszolút határállapotok is ugyanott vannak (lehetnek). Hibahatár "mindössze" ± 1 lokális térfogat kvantum kiterjedés bármely irányban. Ezen ok miatt összegezhet tudatunk az "univerzumban", tetszése szerint látva abban „objektum” entitásokat. A lokális kiterjesztés határoló helyzetek egyben a halmaz teljesség külső rövidke határ szakaszai minden irányból és mindig ugyanabban az időpillanatokban. A megoldás kulcsa Newton egyetemes érvényű állapotváltozás törvénye a létezés rendszeroldal bármilyen egyszeres kitöltésére is érvényesen. Kijelenthetjük azt is a jelenlegi kvantumfizika szemléletünk értelmében, hogy a létezés S-mátrix halmaza egyetlen kvantum mennyiség minden időpontban (változás állapotban). Mivel egyetlen abszolút relatív kölcsönható rendszer.

Arra gondoltam most, 2016. évben, az eredményre vezetett kutató munkám végén, hogy mások számára is okulásul közlések egy visszaemlékező ábra sorozatot a ma is hozzáférhető, 1986. valamint az 1988. években írt fűzött jegyzeteimből. Jó vizuális készséggel rendelkező olvasóm számára könnyen megérthető lesz: hogyan jutok el a matematika statikus ábrázolás eszközétől a mozgásban tapasztalt aszimmetrikus folyamat tartalom megértéséig a közben felismert alkalmazás alapelvek birtokában. Szolgáljon ez tanulságul mindazoknak, akik kutatással foglalkoznak. Menjenek a saját fejük után, kövessék az ismereteiken alapuló megérzéseiket. Akkor is, ha valamely részlet nem egyezik meg a hízelgők hada által megkövetelt lexikális ismerettel. Különösen ilyen esetben írjanak róla feljegyzést, rögzítsék azt bármilyen adathordozón, hogy később az bármikor a szemük előtt legyen. Két eshetőség lehet azzal kapcsolatban. Vagy felismerik objektív érv hatására, hogy tévedtek. Vagy pedig, mintha tükörbe néznének, döntő jelentőségű felismerésre jutnak. Ahogyan az én esetemben történt a létezés rendszeroldal egyszeres kitöltés mibenlét keresés témában. Hiszen ki is mondjuk az egyszeres jelenlét fogalmát. Ennek elfogadásához kellett kiterjesztett hatállyal értelmeznem Newton ismert állapotváltozás

törvényeit. Önmagától nem történik állapotváltozás! Tehát nincs szükség semmiféle sűrűség átmenetre a létezés rendszeroldalban egyszeresen meglévő és a lokális kiterjesztés helyeken első okozatként bejelölt, ezekben a rövid időterjedelmekben még egyik oldal felé sem kölcsönható ütközésben lévő egyszeres bármi abszolút közeg esetében. Ugyanaz a newtoni állapotváltozás szabály érvényes azok esetében is. Mindkét kitöltő közeg egy és ugyanaz. Állapot adataik vannak. A rendszeroldalban csak létező egyszeres kitöltő közeg van. Közöttük történnek a rendszeroldal szerkezetképét megváltoztató kölcsönható ütközések, illetve halmaz térfogat kiterjesztés változások. A semmi, a nem létező soha nincs a rendszeroldalban! De része a természet önmagát kényszerítő relatív rendszerének!

„Semminek kellene lenni, vagy nem lenni”

A tudatunkban felvetett „semmi” fogalom jelentés tartalma figyelmen kívül hagy bármi relatív rendszert. Ez okozta, ez okozza a megértés zavart. Értelemszerűen a nem létező oldal a relatív rendszerben a létező rendszeroldal valóban határok nélküli kimeríthetetlen oldala. Ami által végtelen a minden időpillanatban meglévő létezés rendszeroldal

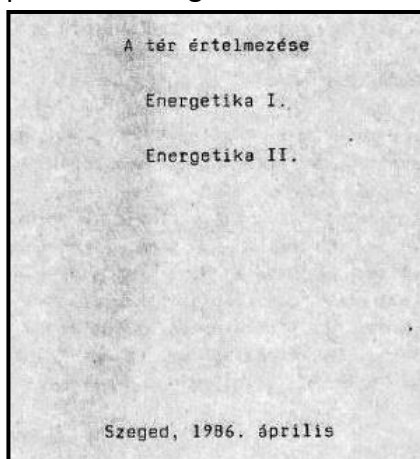
kiterjeszthetősége is. És ez így van folyamatosan egy határ- és kezdet állapotban. Közben térfogatában kiterjeszkedve. Mert a rendszeroldalba meglévő, megjelenő bármi közeg, állapot, lokális adat tartalom meg nem semmisülhet. A relatív rendszer kényszer miatt nem létezett teremtés pillanat. Mert minden pillanat önmagában a teremtés kényszerhelyzet megmaradó okozattal. Ezért nem lehetett ősrobbanás. Ezért nem lehetnek ciklikus, párhuzamos, százdimenziós, stb. univerzumok. A természet ismeri az alapvető prior törvényeket.

Ennek során jutottam el egy lehetséges kozmosz objektum elképzeléshez. Ezt az elképzelt objektumot később a NASA és néhány európai állam együttműködése során 1990. évben felbocsájtott Rosat (Roentgen Satellite) műhold megtalálta és lefényképezte. Hihetetlen azonosság! Megőrzött levelezés másolat és postai dokumentum „irattáram” szerint az ábrasort tartalmazó jegyzetemet 1988. évben megküldtem a NASA Goddard intézetébe, Greenbeltbe.

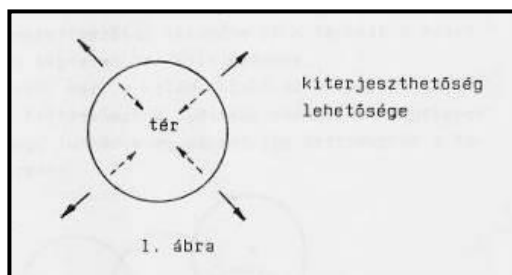
Az egyenrangú alapelvek megértés hiány problémája az oktatási rendszerben található. A gépipari

technikumban alapszinten fontos ismeretanyagunk volt a newtoni mechanika. Az építőipari technikumban volt kiemelt jelentősége a vektorfolyam ábrázolásnak az erőhatás számításokban. Ezért vonhattam össze magamban az ismereteket. A csillagászok nem tanulnak vektorfolyam ábrázolást. A fizikusok nem veszik észre a matematika érvényesség korlátait. Mellőzik a mozgás állapotváltozások vektorfolyam ábrázolást. Jöjjenek az ábrák, ahogyan az eredeti dokumentumokban követik egymást. Ahol szükségesnek gondolom, rövid kiegészítő magyarázat kíséretében.

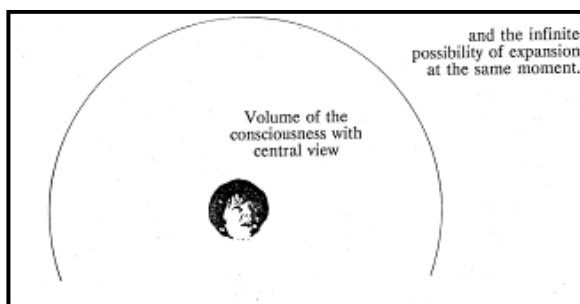
Fedőlap részlet a megőrzött dokumentumról:

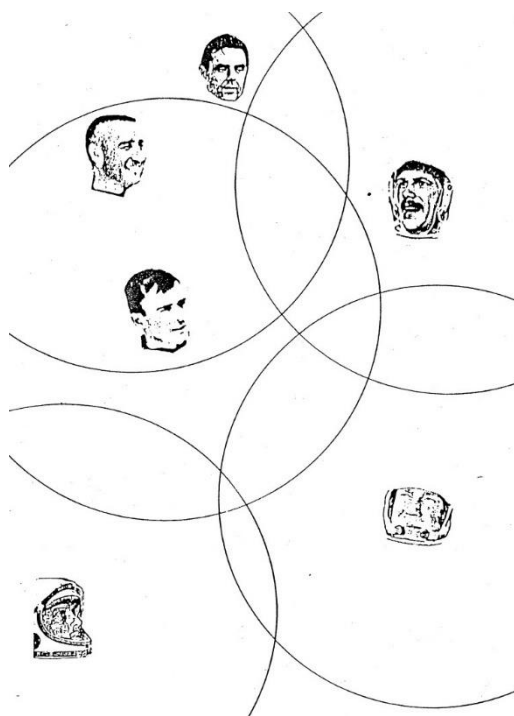
A tudatunk alkotta látható halmaz kiterjeszthetőség.
A „tér” fogalom az anyagi tárgyak helyzetei halmaza
elvonatkoztatva a közöttük lévő kapcsolatok konkrét
tartalmától. (lexikális bemagolt ismeret)

Ugyanaz Mrs. Lovell nézőpontjából:

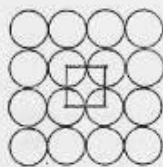

Több megfigyelő átfedi egymás kiterjeszthetőség
érzet terét

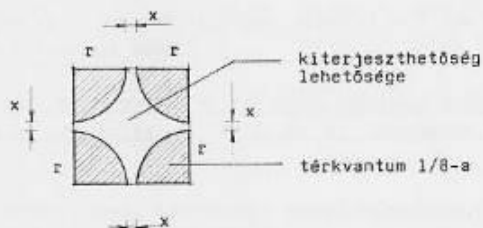
Kétféle kitöltés bármilyen entitással maradék nélkül
kitöltött tér térfogat térgeometriai vizsgálat azonos
térfogatú objektum entitásokra törekedve.

Elméletileg azt várjuk el az anyagmentes Univerzumból, hogy teljes terjedelmén belül az új térkvantumok felépítése azonos ütemben történhet. Ez az elvárásunk azt is jelenti, hogy a meglévő térkvantumoknak olyan térbeli helyzetben kell lenniük, amelyek maradéktalanul biztosítják az időbeli egyezőséget. Ilyen, az elemzéshez segítséget nyújtó struktúrát szemléltet a következő ábra.

5. ábra

Az ábra azt az állapotot szemlélteti, amikor a térkvantumok között a kiterjesztés lehetőségének tere térfogataiban éppenakkora, hogy végbemehet a térkvantum alakulásuk. Tudatunk azonnal tiltakozni kezd a szabályos térrácsal szemben. Legyünk türelmesek, várjuk ki a végét!
Most az ábrából vizsgálat céljára emeljük ki a középen megjelölt Univezum elemet, röviden térelemet!

6. ábra

Mint az ábrából látható, a kiterjeszthetőség lehetőségének terét nyolc meglévő térkvantum 1/8-ad - 1/8-ad részei, továbbá a szomszédos térelemek határolják be. Ezen tényezők vesznek részt az új térkvantum megalkotásában.

Teljesülnie kell az előbbi matematikai elvárásnak:

$$/2r + x/3 = \frac{8\pi^3}{3}$$

Abban az esetben, ha $r = 1$ -gyel, akkor az x távolságára kapjuk, hogy:

$$x = 2 / \sqrt[3]{\frac{\pi}{3}} - 1 / = 0,030...$$

Tegyük szemléletessé ezt a két szomszédos kvantum közötti távolságot! Ha a térkvantumok átmérője 2 méter lenne, akkor a közöttük lévő távolság 3 cm-nél alig valamivel többet tenne ki.

Amint látjuk az r , az x méretadatok, valamint a π sem egész számok. Mi következik ebből?

Az, hogy az Univerzumban minden egyes térelemen belül más és más az az időszükséglet, amíg az új térkvantum felépülhet!!!

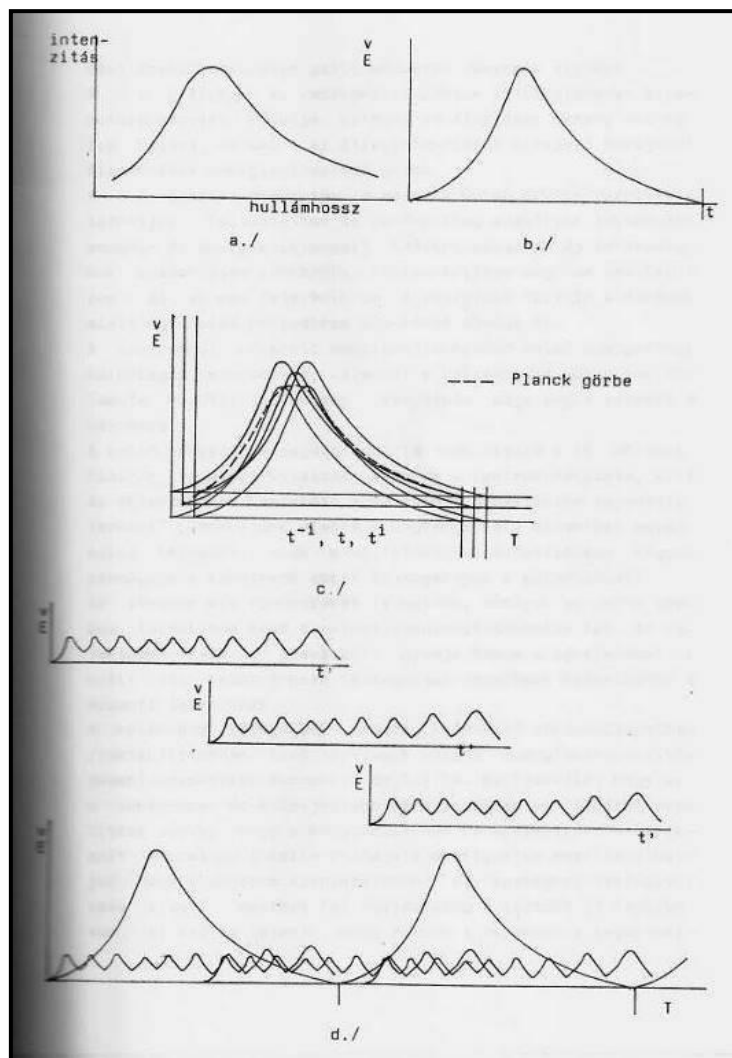
Ez az az esemény, amely megalapozza anyagi valóságunk kialakulását.

Valóban rengeteg időt fordítottam az ezzel kapcsolatos vizsgálatokra. Semmiféle formában nem sikerült modelleznem bármiféle szuperszimmetria képet a lokális folyamat-változásokban. Végül felismertem a matematikai adatokban rejlő irracionális számok szimmetriát torzító jelentőségét. Ebben a kezdeti időben, amely majd két évig tartott, a matematikában tanultak fogja voltam. Nem is jutott eszembe, hogy a természet valóságában egyáltalán nem léteznek egybevágó térfogatok és kizárt bármikor és bárhol bekövetkező szuperszimmetria állapot. Őszintén szólva ekkor orroltam meg először a

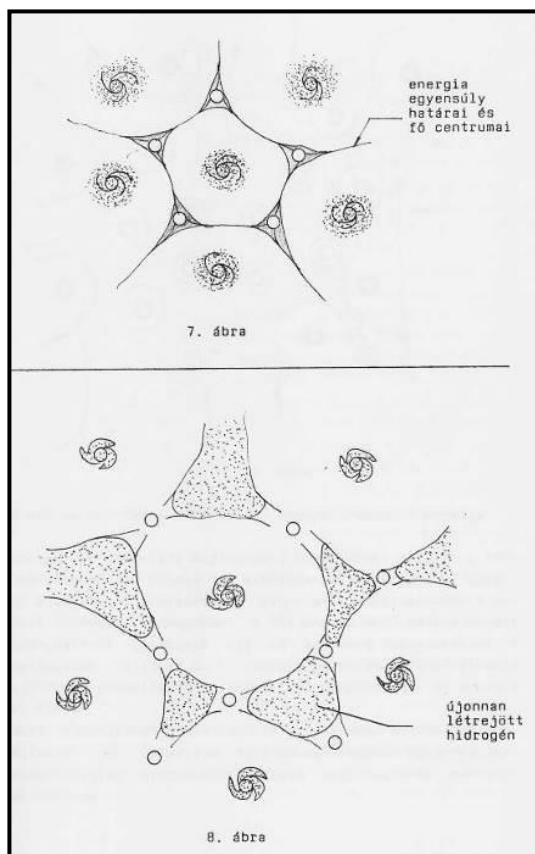
„tudósokra”. Fel sem merül bennük a matematika alkalmazhatatlansága az elméleti fizika területén. Ugyanott köröztem, ahol ők is eredmény nélkül.

Amikor felismertem az aszimmetria létezését a lokális „térelem cellák” területén kezdtem foglalkozni a lokális eltérések halmaz szerkezetképet változtató okozat hatásával a látóterünkben tapasztalt változás folyamat ismeretében. Szerencsém is volt. Ekkortájt jelent meg az Élet és Tudomány 1984.II.24-i száma, benne Lukács Béla fizikus cikke Max Planckról és az energiakvantumról. Mi sem volt természetesebb, hogy elolvastam minden elérhető publikációt vele kapcsolatban. Egyébként az ehhez hasonló szerencse végigkísért kutatásom befejezéséig. Hol inspirációt kaptam, hol értékes adatokhoz, kapcsolódásokhoz jutottam általuk.

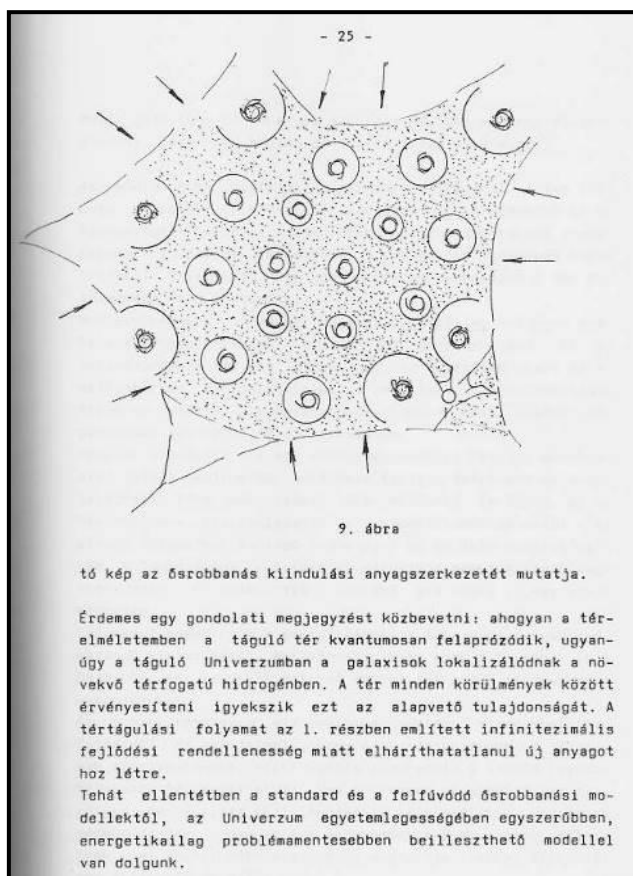
A következő ábrásor d./ részletére vonatkozó gondolatom lényege volt a lokális állapot eltérések okozta interferenciák a folyamatban valamiféle térbeli modulált hullámot okozva. Furcsa gondolatom támadt most: mikrohullámú háttérsugárzás? (It would be the microwave background radiation indeedly?)

A gondolatot tovább vittem a tapasztalt univerzum térrész jelenségei, összefüggései magyarázó értelmezésével. Ekkor, tehát 1986-ban készítettem az alábbi ábrasort, benne a 9. ábrán látható objektum rajzot, amelyet a Rosat műhold 1990-ben megtalált és lefényképezett.

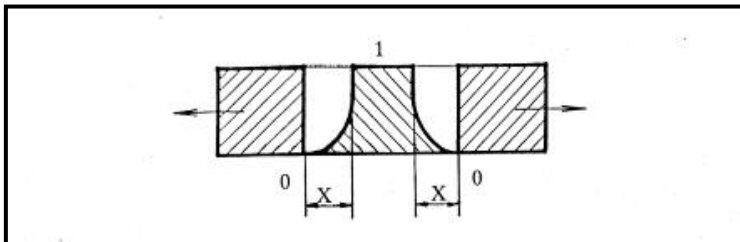

A 9. ábra alatt olvasható, akkoriban még elfogadtam az ősrobbanás lehetőségét. De már foglalkoztatott a gondolat, hogy az nem indulhatott ki egyetlen „matematikai pontból” (lexikális bemagolt ismeret)

And the biggest recognition!

Az a bizonyos egyszeres létezés rendszeroldal kitöltés sűrűség átmenetet feltételező gondolatot rögzítő ábra. Aminek szükségességét Newton mindenre, minden hatásra, állapotváltozásra kiterjedő és kiterjeszthető elvi törvénye tett értelmetlenné. Önmagától nem történik állapotváltozás. Az egyszeres létezés rendszeroldal térfogat bármi kitöltés jelenlét nem változtatható. Létezik, tehát egyszeresen van. Nincs benne sűrűség átmenet! Abszolút folyadékként (anyagként) viselkedik.

Az ábra magyarázata:

My remarks to the drawing are the following:

- X = volume range of density transition.
- 0 = the smallest density value that can be found in the quantum volume of the possibility of expansion,
- 1 = the finitely greatest density value to be found in the Universe with the onefold filling. That means that there is no higher density in the Universe than the density of a natural quantum.

This finitely greatest density value certainly does not also mean at the same time that the natural quantum - let us get accustomed to using the plural here - are also finitely equally hard as well. It has been mentioned, that an existing natural quantum volume can not be annihilated along with its filling. It can be divided to the limit of divisibility. We know of divisibility, that it also depends on external limitation.

The bigger the volume of the natural quantum, the more can the shape of its volume be deformed. Within limitations constituted by natural quantum it behaves like an incompressible liquid. The smaller ones retain their shape better in interacting relations. In this respect I have to mention, that the

Nehézion-fizika

Azt gondolom, világunk valamennyi jószándékú, térlátás képesség adottsággal rendelkező tudósa már tudja, hogy az ősrobbanás elmélet valótlan. Könyvem kéziratában közérthetően írom le a létezés rendszer oldalt kitöltő, önmagát ismétlő, tartalmában lineárisan gyarapodó ok-okozat folyamatot. Ezen feltáró munka alapján született meg bennem egy eszköz megépítés lehetősége a nehézion-fizika kutatás program számára. Erről lesz szó az alábbiakban.

Nyilvánvaló, hogy az atommagok csak kizáródott passzív akadályok ebben a folyamatban, távolról sem energia tároló objektumok. Amikor természetes, vagy emberi beavatkozással felhasadnak, akkor ott, azokon a hasadás csatornákon keresztül hatolva épül újjá a külső energiamező folyamat szerkezete. Fontos idéznem itt kéziratomból a külső folyamat és a kizáródott objektum kölcsönható kapcsolatát állapot adataik stabilitása tekintetében. Ennek a folyamat szerkezet átrendeződésnek a látványos dinamikus jelensége a fegyver tapasztalt pusztító ereje, illetve az ember által felügyelt energia termelés az atomerőművek reaktoraiban. Az a lényeg az

alkalmazott tudományok szempontjából, hogy a téves elméleti megközelítés ellenére sikeres atomfizikai alkalmazás ismeretekre tettünk szert. Kant is ezt állapította meg: „Azt ismerjük a valóságból, amit magunk helyezünk bele prior magyarázatként.” Ez a helyzet.

Lépünk tovább. Hasonló a helyzet a relativisztikus nehézion-ütköztető, angolul Relativistic Heavy Ion Collider, vagy RHIC alkotás és más nehézion ütköztető esetében is. Elnézést, de analóg példán keresztül vázolom ezen kutató berendezések alkalmatlanságát a megismerésre törekvés gyakorlatában. Két nagy sebességre gyorsított részecske csomagot szemből ütköztetünk egymással azon célból, hogy a szétrepülő törmelékek halmaza viselkedéséből állapítsuk meg egy nehézion természetes belső tulajdonságait. Egy: soha nem csak egy-egy ionizált atommag ütközik. Kettő: a részecskéket felgyorsítva elmozgatjuk eredeti térszimmetrikus helyzetükből, ezáltal új állapot és szerkezet adatokkal bővítjük azok relatív tulajdonságait. Három: a relatív gyorsulás végsebessége meghaladhatja a fénysebességet. Ügyesek vagyunk elérni azt a folyamaton belüli helyzet változtatást a gyorsító mágnesek segítségével. A természet alap folyamatában rejtett lokális

mozgásvektor szakaszok sebesség értékei több ezerszeres fénysebesség tartományban vannak a mindenkori teljesség relatív összefüggés rendszeréből adódóan. A fénysebesség csak a lokális kölcsönhatások eredő fizikai mező változások érzékelhető haladó tulajdonsága. El kell vetni az elméleti fénysebesség korlátozás dogmát a dinamikus számításokban.

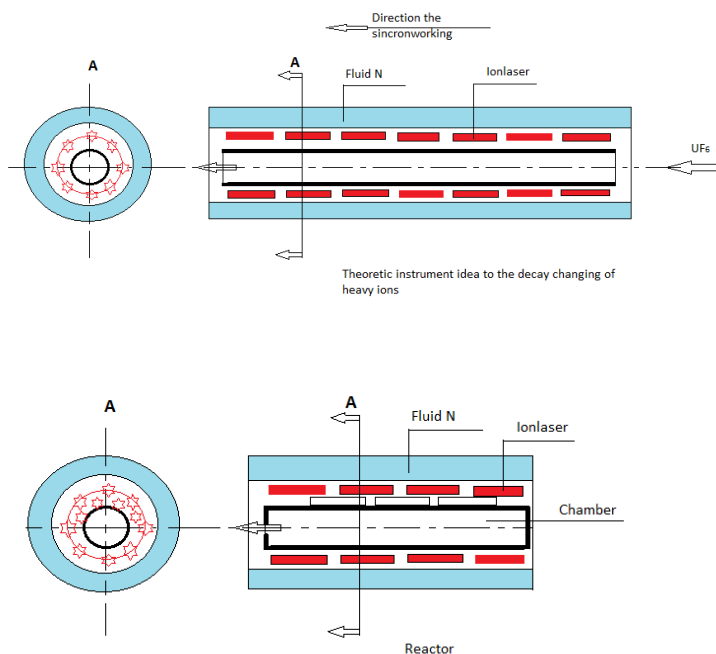
Képzeljük el, hogy a mesterségesen felgyorsított ionizált részecskéket bevezetjük az ütközés reakció kamrába. Mintha két szembe rohanó gőzmozdonyt ütköztetnénk. Ember legyen a talpán, aki a szétrepülő törmelék halmaz tulajdonságaiból össze tudja rakni egyetlen mozdony szerkezetét, funkcióit. Először is két mozdony hulladéka röpült szét, tehát eleve nem tudhatja a szerencsétlen vizsgáló, hogy melyik részlet melyik mozdonyból származik. Pláne azon körülmény figyelembe vételével, hogy nem is ismeri az ütköző objektumok egzakt mivoltát! Már pedig korunk tudósa ebben a helyzetben van a semmire sem jó ősrobbanás kiinduló elméletével.

Hogyan tovább? Valóban, elő a józan ésszel, ahogyan azt a kéziratomban levezetem. A folyamat lokális aszimmetriák objektum kizáródásokat okoznak. Szerencsénkre létezésünk az élő példa. Ha tudjuk

ennek objektív körülményeit, képesek vagyunk magunk mögött hagyni misztériumainkat és csak a gyakorlati lehetőségekre koncentrálni. Mint kéziratomban tartalmazza, az atommagok nem önmaguktól azok, amik, hanem a körülöttük lévő, jelenlétük által is modulált kiterjesztés fizikai folyamat erőter kölcsönható ok-okozat jelensége. Csak a két rész együttes értelmezésében van mód megismerésükről beszélni. Tudjuk, hogy az atommagok nem stabil teremtetett képződmények. Ha meg akarjuk változtatni azok fizikai tulajdonságait, akkor megtehetjük azt az erőter modulálásával is. (Nem kívánom részletezni a különböző izotópok alkalmazás jelentőségét.) Az alábbi ábrákon lévő eszközcsalád elkészítésével esélyünk lehet – ha többre nem is jutnánk – meggyőződni annak lehetőségéről. Az ionlézer oszcillátorokban fenntartott plazma állapot, azok együttes, szinkron működése okozna aszimmetrikus erőter modulációt a reaktor-kamrában. Az atommagok pedig azonnal átalakulnának annak okozataként, fellépne valami előre nem látható bomlási reakció. Természetesen mód lenne meggyőződni a spontán bomló izotópok reagálásáról is. Az állapot-változásokat tömeg-spektrométerekkel lehet megfigyelni, dokumentálni.

A működő berendezés hűtéséről gondoskodnunk kell a keletkező nagy hő elvezetésére. Folyékony nitrogént alkalmazhatunk.

A berendezések elvi vázlata:

A lényegét értők számára bizonyosan érthető, hogy az alkalmazott lézerekből nincs sugárnyaláb emisszió. Az alkalmazás célja a rezonátortükrök közötti modulált energiatér fenntartása. Az együttes takaró hatás okozatát vizsgáljuk a rendszer belsejében lévő folyamatokra. A rezonátortükrök nem áteresztek!

Epilógus

Hívő emberek szerint a világot Isten teremtette. Tapasztalatom szerint a fizikusok (az alapösszefüggések mindenre kiterjedő ismerete nélkül, ezért tévesen) a filozófia kebelébe vont metafizikához utalták/utalják a lét megoldás kérdés megválaszolás feladatát. Az ember idegrendszere megtévesztő hatással összegzi a külső világ változásait, megjelenés sokféleségét, bonyolultság érzetet keltve benne. A válasz pedig megadható az abszolút viszonyítás rendszer bevezetésével. A választ pedig az 1982-ben tett elhatározásomnak eleget téve, számomra minden kétséget kizáróan, ebben a könyvben leírva megadtam. Kutatásom szerint a kozmoszt felismerhetően a viszonyítás-rendszerben

meglévő mindenben határolt végesség és az állandóan jelenlévő aszimmetria keletkezteti. A lét tartalmában egy önreprodukciós határ- és kezdet megoldás folyamat, a megmaradás elv alapján kiterjesztés entitásokkal, a neutrínókkal gyarapodó.

A tér fogalom tudatunk terméke, látszatjelenség. Szó nincs az anyagi tárgyak helyzetei halmazáról. A rendszertől elkülönülten kezelendő objektumok, tárgyak nincsenek, mert minden tudatunkban elkülönültnek látszó tárgy, objektum egyetlen, a neutrínókkal folyamatosan kiegészülő elektromágneses sugárzás mátrixmező tartalom elemi szálaira fűzött bootstrap változás jelenség. Az idő fogalom a változás fogalom szinonimája. Az éter fogalom használata realitás, természetesen a megújult jelentés tartalommal. Az egyszeres lét miatt nem léteznek mindent elnyelő fekete lyukak. Amit a megfigyelők annak mondanak a galaxisok közepén nem más, mint a galaxisok két oldalán működő éter folyamat tartalom kölcsönható egyesülése az atomrobbantás kísérletek során itt a Földön is megfigyelt maghasadás kísérő jelenségével megegyezően, de nyilvánvaló módon nagyságrendekkel több energia felszabadulással. Ezért is tapasztalható az az egyidejűleg kivehető kétféle

jelenség ugyanazon az oldalon. Az egyik az objektumok plazma maradványai elnyelése, míg a másik egy magasabb helyzetben lévő részecske keletkezés gömbháj szféra, amely éppen a galaxis túloldaláról átáramló ionizált plazma maradványával lép kölcsönhatásba az ezen oldali folyamat tartalommal.

A modern elméleti fizika téves megközelítő választ adott Max Planck eredeti kvantum elgondolására. Ezért is szorult Planck háttérbe. Életét a teljes megoldás hiányában végig kísérte a kétség, kényszeredetten hajolt meg a konstruktív "eredmények" előtt. Ezért is maradtak megoldatlanok az alapkérdések a mai időkig. Történelmi tapasztalatunk, hogy sok időnek kell eltelnie a tévedések beismeréséhez. A megoldás ismeretében mondhatom, most is erről van szó.